Eclogae XXX / [Theocritus].

Contributors

Theocritus.
Sullivan, Edward
Morris, William, 1834-1896

Publication/Creation

Venice : Aldus Manutius, 1495[96]

Persistent URL

https://wellcomecollection.org/works/e8pshumu

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

wellcome collection

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
https://wellcomecollection.org

Case 5. d. 5. 3

1 Ven 95/96

FROM THE LIBRARY
OF WILLIAM MORRIS
KELMSCOTT HOUSE
HAMMERSMITH

This is undoubtedly the first impression
See Renouard Annales des Alde Vol 1.

1158 Theocritus. Eclogæ Triginta; Genus Theocriti et de Inventione bucolicorum; Catonis Sententiae; Sententiae septem Sapientum, etc. Graece (cura Aldi Manutii), EDITIO ALDINA PRIMA, *ornamental initials and headings, old red morocco (repaired)*
Venet. Characteribus et Studio Aldi Manucii, 1495

Hain *15477
Proctor 5549
B.M. V, 554

Acc. No = 6669

Proctor 5549
Hain *15477
6669

267 Theocritus. Hæc in sunt in hoc libro, Theocriti Eclogue triginta, genus Theocriti et de inventione bucolicorum . . . . (et alia opuscula), Hesiodi theogonia, &c. *old red morocco rebacked* *Venet. Aldus*, 1495

*** MS. note, "This is undoubtedly the first impression, *see* Renouard, Ann. des Aldes, vol. I."—E. S.

S. copy £15

I
Ven
m
95/96

I
Yem
m
95/9

Γεοργίου Τριβόλτιν

ΤΑ'ΔΕ ΕΝΕΣΤΙ ΕΝ ΤΗ͂ΙΔΕ ΤΗ͂Ι ΒΙ'ΒΛΩΙ.

Θεοκρίτου εἰδύλλια τουτέστι μικρὰ ποιήματα τριάκοντα.

τοῦ αὐτοῦ Γένος καὶ περὶ εὑρέσεως τῶν βουκολικῶν.

Κάτωνος ῥωμαίου γνῶμαι παραινετικαὶ δίστιχοι.

Γνῶμαι ἑπτὰ σοφῶν.

Περὶ Φθόνου.

Θεόγνιδος μεγαρέως σικελιώτου γνῶμαι ἐλεγειακαί.

Γνῶμαι μονόστιχοι κατὰ κεφάλαια συντεταγμέναι ἐκ διαφόρων ποιητῶν.

Χρυσᾶ ἔπη τοῦ πυθαγόρου.

Φωκυλίδου ποίημα νουθετικόν.

Στίχοι σιβύλλας τῆς ἐρυθραίας περὶ τοῦ κυρίου ἡμῶν

Διαφορὰ φωνῆς.

Ἡσιόδου θεογονία.

Τοῦ αὐτοῦ ἀσπὶς ἡρακλέους.

Τοῦ αὐτοῦ ἔργα καὶ ἡμέραι.

Hæc insunt in hoc libro.

Theocriti Eclogæ triginta.

Genus Theocriti & de inuentione bucolicorum.

Catonis Romani sententiæ parænenticæ distichi.

Sententiæ septem sapientum.

De Inuidia.

Theognidis megarensis siculi sententiæ elegiacæ.

Sententiæ monostichi per Capita ex uariis poetis.

Aurea Carmina Pythagoræ.

Phocylidæ Poema admonitorium.

Carmina Sibyllæ erythrææ de Christo Iesu domino nr̃o.

Differẽtia uocis.

Hesiodi Theogonia.

Eiusdem scutum Herculis.

Eiusdem georgicon libri duo.

A A i q. T.

Aldus Manucius Romanus Baptiſtæ Guarino præceptori ſuo
.S. .P. .D.

En tibi Magiſter doctiſſime Theogonia Heſiodi:quã petis a nobis in
terpretaturus publice diſcipulis tuis. Addidimus eiuſdem poetæ Scu-
tum:ac Georgicorum libros.nec nõ Theocriti Idyllia ſeu opuſcula tri-
ginta. Itẽ moralia uerſu elego Theognidis poetæ antiquiſſimi :cuius
& Plato in legibus:& Iſocrates meminit in orationibus.Nec deeſt Pho
cylides :quem antiquis ethographis annumerat Iſocrates ad Demoni
cum. Operæpretium etiam uiſum eſt addere interpretationem ma-
ximi Planudii eius libelli qui incipit. Cum ego animaduerterẽ. quem
fama eſt fuiſſe Catonis cuiuſdam. Sed quicunque fuit:doctus fuit: &
lectu dignus. Cuius ſententiæ cum eſſet Planudius græcis quoq; le-
gendum tradidit uerſu hexametro & docte quidem & eleganter. Hãc
interpretationem in membrana abhinc trecentis annis & plus eo ſcri
ptam litteris prope exeſis ut uix dignoſci poſſent:uidiſſe ſe retulit mi-
hi Franciſcus Roſcius iuuenis plenus fide: & græce & latine apprime
doctus.Nec mirũ:ẽ.n.& ipſe ex tua fœlici Verona oriũdus: quæ mr̃ &
alumna eſt & ſemper fuit doctiſſimorum hominũ. Inſeruimus & alia
quædam profutura ſtudioſis:quæ in fronte libri impreſſa licet uidere.
Siqua tamen leges incaſtigata magiſter doctiſſime tã hic q̃ in cæteris li
bris:quos ego ad communem ſtudioſorum omnium utilitatem curo
imprimendos (nam eſſe aliqua non eo inficias) non mihi imputes:
ſed exemplaribus.Non enim recipio me emendaturum libros. nam in
quibuſdã Oedipo cõiectore opus eſſet.ita enim mutilati quidam ſunt
& inuerſi:ut ne ille quidẽ qui cõpoſuit ſi reuiuiſceret:emendare poſſet.
Sed curaturum ſummo ſtudio ut uel ipſo exemplari imprimantur cor
rectiores.Sic in Apollonio grammatico fecimus:Sic in hoc libro in iis
quas addidimus eclogis: rati ſatius eſſe aliquid habere q̃ nihil. Quod
incorrectum eſt ſi lateat raro uel potius nunq̃ emendatur. Si uero pro
dit in publicum:erunt multi qui caſtigent:ſaltem longa die. Sic in
Fabio Quintiliano:ſic in. C. Plinio nepote: ſic in nõnullis aliis factũ
uidemus:qui quotidie emendantur:quotidie priſtinæ elegantiæ & can
dori propius accedunt.Sed periniqui ſunt & ingrati ſiqui ſunt qui me
accuſent. His ego nihil imprecarer:niſi ut quẽadmodũ ego:ita & ipſi
curarent aliquando imprimendos græcos libros.Sentirent certe longe
aliter.Sed hæc ſatis. Hũc uero librum tibi dicamus Præceptor Excel.
tum mea in Veronenſes beniuolentia(debeo enim plurimum Veronẽ
ſibus.Nam a Gaſpare Veronenſi peregregio grãmatico didici Romæ
latinas litteras.a te uero Ferrariæ & latinas & græcas).tũ quia totus fe
re hic liber eſt de moribus. Quid enim conuenientius q̃ de moribus
ſcribere ad eum qui ſit moribus omnium ornatiſſimus? Es tu quidẽ
ætate noſtra alter Socrates.Nec uereor me tibi aſſentari putes.Scis enĩ
eſſe hæc q̃ueriſſima.Sed tu mihi parcas uelim:quando de te ad te hæc
ſcripſimus. id que fecimus: ut qualem ipſi te eſſe ſcimus:omnes ſciãt.

Vale mei memor.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΘΥΡΣΙΣ Η ΩΔΗ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΘΥΡΣΙΣ Η ΩΔΗ.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα,
Ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται. ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
Συρίσδες. μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῆ.
Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῆ.
Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἁ χίμαρος, χιμάρω δὲ καλὸν κρέας ἔστε κ' ἀμέλξῃς.
ΑΙ. Ἅδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ μῶσαι τὰν οἴιδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῆ γέρας. αἰ δὲ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄιν ὕστερον ἀξεῖς.
Θ. Λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν λῇς αἰπόλε τῇδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον αἵ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ;
ΑΙ. Οὐ θέμις ὦ ποιμὰν τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμι
Συρίσδεν. τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται. ἐντί γε πικρὸς
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ τὺ γὰρ δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀείδες
Καὶ τᾶς βουκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσης.

Theocritus

Δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν κρανιίδων κατέναντίον, ἅπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς
Ὡς πόκα τὸν λιβύαθε ποτὶ χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι
Ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως ποταμέλγεται ἐς δύο πέλλας
Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέι καρῷ
Ἀμφῶες. νεοτευχὲς ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον
Τῶ ποτὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι
Ἔντοσθεν δὲ γυνά τι θεῶν δαίδαλμα τέτυκται
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι. πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικείουσ' ἐπέεσσι. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελᾶσα.
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μετὰ γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται
Λεπράς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νιν, ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν.
Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι. τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά.
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος, ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες, ἁ μὲν, ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ σινομένα τὰν τρώξιμον, ἁ δ' ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν

Φατί.

Theocritus.

Φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξειν.
Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρας
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Παντᾶ δὴ ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος.
Αἰπολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῶ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ καλυδωνίῳ αἶγά τε δῶκα,
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Οὐδέ τί πω ποτὶ χεῖλος, ἐμὸν θίγεν· ἀλλ᾽ ἔτι κεῖται
Ἄχραντον. τῷ καί τοι μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν
Αἴ κέν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κοὔτοι τοι φθονέω. πόταγ᾽ ὠγαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔ τί πω εἰς ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.
Θ. Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ᾽ ἐξ αἴτνας, καὶ θύρσιδος ἁδέα φωνά.
Πᾷ ποκ᾽ ἄρ᾽ ἦσθ᾽ ὅκα δάφνις ἐτάκετο, πᾷ ποκα νύμφαι;
Ἢ κατὰ πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ πίνδω.
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ᾽ ἀνάπω,
Οὐδ᾽ αἴτνας σκοπιάν, οὐδ᾽ ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὠκ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ᾽ αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ἦνθ᾽ ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ᾽ ὤρεος, εἶπε δὲ δάφνι
Τίς τυ κατατρύχει; τίνος ὠγαθὲ τόσσον ἔρασαι;
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες, ᾠπόλοι ἦνθον.

Πάντες ἀνηρώτων τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ πρίαπος
Κἤφα, δάφνι τάλαν τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τυ κώρα
Πᾶσαν ἀνὰ κράναν πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ζατεῦσα, δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί.
Βούτας μὰν ἐλέγευ. νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Ὡ'πόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται.
Τάκεται ὀφθαλμὼς ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ' ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένους οἷα γελῶντι.
Τάκεαι ὀφθαλμὼς ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξατο βουκόλος, ἀλλὰ τὸν αὑτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα. καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθε γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἁ κύπρις γελάοισα
Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα
Κεἶπε τύ θην τὸν ἔρωτα κατεύχεο δάφνι λυγιξεῖν;
Ἆ ῥ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέου ἐλυγίχθης.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς
Τὰν δ' ἄρα χὼ δάφνις ποταμείβετο κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατά, κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθὴς
Ἤδη γὰρ φράσδῃ πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκῃ
Δάφνις κἠν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν κύπριν ὁ βουκόλος; ἕρπε ποτ' ἴδαν
Ἕρπε ποτ' ἀγχίσαν. τηνεὶ δρύες. ὧδε κύπειρος
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χὤδωνις ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει.
Καὶ πτῶκας βάλλει. καὶ θηρία πάντα διώκει.

Theocritus

Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Αὔτις ὅπως στάσῃ διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα
Καὶ λέγε τὸν βώταν νικῶ δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι
Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι ὦ θῶες· ὦ ἀν᾽ ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι
Χαίρεθ᾽ ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ δάφνις οὐκέτ᾽ ἀν᾽ ὕλαν.
Οὐκέτ᾽ ἀνὰ δρυμὼς οὐκ ἄλσεα· χαῖρ᾽ ἀρέθοισα
Καὶ ποταμοὶ τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ θύμβριδος ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων
Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ὦ πὰν πάν, εἴτ᾽ ἐσσὶ κατ᾽ ὤρεα μακρὰ λυκαίου,
Εἴτε τύγ᾽ ἀμφιπολεῖς μέγα μαίναλον, ἔνθ᾽ ἐπὶ νᾶσον
Τὰν σικελάν, ἑλίκας δὲ λίπε ῥίον αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο λυκαονίδαο τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι ἴτε λήγετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ἔνθ᾽ ὦναξ καὶ τάνδε φέρευ πακτοῖο μελίπνουν
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ᾽ ἔρωτος ἐς ἅδαν ἕλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι ἴτε λήγετ᾽ ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι φορέοιτε δ᾽ ἄκανθαι.
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ᾽ ἀρκεύθοισι κομάσαι.
Πάντα δ᾽ ἔναλλα γένοιτο· καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὼς κύνας ὥλαφος ἕλκοι.
Κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι ἴτε λήγετ᾽ ἀοιδᾶς.
Χὠ μὲν τόσσ᾽ εἰπὼν ἀνεπαύσατο· τὸν δ᾽ ἀφροδίτα
Ἤθελ᾽ ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ μοιρᾶν· χὠ δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα

θεοκριτυ

Τὸν μοίσαις φίλον ἄνδρα τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Λήγετε βουκολικᾶς μῶσαι ἴτε λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα τό τε σκύφος, ὥς κεν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς μοίσαις, ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.
ΑΙ. Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα Θύρσι γένοιτο.
Πλῆρες δὲ σχαδόνων· καὶ ἀπ' αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἁδεῖαν, τέττιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνὶ δέ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει.
Ὡρᾶν πεπλύθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
Ὧδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.
ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ Β.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι φέρε Θέστυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα.
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ
Ὡς τὸν ἐμὸν βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα.
Ὃς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδὲ ποθίκει.
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος· ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὤχετ' ἔχων ὅ τ' ἔρως ταχινὰς φρένας ἅ τ' Ἀφροδίτα.

Theocritus.

Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ·
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ σελάνα
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα·
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει
Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα, μήτε τι Κίρκης,
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας·
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα·
Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι. δειλαία· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι·
Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα· τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω·
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα·
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω, χ' ὡς αὕτα λακεῖ μέγα καππυρίσασα
Κἤξαπίνας ἅφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι·
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα,
Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας,
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρησι θύραισιν·
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα, τὺ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ἅδα
Κινήσαις κ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο·
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χάλκεον ὡς τάχος ἄχει·
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα·

Theocritus

Ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόντος· σιγῶντι δ' ἀῆται
Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία·
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι· ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν·
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα·
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω καὶ τρὶς τάδε πότνια φωνῶ
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται· εἴτε καὶ ἀνήρ·
Τόσον ἔχοι λάθας, ὅσον πόκα θησέα φαντὶ
Ἐν δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω ἀριάδνας
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα·
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' ἀρκάσι τῷ δ' ἔπι πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι·
Ὣς καὶ δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας·
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα·
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε δέλφις
Ὡγὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω·
Αἰαῖ ἔρως ἀνιαρὲ τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας·
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα·
Σαῦραν τοι τρίψασα ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ·
Θέστυλι νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ·
Καὶ λέγ' ἐπιφθύζοισα τὰ δέλφιδος ὀστέα πάσσω·
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα·
Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρύσω·
Ἐκ τίνος ἄρξωμαι, τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο·
Ἦνθ' ἁ τωὐβούλοιο καναφόρος ἄμμιν ἀναξώ,
Ἄλσος ἐπ' ἀρτέμιδος· τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα

Θηρία πομπεύεσκε περισταδόν· ἐν δὲ λέαινα·
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα·
Καί μ' ἁ θευχαρίλα θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν· βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα·
Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς κλεαρίστας·
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα·
Ἤδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν οὗ τὰ λύκωνος,
Εἶδον δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ εὐδάμιππον ἰόντας
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειάς·
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὸ σελάνας·
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων·
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα·
Χὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο· οὐδέ τι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον.
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμην δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας·
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα·
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ·
Ἔρρευν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρησα·
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν·
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρὸν, ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων·
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα·
Χοὔτω τᾷ δούλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα·
Εἰ δ' ἄγε θεστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ μύνδιος, ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν τιμαγήτοιο παλαίστρας·

Τηνεῖ γὰρ φοιτῆ, τηνεῖ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι·
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα·
Κἠπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον ἅσυχα νεῦσον·
Κἤφ᾽ ὅτι σιμαίθα τὺ καλεῖ καὶ ὑφαγέο τᾷδε·
Ὣς ἐφάμαν· ἁ δ᾽ ἦνθε καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρουν
Εἰς ἐμὰ δώματα δέλφιν· ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ·
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἶσον νοτίαισιν ἐέρσαις·
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν· οὐδ᾽ ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα
Ἀλλ᾽ ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα·
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα·
Καί μ᾽ ἐσιδὼν ὥστοργος ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας·
Ἕζετ᾽ ἐπὶ κλιντῆρι καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με σιμαίθα τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα φιλῖνον·
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν·
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα·
Ἦνθον γὰρ κἤγω ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα·
Ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός·
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι διωνύσοιο φυλάσσων·
Κρατὶ δ᾽ ἔχων λεύκαν ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος
Πάντοθε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν·
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα·
Καί μ᾽ εἰ μέν κ᾽ ἐδέχεσθε, τάδ᾽ ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ᾽ ἠϊθέοισι καλεῦμαι·
Εὗδόν τ᾽ εἴ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα·
Εἰ δ᾽ ἄλλᾳ μ᾽ ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ·

Theocritus.

Πάντως ἢ πελέκεις ἢ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνια σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν
Καὶ μετὰ τὰν κύπριν τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον
Αὔτως ἡμίφλεκτον. ἔρως δ' ἄρα καὶ λιπαραίου
Πολλάκις ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὣς ὁ μὲν εἶπεν. ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς
Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων.
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε, καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι σελάνα
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα γε χθές.
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ. ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε φιλίστας
Μάτηρ τᾶς ἁμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε μελιξοῦς
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι.
Ἀῶ τὰν ῥοδόεσσαν ἀπ' ὠκεανοῖο φέροισαι.
Κεἶπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα δέλφις ἔραται
Κἤτε νιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος εἴτε καὶ ἀνδρὸς
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτω ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων.
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδειν.
Ταῦτά μοι ἁ ξεῖνα μυθήσατο. ἔστι δ' ἀληθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη.
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν δωρίδα πολλάκις ὄλπαν
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδὲ ποτεῖδον.

Theocritus

Ἦ οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει· ἁμῶν δὲ λέλασται;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν ναὶ μοίρας ἀραξεῖ·
Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν
Ἀσυρίω δέσποινα παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' ὠκεανὸν τρέπε πώλως
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόθον ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες εὐκάλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ Γ. ΑἸΠΟΔΟΣ Ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Κωμάσδω ποτὶ τὰν ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε βόσκε τὰς αἶγας
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μή τυ κορύψῃ.
Ὦ χαρίεσσ' ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν
Νύμφα καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος, αἴθε γενοίμαν

Theocritus

Ἀμβομβεῦσα μέλισσα· καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν·
Τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν· ἅ τυ πυκάσδει·
Νῦν ἔγνων τὸν ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει·
Ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα· τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυάνοφρυ
Νύμφα· πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις·
Τὸν στέφανον τιλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς·
Τόν τοι ἐγὼν ἀμαρυλλὶ φίλα κισσοῖο φυλάσσω
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις·
Ὤμοι ἐγὼ τί πάθω, τί ὁ δύσσοος οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς εἰς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι·
Ὧιπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται ὄλπις ὁ γριπεύς·
Κἤκα μὴ 'ποθάνω· τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται·
Ἔγνων πρᾶν ὅκα μευ μεμναμένῳ εἰ φιλέεις με·
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν
Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεος ἐξεμαράνθη·
Εἶπε καὶ ἀγροιὼ τ' ἀλαθέα κοσκινόμαντις·
Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις· οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω·
Τάν με καὶ ἁ μέρμνωνος ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ καὶ δωσῶ οἱ· ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ·
Ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδῃ· ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί·
Ἱππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι·
Μᾶλ' ἐν χερσὶν ἑλὼν· δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν· ὡς ἐμάνη· ὡς ἐς βαθὺν ἅλατ' ἔρωτα·

Theocritus

Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ᾽ ὄθρυος ἆγε μελάμπους
Ἐς πύλον· ἁ δὲ βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ καλὰν κυθέρειαν ἐν οὔρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως ὥδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας.
Ὥστ᾽ οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μαζοῖο τίθητι.
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ φίλα γύναι ἰασίωνα.
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ᾽ οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ᾽ οὐ μέλει. οὐκέτ᾽ ἀείδω
Κεισεῦμαι δὲ πεσών· καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ᾽ ἔδοντι
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ. Δ. ΝΟΜΕΙΣ. ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπέ μοι ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες· ἦ ῥα φιλώνδα;
Οὐκ, ἀλλ᾽ αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.
Β. Ἦ πά ἑ κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες;
Κ. Ἀλλ᾽ ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μόσχια· κἠμὲ φυλάσσει.
Β. Ὠὐτὸς δ᾽ ἐς τίν᾽ ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν.
Κ. Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ᾽ ἀλφεὸν ᾤχετο μίλων.

Theocritus.

B. Καὶ τῆνα κατῆπυς ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει.
K. Φαντί νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.
B. Κἠμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.
K. Κὤχετ' ἔχων σκαπάναν τε κἀείκατι τουτόθε μᾶλα.
B. Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκως αὐτίκα λυσσῆν.
K. Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.
B. Δειλαῖαί γ' αὗται τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.
K. Ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.
B. Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τὠστέα. μὴ πρώκας σιτίζεται ὥσπερ ὁ τέττιξ;
K. Οὐ δᾶν. ἀλλ' ὅκα μέν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω.
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι.
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.
B. Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πυρρίχος. αἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκκα θύοντι
Τᾷ Ἥρᾳ τοιόνδε. κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.
K. Καὶ μὰν ἐς τὸ μάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπα καλὰ πάντα φύοντι.
Αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια
B. Φεῦ φεῦ. βασεῦνται καὶ ταὶ βόες ὦ τάλαν Αἴγων
Ἐς ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χἀ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἅν ποτ' ἔπαξα,
K. Οὐ τήνα γ' οὐ νύμφας. ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων.
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς
Κεὖ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύρρω.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα. καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος.
Καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον. ᾇπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας
Τηνεῖ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας.
Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι. ταὶ δὲ γυναῖκες

Μακρὸν ἀνάϋσαν· χὠ βουκόλος ἐξεγέλασσεν·

B. Ὦ χαρίεσσ' ἀμαρυλλί· μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας·
Λασεύμεσθ'· ὅσσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας·
Αἰαῖ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος ὅς με λελόγχει·

K. Θαρσεῖν χρὴ φίλε βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον·
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες·
Χὠ ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος· ἄλλοκα δ' ὕει·

B. Θαρσέω· βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία, τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι, τὰ δύσσοα· σίτθ' ὁ λέπαργος·

K. Σίτθ' ἁ κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἡξῶ ναὶ τὸν πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν·
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν· ἰδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει·
Εἴθ' ἦς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον· ὥς τυ πατάξω·

B. Θᾶσαί μ' ὦ κορύδων ποτὶ τῶ διός· ἁ γὰρ ἄκανθα
Ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν· ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί· κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο·
Ἐς ταύταν ἐτύπην χασμώμενος· ἦ ῥά γε λεύσσεις;

K. Ναὶ ναί· τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τένιν· ἅδε καὶ αὐτά·

B. Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα· καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει·

K. Εἰς ὄρος ὅκχ' ἕρπῃς μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο βάττε·
Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι·

B. Εἶπ' ἄγε μοι κορύδων· τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα τᾶς ποκ' ἐκνίσθη;

K. Ἀκμάν γ' ὦ δείλαιε· πρᾶν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθών,
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον ἆμος ἐνήργει·

B. Εὖ γ' ὤνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν ἢ πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει·

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ· Ε· ὉΔΟΙΠΟΡΟΙ·

Αἶγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν συβαρίταν
φεύγετε τὸν λάκωνα, τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.
Λ· Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας, σίττ' ἀμνίδες· οὐκ ἐσορῆτε
Τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα κομάταν;
Κ· Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ ποκα δῶλε συβαρίτα
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ' οὐκέτι σὺν κορύδωνι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;
Λ· Τάν μοι ἔδωκε λύκων ὠλεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος, εἰπὲ κομάτα,
Οὐδὲ γὰρ εὐμάρα τῷ δεσπότᾳ ἦς τοι ἐνεύδειν.
Κ· Τὸ κροκύλος μοι ἔδωκε τὸ ποικίλον ἁνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ' ὦ κακὲ καὶ τόκ' ἐτάκευ
Βασκαίνων· καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.
Λ· Οὐ μ' αὐτὸν τὸν πᾶνα τὸν ἄκτιον· οὔ τύ γε λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ καλαιθίδος· ἢ κατὰ τήνας
Τᾶς πέτρας ὤνθρωπε μανεὶς εἰς κρᾶθιν ἁλοίμαν.
Κ· Οὐ μὰν οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας ὦγαθὲ νύμφας·
Αἵτε μοι ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν·
Οὔτευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε κομάτας.

Λ. Αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ δάφνιδος ἄλγε᾽ ἀροίμαν.
Ἀλλ᾽ ὦν αἴ κα λῇς ἔριφον θέμεν· ἐντὶ μὲν οὐδὲν
Ἱερόν· ἀλλά σέ τοι διαοίσομαι, ἔστε κ᾽ ἀπείπῃς.
Κ. Ὗς ποτ᾽ Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν· ἠνὶ δὲ κεῖται
Ὥριφος· ἀλλ᾽ ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.
Λ. Καὶ πῶς, ὦ κίναδ᾽ ὦ, τάδ᾽ ἔσσεται ἐξίσου ἄμμιν.
Τίς τρίχας ἀντ᾽ ἐρίων ἐποκίξατο· τίς δὲ παρεύσας
Αἰγὸς πρωτογόνοιο κακὰν κύνα βδάλλεται μέλλειν.
Κ. Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον ὡς τὺ πεποίθεις.
Σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον· ἀλλὰ γὰρ οὔτοι
Ὥριφος ἰσοπαλής, τὺ ἰδοὺ τράγος οὗτος, ἔρισδε.
Λ. Μὴ σπεῦδ᾽· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι· ἅδιον ᾀσῇ
Τᾷδ᾽ ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας
Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται· ὧδε πεφύκει
Ποία· χἀ στιβὰς ἅδε· καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.
Κ. Ἀλλ᾽ οὔτι σπεύδω, μέγα δ᾽ ἄχθομαι, εἰ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπειν, ὅν ποκ᾽ ἐόντα
Παῖδ᾽ ἔτ᾽ ἐγὼν ἐδίδασκον· ἴδ᾽ ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.
Καὶ πόκ᾽ ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
Μέμναμ᾽· ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως.
Κ. Ἀνίκ᾽ ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ᾽ ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
Αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.
Λ. Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος, ὕβε, ταφείης.
Ἀλλὰ γὰρ ἕρφ᾽, ὧδ᾽ ἕρπε, καὶ ὕστερα βουκολιαξεῖς.
Κ. Οὐχ ἑρψῶ τηνεί· τουτῷ δρύες, ὧδε κύπειρος.
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
Ἔνθ᾽ ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο, ταὶ δ᾽ ἐπὶ δένδρῳ
Ὄρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνοις.

Ἧμαν

Theocritus.

Λ. Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τεῖδε πατησεῖς
Αἴ κ' ἔνθῃς ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύπερ ὄσδεις
Στασῶ δὲ κρατῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.
Κ. Αἰ δέ κα καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
Δέρματα τᾶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ πανὶ γάλακτος·
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.
Λ. Αὐτόθε μοι ποτέρισδε· καὶ αὐτόθι βουκολιάσδευ·
Τὰν σαυτῶ πατέων ἔχε τὰς δρύας· ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας·
Κ. Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα·
Αἰ λῇς τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας
Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίζεται· ἐντὶ δὲ μόρσων
Λ. Βωστρέωμες. Κ. τὺ κάλει νιν. Λ. ἴθ' ὦ ξένε μικκὸν ἄκουσον
Τεῖδ' ἐνθών· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων
Βουκολιαστάς ἐστι· τὺ δ' ὦ φίλε μήτ' ἐμὲ μόρσων
Ἐν χάριτι κρίνῃς μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσῃς
Κ. Ναὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν καὶ μόρσων, μήτι κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τύγα τῷδε χαρίξῃ.
Ἅδε τοι ἁ ποίμνα τῶ θουρίω ἐστὶ συβάρτα.
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς φίλε τῶ συβαρίτα.
Λ. Μή τύ τις ἠρώτη ποττῶ Διός, αἴτε συβάρτα
Αἴτε τεόν ἐστι κάκιστε τὸ ποίμνιον, ὡς λάλος ἐσσί.
Κ. Βέντισθ' οὗτος ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω.
Κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.
Λ. Εἶα λέγ' εἴ τι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζωὸν ἄφες· ὦ παιὰν ἦ στωμύλος ἦσθα κομάτα.

Κ. Ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.

Λ. Καὶ γὰρ ἔμ' ὡ, πόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
Κριὸν ἐγὼ βόσκω· τὰ δὲ κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

Κ. Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω.
Καί μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα τάλαν λέγει αὐτὸς ἀμέλγεις;

Λ. Φεῦ φεῦ λάκωνί τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ
Τυρῶ· καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

Κ. Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ κλεαρίστα
Τὰς αἶγας παρελῶντα· καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

Λ. Κἠμὲ γὰρ ὁ κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

Κ. Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα· τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.

Λ. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρειμαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον· αἱ δὲ μελιχραί.

Κ. Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν.
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθου καθελών· τηνεῖ γὰρ ἐφίσδει.

Λ. Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον ὁππόκα πέξω
Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

Κ. Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω αἱ μηκάδες ὧδε νέμεσθε
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι.

Λ. Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ κώναρος· ἅ τε κιναίθα·
Τοῦτοι βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς ὡς ὁ φάλαρος;

Κ. Ἔστι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος· ἔστι δὲ κρατὴρ
Ἔργον πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

Λ. Χἀμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει.
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκειν

Κ. Ἀκρίδες αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἁμόν·
Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος, ἐντὶ γὰρ αὖαι.

Τοὶ

Theocritus

Λ· Τοὶ τέττιγες ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς·

Κ· Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
Ἀεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι·

Λ· Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κάνθαρος· οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες ὑπηνέμιοι φορέονται·

Κ· Ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγώ τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρώς
Εὖ ποτεκιγκλίζευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;

Λ· Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ' ὅκκα μὴν τῇ δέ τυ δήσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτο γ' ἴσαμι·

Κ· Ἤδη τις Μόρσων πικραίνεται· οὐχὶ παρῄσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις·

Λ· Κἠγὼ μὲν κνίσδω Μόρσων τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις
Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσε νυν εἰς τὸν Ἄλεντα·

Κ· Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα· καὶ τὺ δὲ Κρᾶθι
Οἴνῳ πορφύροις· τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι·

Λ· Ῥείτω χἀ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ πότορθρον
Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα κηρία βάψαι·
Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι
Καὶ σχῖνον πατέοντι· καὶ ἐν κομάροισι κέονται·

Λ· Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὀίεσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια
Φέρβεσθαι· πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς ἐπανθεῖ·

Κ· Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρᾶν οὐκ ἐφίλασε·
Τῶν ὤτων καθελοῖσ' ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα·

Λ· Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα· καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν·

·Κ Οὐ θεμιτὸν Λάκων ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν·
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ' ὦ τάλαν ἐσσὶ φιλεχθής·

Μο· Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα· τὶν δὲ Κομάτα
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ θύσας

Ταῖς νύμφαις· μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον·

Κ· Πεμψῶ ναὶ τὸν πᾶνα· φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα· κἠγὼ γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
Καττῶ λάκωνος τῶ ποιμένος· ὅττι ποκ' ἤδη
Ἀνυσάμαν τὸν ἀμνόν· ἐς ὠρανὸν ὔμμιν ἁλεῦμαι·
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὔμμε
Πάσας ἐγὼ λουσῶ συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν' ὀχεύσεις
Τᾶν αἰγῶν, φλασσῶ τυ, πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς μοίσαις τὸν ἀμνόν· ὁ δ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν
Αἰ μή τυ φλάσαιμι· μελάνθιος ἀντὶ κομάτα:~

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ· Ζ· ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ ΔΑΜΟΙΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ:~

Δαμοίτας καὶ δάφνις ὁ βουκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν πόκ' ἄρατε συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυρρὸς· ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἐσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι, τοιάδ' ἄειδον
Πρῶτος δ' ἄρξατο δάφνις ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἔρισδεν

Δ· Βάλλει τοι πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἁ γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα
Καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα τάλαν τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι

Ἁδέα συρίσδων. πάλιν αὖ ἴδε τὰν κύνα βάλλει.
Ἅ τοι τᾶν ὀΐων ἕπεται σκοπὸς· ἁ δὲ βαΰσδει.
Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
Ἅσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας· κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἁ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται· ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύγει.
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει.
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. ἦ γὰρ ἔρωτι
Πολλάκις ὦ πολύφαμε τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Δ. Τῷ δ' ἐπὶ δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἄειδεν.
Εἶδον ναὶ τὸν πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε.
Κοὔ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν· ᾧ ποθόρημι
Ἐς τέλος· αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων
Ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν· οὐ ποθόρημι
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν. ἁ δ' ἀΐοισα
Ζαλοῖ μ' ὦ παιὰν, καὶ τάκεται, ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰστρεῖ, παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας
Σίγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ ὅκ' ἤρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζᾶτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντά με, πολλάκι πεμψεῖ
Ἄγγελον, αὐτὰρ ἐγὼ κλασῶ θύρας ἔστε κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν ὥς με λέγοντι.
Ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον· ἦς δὲ γαλάνα.
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δέ μευ ἁ μία κώρα
Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται, κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν, παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.

Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἁ γραῖα με κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρὰν ἀμώντεσσι παρὶ ἱπποκόωντι ποταύλει·
Τόσσ' εἰπὼν, τὸν δάφνιν ὁ δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὠ μὲν τῷ σύριγγ'· ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν·
Αὔλει δαμοίτας· σύρισδεν δὲ δάφνις ὁ βώτας·
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
Νίκα μὰν οὐδ' ἄλλος· ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο·~

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ ·Η· ΘΑΛΥΣΙΑ Ἢ ἘΑΡΙΝῊ ὉΔΟΙΠΟΡΊΑ·

Ἦς χρόνος, ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος· σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν ἀμύντας·
Τᾷ δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος
Κἀντιγένης· δύο τέκνα λυκώπεος· εἴ τι περ ἐσθλόν·
Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν ἀπὸ κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, βούρριναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν·
Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πτελέαι τε, εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον·
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι·
Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες· οὐδὲ τὸ σᾶμα,
Ἁμῖν τὸ βρασίλα κατεφαίνετο, καί τιν' ὁδίταν

Theocritus

Ἐσθλὸν σὺν μοίσαισι κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα.
Οὔνομα μὲν λυκίδαν· ἦς δ᾽ αἰπόλος οὐδέ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδὼν· ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ᾽ ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ᾽ ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον.
Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ᾽ ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν, καί μ᾽ ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόωντι, γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς.
Σιμιχίδα· πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις·
Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ᾽ αἱμασιαῖσι καθεύδει.
Οὐδ᾽ ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνοντι
Ἢ μετὰ δαῖτ᾽ ἄκλητος ἐπείγεαι· ἤ τινος ἀστῶν
Λανὸν ἐπιθρώσκεις· ὥστι ποσὶν ἰσσομένοιο
Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ᾽ ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ᾽ ἐγὼ ἀμείφθην· λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
Ἔμμεν συρικτὰν μέγ᾽ ὑπείροχον· ἔν τε νομεῦσιν
Ἔν τ᾽ ἀματήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἁμέτερον· καίτοι κατ᾽ ἐμὸν νόον ἰσοφαρίζειν
Ἔλπομαι· ἁ δ᾽ ὁδὸς ἅδε θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες εὐπέπλῳ δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι.
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ᾽ ἄγε δὴ ξυνὰ γὰρ ὁδὸς ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς,
Βουκολιασδώμεσθα· τάχ᾽ ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής.
Οὐ δᾶν· οὐ γάρ πω κατ᾽ ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω, οὔτε φιλητᾶν.
Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ᾽ ἀκρίδας ὥστις ἐρίσδω.

Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος ἀδὺ γελάσσας
Τάν τοι ἔφα κορύναν δωρήσομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ
Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται· ὅστις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον ὠρομέδοντος·
Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι·
Ἀλλ' ἄγε βουκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς·
Σιμιχίδα κἠγὼ μὲν, ὅρη φίλος εἴ τοι ἀρέσκει
Τοῦθ' ὅτι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα·

Λ. Ἔσσεται ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς μιτυλάναν·
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκει
Κύματα· χὠρίων ὅτ' ἐπ' ὠκεανῷ πόδας ἴσχει·
Αἴ κεν τὸν λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει·
Χἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα τάν τε θάλασσαν·
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
Ἀλκυόνες γλαυκαῖς νηρηίσι ταί τε μάλιστα
Ὀρνίθων ἐφίλαθεν· ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα·
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο· καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο·
Κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων·
Τὸν πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ·
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ·
Χἀ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ
Καὶ πίομαι μαλακῶς μεμνημένος ἀγεάνακτος·
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν ἀχαρνεύς·

Theocritus

Εἰς δὲ Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ·
Ὥς ποκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας·
Χὣς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν
Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον·
Ἢ Ἄθω ἢ Ῥοδόπαν ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα κακαῖσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος·
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ·
Ὦ μακαριστὲ Κομᾶτα, τύ θην τάδε τερπνὰ πεπόνθεις
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας·
Αἴθ' ἐπ' ἐμοὶ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν·
Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατεκέκλισο θεῖε Κομᾶτα.
Χὣ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις·
Κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βουκολέοντα,
Ἐσθλά· τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον ὅ πι τοι ἀείδεν
Ἄρξευμ' ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις·
Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον, ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται·
Ὤρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον· οἶδεν Ἄριστις
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδεν·
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι.

Ὥς εἴη παιδὸς ἄρατος ὑπὲρ τέον αἰθετέρω τι.
Τόν μοι πὰρ ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχα
Ἄκλυτον κείνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις.
Εἴτ' ἔστ' ἄρα φιλῖνος ὁ μαλθακὸς εἴτε τις ἄλλος.
Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδοις ὦ πὰν φίλε, μήτι τυ παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη.
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
Εἴης δ' ἠδωνῶν μὲν ἐν οὔρεσι χείματι μέσσῳ.
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν τετραμμένος, ἐγγύθεν ἄρκτω.
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' αἰθιόπεσσι νομεύοις.
Πέτρᾳ ὑπὸ βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι νεῖλος ὁρατός.
Ὕμμες δ' ὑετίδος καὶ βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ διώνας.
Ὦ μάλοισιν ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι.
Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα φιλῖνον
Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μευ.
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος, αἱ δὲ γυναῖκες
Αἰαῖ φαντὶ φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ἀπορρεῖ.
Μηκέτι τοι φρουρῶμες ἐπὶ προθύροισιν ἄρατε.
Μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη.
Εἷς δ' ἀπὸ τᾶσδε φέριστε μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας.
Ἅμιν δ' ἁσυχία τε μέλοι γραῖά τε παρείη,
Ἅτις ἐπιφθύζοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἔφαμαν· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον ἁδὺ γελάσσας.
Ὡς πάρος ἐκ μοισᾶν ξεινήιον ὤπασεν ἦμεν.
Χὼ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ τὰν ἐπὶ πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ εὔκριτος ἐς φρασιδάμω

Theocritus

Στραφθέντες χὡ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔντε βαθείαις
Ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες.
Ἔντε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πτελέαι τε, τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες· ἔστενε τρυγών.
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης.
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο, τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε.
Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι κασταλίδες παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι
Ἆρα γέ πα τοιόνδε φόλω κατὰ λάινον ἄντρον
Κρητῆρ' ἡρακλῆι γέρων ἐστάσατο χείρων;
Ἆρά γε πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι.
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε νύμφαι.
Βωμῷ πὰρ δάματρος ἀλωάδος; ἇς ἐπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἁ δὲ γελάσαι.
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

ΕἸΔΎΛΛΙΟΝ. Θ. ΒΩΚΟΛΙΑΣΤΑῚ ΔΆΦΝΙΣ ΚΑῚ ΜΕΝΆΛΚΑΣ.

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
Μᾶλα νέμων ὥς φαντὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τώγ' ἤτην πυρροτρίχω· ἄμφω ἀνάβω·
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω· ἄμφω ἀείδεν.
Πρῶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας.
Μ. Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;
Φαμί τυ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ.
Δ. Ποιμὰν εἰροπόκων ὀΐων συρικτὰ μενάλκα.
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύ γ' ἀείδων.
Μ. Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν. χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;
Δ. Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.
Μ. Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;
Δ. Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θὲς ἰσομάτορα ἀμνόν.
Μ. Οὐ θησῶ ποκα ἀμνὸν, ἐπεὶ χαλεπὸς θ' ὁ πατήρ μευ
Χἀ μάτηρ. τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.
Δ. Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἑξεῖ ὁ νικῶν;
Μ. Σύριγγ', ἃν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἶσον κάτω ἶσον ἄνωθεν.

Theocritus

Ταύτην κατθείω· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθήσω·
Δ. Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον
Λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν ἶσον κάτω ἶσον ἄνωθεν·
Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν·
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ· τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἡμῶν;
Μ. Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν καλέσωμες,
Ὧι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ·
Χοἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν· ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσαι,
Χοἱ μὲν παῖδες ἄειδον· ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι·
Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰυκτὰ μενάλκας·
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικὰν· οὕτω δὲ μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·
Μ. Ἄγκεα καὶ ποταμοὶ θεῖον γένος αἴ τι μενάλκας
Πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος·
Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας, ἢν δὲ ποκ' ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας· μηδὲν ἔλασσον ἔχοι·
Δ. Κρᾶναι καὶ βοτάναι γλυκερὸν φυτόν· αἴπερ ὁμοῖον
Μουσίσδοι δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι·
Τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε, κἤν τι μενάλκας
Τῇδ' ἀγάγοι χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι·
Μ. Παντᾷ ἔαρ· παντᾷ δὲ νομοί· παντᾷ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται·
Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ·
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι χαἰ βοτάναι·
Δ. Ἔνθ' ὄϊς· ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι·
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσὶν, αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ·
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, χαἰ βόες αὐότεραι·
Μ. Ὦ τράγε τᾶν λευκᾶν αἰγῶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλης

Μυρίον, ὦ σιμαὶ, δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι

Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος. ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων·

Ὡς πρωτεὺς φώκας καὶ θεὸς ὢν ἔνεμε.

Δ. Μή μοι γᾶν πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα

Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·

Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,

Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν σικελὰν ἐς ἅλα.

Μ. Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμός.

Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ. ἀγροτέροις δὲ λίνα.

Ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ ὦ Ζεῦ

Οὐ μόνος ἠράσθην. καὶ τὺ γυναικοφίλας.

Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.

Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε μενάλκας.

Μ. Φείδευ τᾶν ἐρίφων φείδευ λύκε τᾶν τοκάδων μευ.

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ.

Ὦ λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;

Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.

Ταὶ δ' ὄιες μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι

Ποίας. οὔ τι καμεῖσθ' ὅκκα πάλιν ἅδε φύηται.

Σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι

Ὡς τὸ μὲν ἄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι

Δεύτερος αὖ δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν.

Δ. Κἀμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα

Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἦμεν ἔφασκεν.

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ.

Ἀλλὰ κάτω βλέψας, τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον

Ἁδεῖα φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα.

Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἀ βῶς.

Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.

Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος. τᾷ μαλίδι μᾶλα.

Τᾷ

Theocritus.

Τὰ βοΐ δὺ μόσχος· τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί·
Ὣς οἱ παῖδες ἄϋσαν· ὁ δ᾽ αἰπόλος ὧδ᾽ ἀγόρευεν·
Ἁδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος ὦ Δάφνι φωνά·
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν, ἢ μέλι λείχειν·
Λάσδεο τᾶς σύριγγας· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων·
Αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ᾽ αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα·
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ·
Ὣς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε
Νικάσας, οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο·
Ὣς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπῃ
Ὥτερος, ὡς καὶ νύμφα γαμηθεῖσα κἄχοιτο·
Κἠκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο·
Καὶ νύμφαν ἄκριβος ἐὼν ἔτι Ναΐδα γᾶμεν:~

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ·Ι· ΝΟΜΕΥ͂Σ Ἢ ΒΩΚΟΛΟΙ ΔΑΦΝΙΣ ΚΑῚ ΜΕΝΑΛΚΑΣ:~

Βωκολιάσδεο Δάφνι τὺ δ᾽ ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος·
Ὠιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφαψάσθω δὲ Μενάλκας·
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρως·
Χοἱ μὲν ἅμα βόσκοιντο καὶ ἐν φύλλοισι πλανῷντο·
Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
Ἔμπροσθεν· ἄλλοθεν δ᾽ αὖθ᾽ ὑποκρίνοιτο Μενάλκας·

Δ. Ἁδὺ μὲν ὁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἀ βῶς.
Ἁδὺ δὲ χἀ σῦριγξ· χὠ βωκόλος· ἁδὺ δὲ κἠγών.
Ἔστι δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁπάσας
Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τοῦ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω
Ὅσσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν.
Οὕτω δάφνις ἄεισεν ἐμίν· οὕτω δὲ μενάλκας.
Μ. Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ
Κοίλαις ἐν πέτραισιν, ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται· πολλὰς μὲν ὄις, πολλὰς δὲ χιμαίρας.
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χοριάζει, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσσον ὤραν
Χείματος· ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.
Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα.
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφ' ἀγρός
Αὐτοφυᾶ· τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων.
Τήνῳ δὲ στρόμβον καλὸν ὄστρακον, ὧ κρέας αὐτὸς
Σιτήθην, πέτραισιν ἐν ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ' οὖσιν· ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ
Βουκολικαὶ μοῖσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδὰν
Τὰν πόκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι.
Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς.
Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ.
Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἁ μῶσα καὶ ᾠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος, οὔτε γὰρ ὕπνος
Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον· οὔτε μελίσσαις
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρῶσαι
Γαθεῦσιν, τὼς δ' οὔτι ποτῷ δηλήσατο κίρκα.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Theocritus

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ Κ. ἘΡΓΑΤΊΝΑΙ Ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΊ.

Ι

Ἐργατίνα βουκαῖε τί νῦν ὀϊζυρὲ πέπονθας;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα ὡς τὸ πρὶν ἆγες.
Οὐθ᾽ ἅμα λαοτομεῖς τῷ πλατίον· ἀλλ᾽ ὑπολείπῃ
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, ἇς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τυ καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῇ
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις.
Β. Μίλων ὀψαμάτα πέτρας ἀπόκομμα τεράμνου,
Οὐδαμὰ τοι συνέβη ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;
Μ. Οὐδαμᾶ. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί.
Β. Οὐδαμᾶ νῦν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι᾽ ἔρωτα;
Μ. Μὴ δὲ ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι.
Β. Ἀλλ᾽ ἐγὼ ὦ Μίλων ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.
Μ. Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ᾽ ἔχω οὐδ᾽ ἅλις ὄξος.
Β. Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μοι ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.
Μ. Τίς δέ τοι τῶν παίδων λυμαίνεται. Β. ἁ Πολυβώτα
Ἃ πρᾶν ἀμῶντεσσι παρ᾽ Ἱπποκόωντι ποταύλει.
Μ. Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν, ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.
Β. Μωμᾶσθαί μ᾽ ἄρχῃ τύ; τυφλὸς δ᾽ οὐκ αὐτὸς ὁ πλοῦτος

Ἀλλὰ καὶ ὠ᾽ φρόντιστος ἔρως, μηδὲν μέγα μυθεῦ.

Μ. Οὐ μέγα μυθεῦμαι. τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λᾷον·
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως
Ἐργαξῆ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

Β. Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ᾽ ὧν γάρ χ᾽ ἅψησθε θεαί, καλὰ πάντα ποεῖτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
Ἰσχνάν, ἀλιόκαυστον, ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ᾽ ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.
Ἁ αἲξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει·
Ἁ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ᾽ ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον φαντὶ πεπᾶσθαι·
Χρύσεοι ἀμφότεροι τ᾽ ἀνακείμεθα τῇ Ἀφροδίτῃ,
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον ἢ τύγε μᾶλον,
Σχῆμα δ᾽ ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπαμφοτέροισ᾽ ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ᾽ οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευ.
Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα, τὸν δ᾽ αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

Μ. Ἦ καλὰς ἄμμι ποιῶν ἐλελάθει Βοῦκος ἀοιδάς·
Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὤμοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσα.
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα.

Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λᾷον
Εὐεργόν τ᾽ εἴη καὶ κάρπιμον ὅττι μάλιστα.
Σφίγγετ᾽ ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα μὴ παριών τις
Εἴπῃ, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χοὗτος ὁ μισθός.
Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.
Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει· τῆμος δὲ μάλιστα

Ἄρχεσθαι

Theocritus.

Ἄρχεσθαι ἀμῶντας, ἐγειρομένω κορυδαλλῶ,
Καὶ λήγειν εὕδοντος, ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω παῖδες βίος, οὐ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.
Κάλλιον ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε τὼς φακὸς ἕψειν
Μὴ 'πιτάμῃς τὴν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.
Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδειν.
Τὸν δὲ τεὸν βουκαῖε πρέπει λοιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατευνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ Δ.
ΚΥΚΛΩΨ.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον ἐμοὶ δοκεῖ οὔτ' ἐπίπαστον.
Ἢ ταὶ πιερίδες, κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις, εὑρεῖν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι.
Γινώσκειν δ' οἶμαί τυ καλῶς ἰατρὸν ἐόντα.
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥᾷστα διᾶγ' ὁ κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν
Ὠρχαῖος πολύφαμος, ὅτ' ἤρατο τῆς γαλατείας
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε.
Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις.
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις, ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.

Πολλάκι ταὶ ὄιες ποτὶ τωὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὴν γαλάτειαν ἀείδων
Αὐτῶ, ἐπ' ἀιόνος κατετάκετο φυκιοέσσης
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὁρῶν τοιαῦτ' ἄειδεν·
Ὦ λευκὰ γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ,
Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν· ἁπαλωτέρα ἀρνός
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με·
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄις πολιὸν λύκον ἀθρήσασα·
Ἠράσθην μὲν ἔγωγε τεοῦς κόρα, ἁνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον,
Παύσασθαι δ' ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδ' ἔτι πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ δί' οὐδέν.
Γινώσκω χαρίεσσα κόρα τίνος οὕνεκα φεύγεις·
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὦ μία μακρά·
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι· πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει·
Ἀλλ' οὗτος τοιοῦτος ἐὼν· βοτὰ χίλια βόσκω·
Κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί·
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις, ἐπίσταμαι ὧδε κυκλώπων,
Τὶν τὸ φίλον γλυκύμαλον κἠμαυτὸν ἁμᾷ ἀείδων
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τράφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρώς
Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων·

Theocritus.

Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτί με, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον.
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς.
Ἔντι δάφναι τηνεί, ἔντι ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.
Ἔντι μέλας κισσός· ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἔντι ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος ποτὸν ἀμβρόσιον προΐητι.
Τίς κα τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο.
Εἰ δ' ἐγὼν αὐτὸς ἐμὶν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,
Ἔντι δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ.
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμόν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ὤμοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα.
Ὡς κατέδυν ποτὶ τίν, καὶ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλησα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς. ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκά.
Ἢ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι.
Ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν ὦ κόριμα νῦν αὐτόθι, νεῖν γε μαθεῦμαι
Αἴκά τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται.
Ὥς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ καρικεῖν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο,
Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος, οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ.
Οὐδὲν πήποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μευ
Καὶ ταῦτ' ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρῶσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις καὶ θαλλὸν ἀμάσαις
Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχεις νῶν
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις·
Εὑρήσεις γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν·
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται
Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακούσω·
Δῆλον ὅτ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμεν·
Οὕτω τοι πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
Μουσίσδων, ῥᾷον δὲ διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν:~

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ·Μ·
ΑΙΤΗΣ:~

Η ι

Ἤλυθες ὦ φίλε κοῦρε τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἀοῖ
Ἤλυθες· οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἄματι γηράσκουσιν·
Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος· ὅσον μᾶλον βραβύλοιο
Ἅδιον· ὅσσον ὄϊς σφετέρας λασιωτέρα ἀρνός·
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός.
Ὅσσον ἐλαφρότερος μόσχω νεβρός, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν.
Τόσσον ἔμ' εὔφρανας τὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἀελίω φρύγοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις·
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔρωτες

Theocritus

Νῶιν ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδά.
Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ' ὁ μὲν, ἦς εἴσπνηλος, φαίη χ' ὡμυκλαΐσδων,
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥσκεν ὁ θεσσαλὸς εἴποι ἀίταν.
Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες. ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
Εἰ γὰρ τοῦτο πάτερ κρονίδα πέλοι. εἰ γὰρ ἀγήρω.
Ἀθάνατοι. γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς ἀχέροντα.
Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀίτεω,
Πᾶσι διὰ στόματος μετὰ δ' ἠιθέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
Ἔσσονθ' ὡς ἐθέλοντι. ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιᾶς οὐκ ἀναφύσω.
Ἢν γὰρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν, ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας
Διπλάσιον δ' ὤνασας, ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθες.
Νισαῖοι μεγαρῆες. ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς.
Ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν ἀττικὸν ὡς περὶ ἄλλων
Ξεῖνον τιμήσασθε διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κοῦροι ἐριδμαίνοντι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι.
Ὃς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὰν πρὸς ματέρ' ἀπῆλθεν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
Ἦ που τὸν χαροπὸν γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται μὴ φαῦλον ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ ·Ν·

ὙΛΑΣ·

Οὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ᾽ ὡς ἐδοκεῦμες
Νικία, ᾧτινι τοῦτο θεῶν πόκα τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες.
Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα· τὸ δ᾽ αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκιοκάρδιος υἱός·
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος.
Καί μιν πάντ᾽ ἐδίδαξε πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα.
Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ᾽ οὐδέποκ᾽ ἦς· οὐδ᾽ εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο·
Οὐδ᾽ ὁκχ᾽ ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀώς·
Οὐδ᾽ ὁπότ᾽ ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν·
Σεισαμένω πτερὰ ματρὸς ἐπαιθαλόεντι πετεύρῳ
Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη
Αὐτῷ δ᾽ εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ᾽ ἀποβαίη·
Ἀλλ᾽ ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ᾽ αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι· ὧν ὄφελός τι,
Ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν ἰαολκὸν

Theocritus.

Ἀλκμήνας υἱὸς μιδεάτιδος ἡρωίνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν ὕλας εὔεδρον ἐς ἀργώ·
Ἅτις κυανεᾶν οὐχ ἅψατο συνδρομάδων ναῦς·
Ἀλλὰ διεξάιξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε φᾶσιν,
Αἰετὸς ὣς μέγα λαῖτμα· ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσταν
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι πλειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἴαρος ἤδη·
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων· κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς ἀργὼ
Ἑλλάσποντον ἵκοντο νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο προποντίδος· ἔνθα κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες· τρίβοντες ἄροτρον·
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειλινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύνας
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγας στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον·
Κὤχεθ' ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν,
Αὐτῷ θ' ἡρακλῆι καὶ ἀστεμφεῖ τελαμῶνι,
Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν.
Χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Εἱμένῳ ἐν χόρτῳ, περὶ δὲ θεία πολλὰ πεφύκει
Κυάνεόν τε χελιδόνιον· χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλιναν, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα· καὶ μαλίς· ἔαρ θ' ὁρόωσα νυχεία·
Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν,
Γασάων γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν·
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί, κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ

Ἀθρόος, ὡς ὅτε πυρρὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐς πόντον· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος.
Κουφότερ' ὦ παῖδες ποιεῖσθ' ὅπλα, πλωστικὸς οὖρος
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι.
Δακρυόεντ' ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ
Ὤχετο μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χεὶρ
Τρὶς μὲν ὕλαν ἄυσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός.
Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὴ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν εἴδετο πόρρω
Ὡς δ' ὁπότ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας
Νεβροῦ φθεγξαμένας τις ἐν οὔρεσιν, ὠμοφάγος λῖς
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο· πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Οὔρεα καὶ δρυμὼς· τὰ δ' ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μὲν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων·
Ἱστία δ' ἡμίθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει
Μαινόμενος, χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται·
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν·
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον ἀργώ·
Πεζὸς δ' ἐς κόλχους τε καὶ ἄξενον ἵκετο φᾶσιν.

*
..*
*

Theocritus.

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ ·Ξ· ΚΥΝΊΣΚΑΣ ἜΡΩΣ Ἢ ΘΥΏΝΙΧΟΣ.

ΑἹ· Χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα θυώνιχον· Θ· ἄλλα τοι αὐτῷ
Αἰσχίνη· αἰ· ὡς χρόνιος· Θ· χρόνιος τί δέ τοι τὸ μέλημα;
ΑἹ Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα θυώνιχε· Θ· ταῦτ' ἄρα λεπτός
Χὠ μύσταξ πολὺς οὗτος ἄρ', αὐχμαλέοι δὲ κικίννοι·
Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο πυθαγορικτάς·
Ὠχρὸς κἀνυπόδατος· ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμες·
Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος ἐμὶν δοκεῖ, ὀπτῶ ἀλεύρω
ΑἹ· Παίσδεις ὦγαθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα κυνίσκα
Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανεὶς ποκά· θρὶξ ἀνὰ μέσσον·
Θ· Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ φίλαισχίνα ἄσυχος, ὀξύς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν, ὅμως δ' εἶπεν τί τὸ καινόν·
ΑἹ· Ὠργεῖος· κἠγὼν, καὶ θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἆπις καὶ κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσώς·
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ βύβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη τεττόρων ἐτέων· σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ·
Βολβὸς κολχίας ἐξηρέθη· οὐ πότος ἁδύς·
Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον·
Ὧ τινος ἤθελ' ἕκαστος, ἔδει μόνον ᾧ τινος εἰπεῖν·

Ἄμμες μὰν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδόκει τω,
Ἁ δ' οὐδὲν παρεόντος ἐμῶ· τίν' ἔχειν με δοκεῖς νῶν·
Οὐ φθέγξῃ λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν·
Κῆρα εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψας·
Ἔντι λύκος, λύκος ἐντὶ λαβᾶ τῶ γείτονος υἱός,
Εὐμάκης, κἀπαλός, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμες·
Τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
Χἀμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἐγεντό ποθ' ἁσυχὰ οὕτως·
Οὐ μὰν ἐξήταξα μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν·
Ἤδη δ' ὦν πόσιος τι τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,
Χὡ λαρισαῖος τὸν ἐμὸν λύκον ᾆδεν ἀπ' ἀρχᾶς
Θεσσαλικόν τι μέλισμα· κακαὶ φρένες· ἁ δὲ κυνίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ παρὶ ματρὶ
Παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα·
Τᾶμος ἐγών, τὸν ἴσαις τύ θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόρρας
Ἤλασα· κἄλλαν αὖθις, ἀνειρύσασα δ' αὐτὼς πέπλως·
Ἔξω ἀπῴχετο θᾶσσον· ἐμὸν κακὸν οὔ τι ἀρέσκω
Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος, ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· τήνω τεὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι·
Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν·
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα·
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον·
Αἶνος θην λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν·
Εἴκατι ταὶ δ', ὀκτὼ ταὶ δ', ἐννέα ταὶ δὲ, δέκ' ἄλλαι
Σάμερον ἑνδέκατος· ποτίθει δύο, καὶ δύο μῆνες·
Ἐξ ὦ ἀπ' ἀλλάλων· οὐδ' εἰ θρακιστὶ κέκαρμαι·
Ἅδε, λύκω νῦν πάντα· λύκω καὶ νυκτὸς ἀνῶκται·
Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι· οὔτ' ἀριθμητοί·
Δύστανοι μεγαρῆες ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ·

Theocritus

Κεἴμοι ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι·
Νῦν δ' ἔγωθ' ὡς μῦς φαντὶ θυώνι χεύμεθα πίσσας
Χὤ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος ὁ τᾶς ἐπιχάλκω ἐρασθεὶς,
Ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆνθ' ἐμὸς ἁλικιώτας·
Πλευσοῦμαι κἠγὼ διαπόντιος, οὔτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις στρατιώτας
Θ. Ὤφελε μὰν χωρεῖν κατὰ νοῦν τεὸν, ὧν ἐπεθύμεις
Αἰσχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα τοι δοκεῖ ὥστ' ἀποδημεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος· ΑΙ. ἐλευθέρω οἷος· Θ. ἄριστος·
ΑΙ. Τἆλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις, ἐλευθέρω ὅστις ἄριστος·
Θ. Εὐγνώμων· φιλόμουσος· ἐρωτικὸς· εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον,
Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος οὐκ ἀνανεύων,
Οἷα χρὴ βασιλῆ'· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ
Αἰσχίνα· ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν·
Ὦ τάχος εἰς Αἴγυπτον· ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, κ' ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν·

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ· Ο· ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ Ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ·

ιε

Ἔνδοι Πραξινόα· ΕΥ. Γοργὼ φίλα ὡς χρόνῳ, ἔνδοι·
Θ. Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες, ὅρη δίφρον Εὐνόα αὐτῇ·
Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. ΕΥ. ἔχει κάλλιστα· Γ· καθίζευ·

Γ. ὢ τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω· πολλῶν δὲ τεθρίππων·
Παντᾷ κρηπῖδες· παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς·
Γ. Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθὼν,
Ἰλεὸν οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις· ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὁμοῖο·
Γ. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Δίωνα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη γύναι ὡς ποθορῆ τυ·
Π. Θάρσει ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν·
Γ. Αἰσθάνεται τὸ βρέφος ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς
Γ. Ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν λέγομες πρώαν θην.
Πάντα, νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων·
Κῆνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς
Γ. Χὠμὸς ταὔτα γ' ἔχει· φθόρος ἀργυρείω Διοκλείδας·
Ἑπταδράχμως κυνάδας γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ·
Ἀλλ' ἴθι τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ·
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ· χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν· ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα
Γ. Ὧν εἶδες, χὤν εἶπαις ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι·
Ἕρπην ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά·
Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδην·
Κινεῦ δὴ φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ·
Ἁ δ' ὡς σμᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ ἄπληστε·
Ἔγχει ὕδωρ· δύστανε τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις·
Παῦσαι· ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι·
Ἁ κλᾶξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν
Γ. Πραξινόα· μάλα τοι καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο

Τοὔχοντι πρέπει· λέγε μοι πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ.
Π. Μὴ μνάσῃς γοργοῖ, πλέον ἀργυρίω καθαρῶν μνᾶν
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτέθηκα.
Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. Γ. ναὶ καλ' εἶπας.
Τὠμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τυ τέκνον. μορμώ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυε ὅσσα θέλεις, χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἕρπωμες. Φρυγία τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα.
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
Ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν. μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε πεποίηται καλὰ ἔργα.
Ἐξ οὗ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών. οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων αἰγυπτιστί.
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον
Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια. πάντες ἐρειοί.
Ἁδίστα γοργοῖ, τί γενοίμεθα. τοὶ πτολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος. ἀνὲρ φίλε μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός, ἴδ' ὡς ἄγριος, κυνοθαρσής.
Εὐνόα οὐ φευξῇ. διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.
Γ. Θάρσει πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν.
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν. Π. καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες, ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιρρεῖ.
Γ. Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ. Γραῦ. ἐγὼ ὦ τέκνα. Γ. παρενθεῖν
Εὐμαρές. Γρ. ἐς τροίην πειρώμενοι ἦλθον ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται.
Γ. Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα.
Γ. Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς ζεὺς ἠγάγεθ' ἥρω.

Θᾶσαι πραξινόα περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.
Π. Θεσπέσιος. γοργοῖ δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὺ
Εὐνόα εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ μή τυ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες ἀπρὶξ ἔχευ εὐνόα ἁμῶν.
Ὤμοι δειλαία. δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισται γοργοῖ. ποττῶ διὸς, εἴ τι γένοιο
Εὐδαίμων ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.
Ξ. Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὲν ὅμως ᾗ φυλαξεῦμαι. Π. ὄχλος ἀθρόος
Ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες. Ξ. θάρσει γύναι. ἐν καλῷ εἰμές.
Π. Κἠς ὥρας, κἤπειτα φίλ' ἀνδρῶν ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε περιστέλλων, χρηστῶ κοἰκτίρμονος ἀνδρός.
Θλίβεται εὐνόα ἄμμιν. ἄγ' ὦ δειλὰ τὺ βιάζευ.
Κάλλιστ' ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.
Γ. Πραξινόα, πόταγ' ὧδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
Λεπτὰ ὡς χαρίεντα. θεῶν περονάματα φασεῖς.
Π. Πότνι' ἀθηναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι.
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν.
Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
Ἔμψυχ' οὐκ ἐνυφαντὰ σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλ' ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων
Ὁ τριφίλητος ἄδωνις, ὁ κἠν ἀχέροντι φιλεῖται.
Ξ. Παύσασθ' ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι.
Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.
Γ. Μᾶ πόθεν ὤνθρωπος. τί δὲ τὶν εἰ κωτίλαι εἰμές.
Πασάμενος, ἐπίτασσε. συρακοσίαις ἐπιτάσσεις.
Ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ βελλεροφῶν. πελοποννασιστὶ λαλεῦμες.
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι δοκῶ τοῖς δωριέεσσι.
Γ. Μὴ φύη μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη.

Theocritus

Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω· μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.
Γ. Σίγη πραξινόα· μέλλει τὸν ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τᾶς ἀργείας θυγάτηρ πολύιδρις ἀοιδός·
Ἅτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε·
Φθεγξεῖταί τι σάφ' οἶδα καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.
Δέσποιν' ἃ γολγόν τε καὶ ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινάν τ' ἔρυκα, χρυσῷ παίζουσ' ἀφροδίτα.
Οἷόν τοι τὸν ἄδωνιν ἀπ' ἀενάου ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον ὧραι·
Βάρδισται μακάρων ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φοροῖσαι·
Κύπρι διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν
Ἀνθρώπων, ὡς μῦθος, ἐποίησας βερονίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός.
Τὶν δὲ χαριζομένα πολυώνυμε καὶ πολύναε
Ἁ βερονικεία θυγάτηρ ἑλένα εἰκυῖα
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει ἄδωνιν.
Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα, φέροντι
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις· συρίω δὲ μύρω χρύσεια λάβαστρα,
Εἴδατα θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνη τριβοῦνται.
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ.
Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ.
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τεῖδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθουσαι ἀνήθῳ
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων.
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζου.
Ὦ ἔβενος· ὢ χρυσός· ὢ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετοὶ, οἰνοχόον κρονίδᾳ διὶ παῖδα φέροντες.

Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω,
Ἁ μίλατος ἐρεῖ χὠ τὰν σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωται δὲ κλίνα τῷ ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα.
Τὰν μὲν κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς ἄδωνις
Ὀκτωκαιδεκάτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ' ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυρρά.
Νῦν μὲν κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα.
Ἆωθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα.
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις ὦ φίλ' ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεἰς ἀχέροντα.
Ἡμιθέων ὥς φαντὶ μονώτατος. οὔτ' ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ' οὔτ' αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως.
Οὔθ' ἕκτωρ ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων.
Οὐ πατροκλῆς, οὐ πύρρος ἀπὸ τροίας ἐπανελθὼν
Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι λαπίθαι καὶ δευκαλίωνες.
Οὐ πελοπηϊάδαι τε καὶ ἄργεος ἄκρα πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν φίλ' ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες ἄδωνι, καὶ ὅκκ' ἀφίκῃ φίλος ἥξεις.
Γ. Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἁ θήλεια.
Ὀλβία ὅσσα ἴσατι πανολβία ὡς γλυκύφωνος.
Ὥρα ὅμως κεἰς οἶκον. ἀνάριστος διοκλείδας.
Χὡνὴρ ὄξος ἅπαν. πεινᾶντι γε μηδὲ ποτένθῃς.
Χαῖρε ἄδων' ἀγαπητέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ:~

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Theocritus

ΕἸΔΎΛΛΙΟΝ·Π·ΧΆΡΙΤΕΣ ἮῚ ἹΈΡΩΝ·

ΗΙ τοι τοῦτο Διὸς κούραις μέλει αἰὲν ἀοιδαῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν θεαὶ ἔντι, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι·
Ἄμμες δὲ βροτοὶ οἵδε βροτοὺς βροτοὶ ἀείδοντι·
Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἠῶ,
Ἁμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπέμψει·
Αἱ δὲ, σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι.
Πολλά με τωθάζοισαι, ὅτ' ἀλιτείην ἦνθον·
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλοῦ,
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι
Ἔνθ' αἰεὶ σφιν ἕδρη, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκοντι
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ
Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις ὡς πάρος ἐσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι, νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων
Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπου χεῖρας ἔχων, πόθεν οἴσεται ἀθρεῖ
Ἄργυρον· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·
Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται· ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμας·
Αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς
Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος·
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν·
Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς

Κείμενος· οὐχ ὧδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ, καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν·
Νὴ δὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ τραπέζῃ
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι·
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
Ὄφρα καὶ εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μὴ δ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ ἀχέροντος,
Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας·
Δειλὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων·
Πολλοὶ ἐν ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος ἀλεύα,
Ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
Πολλοὶ δὲ σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακόν·
Μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρία δ' ἂν πεδίον κρανώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι κλεώναις·
Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν, ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ ἀχέροντος·
Ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες·
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο·
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ κήϊος αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς
Ὁπλοτέροις, τιμαὶ δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
Οἵ σφιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦλθον ἀγώνων·
Τίς δ' ἂν ἀριστῆας λυκίων ποτὲ, τίς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί·
Οὐδ' ὀδυσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκοσι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθὼν

Theocritus.

Ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο κύκλωπος.
Δηναιὸν κλέος ἔσχεν· ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βουσὶ φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος λαέρτης,
Εἰ μή σφεας ὤνασαν ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι.
Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
Ἀλλ' ἶσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἀϊόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
Καὶ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδεῖ πλίνθον,
Καὶ φιλοκερδεῖ ἢ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμάν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δ' ὅτινι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
Σὺν μοίσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδῶν.
Μυσάων ἀπάνευθε διὸς μεγάλου βασιλῆος·
Οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς οὐδ' ἐνιαυτούς·
Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι·
Ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμεῦ κεχρήσετ' ἀοιδοῦ
Ῥέξας, ἢ ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς αἴας
Ἐν πεδίῳ σιμόεντος, ὅθι φρυγὸς ἠρίον ἴλου.
Ἤδη νῦν φοίνικες ὑπ' ἠελίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρίγασιν·
Ἤδη βαστάζουσι συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν·
Ἐν δ' αὐτοῖς ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι
Ζώννυται, ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
Αἲ γὰρ ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' ἀθάνα,

Κούρηθ᾽, ἣ σὺν ματρὶ πολυκλήρων ἐφυραίων
Εἴλιχας μέγα ἄστυ, παρ᾽ ὕδασι λυσιμελείας.
Ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγέλλοντας
Τέκνοις ἠδ᾽ ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
Ἄστεά τε προτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις.
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ᾽ ἄκρας·
Ἀγροὺς δ᾽ ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἱ δ᾽ ἀνάριθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι,
Ἂν πεδίον βλήχοιντο, βόες δ᾽ ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν
Ἐρχόμεναι, σκνιφαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
Νειοὶ δ᾽ ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ
Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ᾽ εἰς ὅπλ᾽ ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο· βοᾶς δ᾽ ἔτι μηδ᾽ ὄνομ᾽ εἴη.
Ὑψηλὸν δ᾽ ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοί,
Καὶ πόντου σκυθικοῖο πέραν, ἧ ὅθι πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγώ· πολλοὺς δὲ διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
Θυγατέρες· τοῖς, πᾶσιν ἥκοι σικελὴν ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν ἱέρωνα.
Ὦ ἐτεόκλειοι θυγατρὲς θεαί, τὸν μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι ἀπεχθόμενόν ποτε θήβαις.
Ἄκλητος μὲν ἔγωγε μένοιμί κεν, ἐς δὲ καλεύντων.
Θαρσήσας μοίσαισι σὺν ἁμετέρῃσιν ἰκοίμαν·
Καλλείψω δ᾽ οὐδ᾽ ὔμμε· τί γὰρ χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν· ἀεὶ χαρίτεσσιν ἅμ᾽ εἴην.

Theocritus

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ ·Ρ· ἘΓΚΩΜΙΟΝ ΕἸΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙ͂ΟΝ·

Ἐκ διὸς ἀρχώμεθα· καὶ εἰς δία λήγετε μοῖσαι
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον, ἐπὴν ἀείδωμεν ἀοιδαῖς·
Ἀνδρῶν δ' αὖ πτολεμαῖος, ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν
Ἥρωες, τοί, πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ πτολεμαῖον ἐπιστάμενος καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαιμ'· ὕμνος δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν·
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθὼν,
Παπταίνει παρεόντος ἅδην πόθεν ἄρξεται ἔργου;
Τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων·
Ἐκ πατέρων μὲν οἷος ἔην, τελέσαι μέγα ἔργον,
Ὁ λαγίδας πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βουλὰν, ἃν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι·
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις· καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν διὸς οἴκῳ
Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρας·
Ἀντία δ' ἡρακλῆος ἕδρα κενταυροφόνοιο
Ἵδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδῃσι,

Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν,
Ὅττι σφέων κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας·
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς ἡρακλείδας·
Ἀμφότεροι δ᾽ ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον ἡρακλῆα,
Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ᾽ ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν, τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ, σιδάρειον σκύταλον κεχαραγμένον ὄζοις·
Οἱ δ᾽ εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου ἥβας
Ὅπλα καὶ αὐτὸν ἄγουσι γενειήταν διὸς υἱόν·
Οἵα δ᾽ ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ βερενίκα
Ἔπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι·
Τῆς μὲν κύπρον ἔχοισα διώνας πότνια κούρα,
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας·
Τῷ, οὔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναικῶν
Ὅσσον περ πτολεμαῖος ἑὴν ἐφίλασεν ἄκοιτιν·
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον· ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνει λέχος ἐς φιλεούσης·
Ἀστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ᾽ ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν·
Ῥήιδιαι δὲ γοναί· τέκνα δ᾽ οὔποτ᾽ ἐοικότα πατρί,
Κάλλει ἀριστεύουσα θεάων πότνι᾽ ἀφροδίτα,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ᾽ ἕνεκεν βερενίκα
Εὐειδὴς ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα πάροιθ᾽ ἐπὶ νᾶα κατενθεῖν
Κυάνεον, καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ᾽ ἀπεδάσσαο τιμάς·
Πᾶσιν δ᾽ ἤπιος ἥδε βροτοῖς· μαλακοὺς μὲν ἔρωτας
Προσπνείει· κούφας δὲ διδοῖ προσπνέοντι μερίμνας

Theocritus

Ἀργεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον διομήδεα,
Μισγομένα τυδῆι, τέκες καλυδώνιον ἄνδρα·
Ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν ἀχιλῆα,
Αἰακίδᾳ πηλῆι· σὲ δ᾽ αἰχμητὰ πτολεμαῖε
Αἰχμητᾷ πτολεμαίῳ ἀρίζηλος βερενίκα.
Καί σε κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλλὸν ἐόντα
Δεξαμένα παρὰ ματρὸς ὅτε πρώταν ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰρ εἰλέθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον
Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν
Ἡ δέ οἱ εὐμενέουσα παρίσατο· κὰδ δ᾽ ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ, πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο· κόως δ᾽ ὀλόλυξεν ἰδοῖσα
Φᾶ δὲ καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλῃσιν.
Ὄλβιε κοῦρε γένοιο, τίοις δέ με τόσσον, ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα φοῖβος ἀπόλλων·
Ἐν δὲ μιᾷ τιμῇ τριόπιον καταθεῖο κολώναν,
Ἶσον δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν·
Ἶσον καὶ ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν ἀπόλλων·
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ᾽ ὑψόθεν ἔκλαγξεν φωνᾷ
Ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις·
Ζηνός που τόδε σῆμα, διὶ κρονίωνι μέλοντι
Αἰδοίου βασιλῆος· ὁ δ᾽ ἔξοχος, ὅν κε φιλάσει
Γεινόμενον τὰ πρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ·
Πολλᾶς δὲ κρατέει γαίης, πολλᾶς δὲ θαλάσσης·
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήιον ἀλδήσκουσιν, ὀφελλόμενον διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ᾽ οὔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει·
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων·
Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται·

Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι·
Δοιαὶ δὲ τριάδες· μετὰ δέ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς
Τῶν πάντων πτολεμαῖος ἀγήνωρ ἐμβασιλεύει·
Καὶ μὴν φοινίκας ἀποτέμνεται, ἀρραβίας τε,
Καὶ συρίης, λιβύης τε, κελαινῶν τ' αἰθιοπήων·
Παμφυλίοισί τε πᾶσι, καὶ αἰχμηταῖς κιλίκεσσι,
Σημαίνει, λυκίοις τε, φιλοπτολέμοισί τε κάρεσσι
Καὶ νάσοις κυκλάδεσσιν· ἐπεί οἱ νᾶες ἄριστοι
Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα, καὶ αἶα,
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται πτολεμαίῳ·
Πολλοὶ δ' ἱππῆες πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι·
Ὄλβῳ μὲν πάντας καταβρίθει βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκος
Πάντοθε· λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι,
Οὐ γάρ τις δηίων πολυκήτεα νεῖλον ὑπερβὰς
Πεζὸς, ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις,
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναός·
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος αἰγυπτίῃσιν·
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι
Ξανθοκόμος πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν,
Ὧι ἐπίπαγχυ μέλει πατρώια πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆι, τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός·
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων·
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
Αἰεὶ ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι·
Πολλὸν δὲ πτολίεσσι· πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις·
Οὐδὲ διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας

Theocritus.

Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν.
Ὧ οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας·
Μυσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίης· τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη·
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι·
Τοῦτο καὶ ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα,
Ὅσσα μέγαν πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
Ἀέρι πᾶ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν ἰκέτι νόστος
Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων θερμᾷ κονίῃ γε
Στειβομένα καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη·
Ματρὶ φίλα καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο νηούς·
Ἐν δ' αὐτοὺς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγούς·
Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει,
Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
Αὐτός τ' ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείω
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ
Ἐκ θυμοῦ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε·
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη.
Οὓς τέκε κρείουσα· ῥεία βασιλῆας ὀλύμπου·
Ἓν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν ζηνὶ καὶ ἥρῃ.
Χεῖρας φοιβήσασα μύροις ἔτι παρθένος ἶρις·
Χαῖρ' ὦναξ πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ' ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετὴν γε μὲν ἐκ διὸς ἕξοις:~

⁂

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ ·Σ· ἙΛΈΝΗΣ ἘΠΙΘΑΛΆΜΙΟΣ·

Ἔν ποκ' ἄρα σπάρτᾳ ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλον ὐακίνθω κόσμον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο.
Δώδεκα ταὶ πρᾶται, πόλιος, μέγα χρῆμα, λακαινᾶν.
Ἁνίκα τυνδαρίδα κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσας ἑλέναν ὁ νεώτερος ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἕν, μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλίκτοις· περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες ὦ φίλε γαμβρέ·
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος, ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ.
Εὕδειν μὰν χρήζοντα καθ' ὥραν χρῆν αὐτόν τυ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας καὶ ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος μενέλαε τεὰ νυὸς ἥδε,
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς σπάρταν· ὅπερ ὧλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἀμιθέοις κρονίδαν δία πενθερὸν ἑξεῖς
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν.
Οἷα γαῖαν ἀχαιΐδα οὐδεμία πατεῖ ἄλλη.
Ἦ μέγα τοί κε τέκοι τεῇ ματέρι τίκτειν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ὡυτὸς

Theocritus

Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ᾽ εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις, ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία,
Τᾶν, οὐδ᾽ ἅ τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ᾽ ἑλένα παρισωθῇ
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα ἑλένα διεφαίνετ᾽ ἐν ἡμῖν.
Πίειρα, μεγάλη, ἅτ᾽ ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα,
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι θεσσαλὸς ἵππος.
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως ἑλένα λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα
Οὔτ᾽ ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ᾽ ἐκ καλεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ὡς ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ᾽ ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη.
Ἄμμες δ᾽ ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεῦ ἑλένα μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένης ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι.
Πρᾶται τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον.
Πρᾶται δ᾽ ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζόμεναι, σταξοῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον
Γράμματα δ᾽ ἐν φλοιῷ γεγράψεται, ὡς παριών τις
Ταῦτ᾽ εἴδῃ, δωριστὶ, σέβου μ᾽ ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις ὦ νύμφα· χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ·
Λατὼ μὲν δοίη λατὼ κουροτρόφος ὔμμιν
Εὐτεκνίην· κύπρις δὲ θεὰ κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· ζεὺς δὲ κρονίδας ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔλθῃ
Εὕδετ᾽ ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες

Καὶ πόθον. ἔγρεσθε δὲ πρὸς ἀῶ, μή τι λάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ, ἀνασχὼν εὔτριχα δειρήν.
Ἡμὰν ὦ ὑμέναιε γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

ἘΠΙΤΆΦΙΟΣ ΒΊΩΝΟΣ ΒΟΥΚΌΛΟΥ ἘΡΩΤΙΚΟΥ͂ ΕἸΔΎΛΛΙΟΝ. Τ.

Αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι καὶ δώριον ὕδωρ.
Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα βίωνα.
Νῦν φυτά μοι μύρεσθε καὶ ἄλσεα νῦν γοάασθε.
Ἄνθεα συγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις.
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμῶνα,
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα καὶ πλέον αἰαῖ
Λάμβανε τοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνηκε μελικτάς
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Ἀδόνες αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις
Νάμασι τοῖς σικελικοῖς, ἀγγείλατε τῆς ἀρεθούσης
Ὅττι βίων τέθνηκεν ὁ βουκόλος ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε καὶ ὤλετο δωρὶς ἀοιδά.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,
Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδὰν
Οἵαν ἐν ὑμετέροις ποτὶ χείλεσι γῆρυς ἄειδεν.
Εἴπατε δ' αὖ κούραις οἰαγρίσιν εἴπατε πάσαις
Βιστονίαις νύμφαισιν ἀπώλετο δώριος ὀρφεύς.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκέτι μέλπει

Οὐκέτ'

Οὐκέτι ἐρημαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ἄδει
Ἀλλὰ παρὰ πλουτῆϊ μέλος ληθαῖον ἀείδει
Ὤρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες αἱ ποτὶ ταύροις
Πλαζόμεναι γοάοντι καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι
Σεῖο βίων ἔκλαυσε ταχὺν μόρον· αὐτὸς ἀπόλλων.
Καὶ σάτυροι μύροντο μελάγχλαινοί τε πρίηποι.
Καὶ πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἵ τε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο καὶ ὕδατα δάκρυα γίνετο.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται· ὅττι σιωπῇ
Κοὐκέτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα, σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη
Μάλων οὐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγος· οὐ μέλι σίμβλων
Κάτθανεν ἐν κηρῷ λυπεύμενον οὐκέτι γὰρ δεῖ
Τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος, ξυνᾶσθαι.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ἠόσι μύρατο δελφίν.
Οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδών.
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδών
Ἀλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε τὸ κῆυξ.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι κηρύλος ᾆδεν.
Οὐ τόσον ἠώοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν ἀοῦς
Ἱπτάμενος περὶ σᾶμα κινύρατο μέμνονος ὄρνις
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο βίωνος.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι
Ἀδονίδες· πᾶσαί τε χελιδόνες ἅς ποκ' ἔτερπεν
Ἃς λαλέειν ἐδίδασκε· καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις
Ἀντίον ἀλλήλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑπεφώνευν
Ὄρνιθες, λυπεῖσθε, πενθάδες, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Τίς ποτὶ σᾷ σύριγγι μελίσδεται ὦ ξινόθατι;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θήσει στόμα; τίς θρασὺς οὕτω;
Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἆσθμα.
Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεᾶς ἐπιβόσκετ' ἀοιδᾶς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλισμα· τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
Δειμαίνοι τὸ στόμα μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Κλαίει καὶ γαλάτεια τὸ σὸν μέλος ἅν ποκ' ἔτερπες
Ἑζομέναν μετὰ σεῖο παρ' ἠιόνεσσι θαλάσσης.
Οὐ γὰρ ἴσον κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
Ἁ καλὰ γαλάτεια, σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας
Καὶ νῦν λασαμένη τῶ κύματος ἐν ψαμάθοισιν
Ἕζετ' ἐρημαίαισι· βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Πάντα τοι ὦ βοῦτα συγκάτθανε δῶρα τὰ μοισᾶν
Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλήματα χείλεα παίδων.
Καὶ στυγνοὶ περὶ σῆμα τεὸν κλαίουσιν ἔρωτες.
Ἁ κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα
Τὸ πρώαν τὸν ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.
Τοῦτό τοι ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε δεύτερον ἄλγος
Τοῦτο μέλης νέον ἄλγος, ἀπώλετο πρᾶν τοι ὅμηρος.
Τῆνο τὸ καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καὶ σὲ λέγοντι
Μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις
Πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον
Υἱέα δακρύεις, αἰνῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας· ὃ δ' ἔχεν πόμα τᾶς ἀρεθούσας
Χὼ μὲν τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα
Καὶ θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ ἀτρείδαν μενέλαον.

Κεῖνος

Theocritus

Κεῖνος δ' οὐ πολέμους· οὐ δάκρυα· πᾶνα δ' ἔμελπε
Καὶ βώτας ἐλίγαινε καὶ ἀείδων ἐνόμευε
Καὶ σύριγγας ἔτευχε καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμελγε.
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα καὶ τὸν ἔρωτα
Ἔτρεφεν ἐν κόλποισι καὶ ἠρέτιζε τὴν ἀφροδίτην.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Πᾶσα βίων θρήνασε κλυτὴ πόλις ἄστεα πάντα
Ἄσκρη μὲν γοάεσκε πολὺ πλέον ἡσιόδοιο.
Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον βοιωτίδες ὗλαι.
Οὐ τόσον ἀλκαίῳ περὶ μύρατο λέσβος ἐρυμνά.
Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο κτήϊον ἄστυ.
Σὲ πλέον ἀρχιλόχοιο ποθεῖ πάρος ἀντὶ δὲ σαπφοῦς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ μιτυλάνα.
Ἐν δὲ συρακουσίοισι θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος· οὐ ξένος ᾠδᾶς
Βωκολικᾶς· ἀλλ' ἥντιν' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητὰς
Κλαρονόμους μώσας τὰς δωρίδας ἄμμε γεραίρων
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον ἐμοὶ δ' ἀπέλιπες ἀοιδάν.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι
Αἰαῖ ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται
Ἠ τὰ χλωρὰ σέλινα· τό τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον
Ὕστερον αὖ ζώοντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι.
Ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ σοφοὶ ἄνδρες
Ὁππότε πρῶτα θάνωμες ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ
Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ἄδειν.
Τοῖς δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι, τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ἄδει.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε βίων ποτὶ σὸν στόμα φάρμακον εἶδες.

Τίς τευ χείλεσι τὸ τεῦ δράμεν κοὐκ ἐγλυκάνθη;
Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος ἢ κεράοντι;
Ἢ δοῦναι καλέοντι τὸ φάρμακον; ἔκφυγεν ᾠδάν.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Ἀλλὰ δίκα κιχε πάντας. ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε
Δάκρυα καὶ τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δὲ
Ὡς ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ τάρταρον, ὡς ποκ' ὀδυσσεύς.
Ὡς πάρος ἀλκείδας κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι καὶ εἰ πλουτῆϊ μελίσδεις.
Ὡς ἂν ἀκουσαίμαν τί μελίσδεο. ἀλλ' ἐπὶ κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε κἀδύ τι βουκολιάσδευ
Καὶ κείνη σικελικαῖσιν αἰτναίαισιν ἔπαιξεν
Ἀιόσι καὶ μέλος ᾖδε τὸ δώριον οὐκ ἀγέραστος
Ἔσσεῖθ' ἁ μολπὰ χὠς ὀρφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν
Ἁδέα φορμίζοντι παλίσσυτον εὐρυδίκειαν
Καὶ σὲ βίων πέμψει τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδεν δυνάμαν παρὰ πλουτῆϊ αὐτὸς ἄειδον :~

ἘΥΡΩΠΗ ἘΙΔΥΛΛΙΟΝ. Υ.

Εὐρώπῃ ποτὲ κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον
Νυκτὸς ὅτε τρίτον λάχος ἵσταται ἐγγύθι δ' ἠώς.
Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων
Λυσιμελὴς πεδέᾳ μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ
Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμένεται ἔθνος ὀνείρων
Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνὶ κνώσσουσα δόμοισι
Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος εὐρώπεια,

Theocritus.

Ὤισατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι·
Ἀσιάδα· ἀντιπέρην τε· φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.
Ἐν δ' ἀσίδα ἃ μᾶλλον, ἑῆς περὶ ἴσχετο κούρης·
Φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε ϗ ὡς ἀτίτηλέ μιν αὐτή·
Ἡ δ' ἑτέρη κρατερῇσι βιωμένα παλάμῃσιν
Εἴρυκ' οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
Ἐκ διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρώπειαν.
Ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα
Παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπερ εἶδεν ὄνειρον.
Ἑζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν· ἀμφοτέρας δὲ
Εἰς ἔτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
Ὀψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπεστ' ἀνενείκατο παρθένου αὐδήν.
Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε;
Ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν
Ἡδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;
Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, ἣν εἴσιδον ὑπνώουσα;
Ὥς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος· ὥς με καὶ αὐτή
Ἀσπασίως ὑπέδεκτο καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
Ὣς εἰποῦσ' ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας
Ἥλικας οἰέτεας θυμήρεας εὐπατερείας.
Τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιντο,
Ἢ ὅτε φαιδρύνοιντο χρόα προχοαῖς ἀνάρων,
Ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος εὔπνοα λείρια κέρσοι.
Τῇ δέ οἱ αἶψα φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔκιανον
Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ καὶ κύματος ἠχῇ.
Αὐτὴ δὲ χρύσεον τάλαρον φέρεν Εὐρώπεια,
Θηητόν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο.

Ὃν λιβύη πόρε δῶρον ὅτ' ἐς λέχος ἐννοσιγαίου
Ἤιεν, ἡ δὲ πόρε περικαλλέϊ τηλεφαάσσῃ.
Ἥτε οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφῳ δ' εὐρωπείῃ
Μήτηρ τηλεφάασσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον.
Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα
Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη ἰνάχου ἰὼ
Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχεν γυναικός.
Φοίτα δ' οὐδὲ πόδεσσιν· ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα
Νηχομένῃ ἰκέλη κυανὴ δ' ἐτετύκτο θάλασσα.
Δοιοὶ δ' ἕστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιάλοιο
Φῶτες ἀολλήδην θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
Ἐν δ' ἦν ζεὺς ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείη
Πόρτιος εἰναλίης τὴν δ' ἑπταπόρῳ παρὰ νείλῳ.
Ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
Ἀργύρεος μὲν ἔην νείλου ῥόος· ἡ δ' ἄρα πόρτις
Χαλκείη· χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην ζεὺς
Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο
Ἑρμείης ἤσκητο πέλας· πέλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
Ἄργος ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
Ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ
Ταρσὸν ἀναπλώσας ὡσεί τέ τις ὠκύαλος νηῦς
Χρυσοῖο ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς.
Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος εὐρωπείης.
Αἱ δ' ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
Ἄλλη ἐπ' ἄλλοισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐΰπνοον· ἡ δ' ὑάκινθον
Ἡ δ' ἴον· ἡ δ' ἕρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
Λειμώνων ἐαροτροφέων θαλέθεσκε πέτηλα.
Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἔθειραν

Δρέπτον ἐριδμαίνουσαι. αὐτὰρ μέσσῃσιν ἄνασσα
Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα.
Οἷά περ ἐν χαρίτεσσι διέπρεπεν ἀφρογένεια.
Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν.
Οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
Ἦ γὰρ δὴ κρονίδης ὥς μιν φράσαθ', ὡς ἐβέβλητο
Θυμὸν ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
Κύπριδος ἣ μούνη δύναται καὶ ζῆνα δαμάσσαι.
Δὴ γὰρ ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος ἥρης
Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι
Κρύψε θεὸν καὶ τρέψε δέμας. καὶ γείνετο ταῦρος.
Οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνὶ φέρβεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην
Τοῦ δ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν
Ἶσα τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου
Αὐτῆς κεραίην ἡμιτόμου ἅτε κύκλα σελήνης.
Ἤλυθε δ' ἐς λειμῶνα. καὶ οὐκ ἐφόβησε φαανθεὶς
Παρθενικάς. πάσῃσι δ' ἔρως γένετ' ἐγγὺς ἱκέσθαι
Ψαῦσαι δ' ἱμερτοῖο βοός. τοῦ ἄμβροτος ὀδμή.
Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.
Στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος εὐρωπείης
Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην κατέθελγε δὲ κούρην.
Ἡ δέ μιν ἀμφαφάασκε καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν
Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπομόργνυτο καὶ κύσε ταῦρον.
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκήσατο. φαίης κεν αὐλοῦ
Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
Ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖιν. ἐδέρκετο δ' εὐρώπειαν
Αὐχέν' ἐπιστρέψας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
Ἡ δὲ βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσι.
Δεῦθ' ἑταραὶ φίλιαι καὶ ὁμήλικες ὄφρ' ἐπὶ τῷδε

Ἑζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἁπάσας
Νῶτον ὑποστορέσας ἀναδέξεται οἷά τε νηῦς·
Πρηΰς εἰσιδέειν καὶ μείλιχος· οὐδέ τι ταύροις
Ἄλλοισι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἠΰτε φωτὸς
Αἴσιμος ἀμφιθέει· μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς·
Ὣς φαμένη νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα·
Αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον· ἄφαρ δ' ἀνεπήλατο ταῦρος·
Ἣν θέλ' ἁρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν·
Ἣ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας
Χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν·
Ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσω θέεν ἠΰτε δελφίς
Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπὲξ ἁλός· αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἀμ τε χόωντο·
Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεὶρ ἁλὸς ἐννοσίγαιος
Κῦμα κατιθύνων ἁλίης ἡγεῖτο κελεύθου
Αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
Τρίτωνες πόντοιο καθύθροοι ἐνναετῆρες
Κόχλοισι ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες·
Ἣ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις
Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας· ἐν χειρὶ δ' ἄλλῃ·
Εἴρυε πορφυρέας κόλπου πτύχας· ὄφρα κε νηῶν
Ἔν δέ οἱ ἑλκόμενον πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ
Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
Ἱστία οἷά τε νηός· ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην·
Ἣ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἄνευθεν
Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίρροος οὔτ' ὄρος αἰπύ·
Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων
Ἀμφί ἑ παπτήνασα τόσην ἀνενείκατο φωνήν·
Πῇ με φέρεις θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
Ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι; οὐδὲ θάλασσαν

Theocritus.

Δαιμόνιε· νηυσὶ γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
Ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἁλίην τρομέουσιν ἀταρπόν.
Ποῖόν σοι ποτὸν ἡδύ; τί ἐξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ θεός· τί θεοῖς ἀπεοικότα ῥέζεις
Οὔθ' ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς οὔτε τι ταῦροι
Ἐν πόντῳ στείχουσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
Ἄτρομος ἀΐσσεις· χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.
Ἦ τάχα καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὕψος ἀρθεὶς
Ἴκελος αἰψηροῖσι πετήσεαι οἰωνοῖσιν.
Ὤμοι ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος, ἥ ῥά τε δῶμα
Πατρὸς ἀπὸ προλιποῦσα καὶ ἑπομένη βοῒ τῷδε
Ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω καὶ πλάζομαι οἴη.
Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς ἐννοσίγαιε
Ἵλαος ἀντιάσειας· ἔλπομαι εἰσοράασθαι
Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
Ὣς φάτο· τὴν δ' ὧδε προσεφώνεεν ἠΰκερως βοῦς.
Θάρσει παρθενική· μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα.
Αὐτός τοι Ζεύς εἰμι, καὶ ἐγγύθεν εἴδομαι εἶναι
Ταῦρος, ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅττι θέλοιμι.
Σὸς δὲ πόθος μ' ἀνέηκε τόσην ἅλα μετρήσασθαι.
Ταῦρον ἐειδόμενον· Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
Ἥ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτὸν ὅπα νυμφήια σεῖο
Ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φύσεαι υἷας.
Οἳ σκηπτοῦχοι ἅπαντες ἐπὶ χθονίοισιν ἔσονται.
Ὣς φάτο· καὶ τετέλεστο τά περ φάτο· φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτη· Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφήν.
Λῦσε δέ οἱ μίτρην, καί οἱ λέχος ἔντυνον Ὧραι.
Ἡ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη.
Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίκτε καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.

ΜΟΣΧΟΥ ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ

Ἀ κύπρις τὸν ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει·
Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν ἔρωτα·
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανύσας γέρας ἑξεῖ·
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ κύπριδος· ἢν δ᾽ ἀγάγῃς νιν,
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὺ δ᾽ ὦ ξένε, καὶ πλέον ἑξεῖς·
Ἔστι δ᾽ ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν·
Χρῶτα μὲν οὐ λευκός· πυρὶ δ᾽ εἴκελος· ὄμματα δ᾽ αὐτῷ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες· ἁδὺ λάλημα·
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φωνά·
Ἦν δὲ χολὰ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος· ἠπεροπευτάς·
Οὐδὲν ἀλαθεύων· δόλιον βρέφος· ἄγρια παίσδει·
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον· ἔχει δ᾽ ἰταμὸν τὸ πρόσωπον·
Μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια· μακρὰ δὲ βάλλει·
Βάλλει κεἰς ἀχέροντα, καὶ εἰς ἀΐδεω βασιλῆα,
Γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται·
Καὶ πτερόεις ὡς ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλως
Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας· ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται·
Τόξον ἔχει μάλα βαιόν· ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον·
Τυτθὸν ἐὸν τὸ βέλεμνον· ἐς αἰθέρα δ᾽ ἄχρι φορεῖται·
Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον· ἔνδοθι δ᾽ ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι· τοῖς πολλάκι κἀμὲ τιτρώσκει·
Πάντα μὲν ἄγρια ταῦτα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ·
Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει·
Ἢν τύ γ᾽ ἕλῃς τῆνον, δήσας ἄγε· μὴ δ᾽ ἐλεήσῃς·
Κἢν ποτ᾽ ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ·
Κἢν γελάᾳ, τύ νιν ἕλκε· καὶ ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα· τὰ χείλεα φάρμακόν ἐντι·
Ἢν δὲ λέγῃ λάβε ταῦτα χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα·
Μὴ τὺ θίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται:~

θεοκριτος

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Τὸν κλέπταν ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον, ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάντ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε καὶ χεῖρ' ἐφύσα.
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε· καὶ ἅλατο· τᾷ δ' ἀφροδίτᾳ.
Δεῖξε τὰν ὀδύναν· καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα· καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χὰ μάτηρ γελάξασα, τί δ' οὐκ ἶσον ἐσσὶ μελίσσαις.
Χὠ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ἈΔΩΝΙΔΟΣ

Αἰάζω τὸν ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις.
Ὤλετο καλὸς ἄδωνις· ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι κύπρι καθεῦδε.
Ἔγρεο δειλαία κυανόστολε, καὶ πλατάγησον
Στήθεα καὶ λέγε πᾶσιν ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεὶς, καὶ κύπριν ἀνιεῖ,
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ αἷμα λείβεται αἷμα.
Χιονέας κατὰ σαρκός· ἐπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκεῖ
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνω
Θνάσκει καὶ τὸ φίλημα, τὸ μήποτε κύπρις ἀποίσει.

Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει.
Ἀλλ' οὐκ οἶδεν ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.
Ἄγριον ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν ἄδωνις.
Μεῖζον δ' ἁ κυθέρεια φέρει ποτὶ καρδίον ἕλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠδύραντο.
Καὶ νύμφαι κλαίουσιν ὀρειάδες ἁ δ' ἀφροδίτα,
Λυσαμένα πλοκαμῖδας ἀνὰ δρυμοὺς ἀλαλεῖται
Πενθαλέα νήπλεκτος· ἀσάνδαλος αἱ δὲ βάτοι νιν,
Κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται ἐρχομέναν.
Ὀξὺ δὲ κωκύουσα δι' ἄγκεα μακρὰ φέρηται
Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν καὶ παῖδα καλεῦσα
Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ᾐωρεῖτο.
Στήθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο· οἱ δ' ὑπὸ μαζοὶ
Χιόνεοι τὸ πάροιθεν ἀδώνιδι πορφύραντο.
Αἰαῖ τὰν κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα· συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος ὅτι ζώεσκεν ἄδωνις.
Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν ἀδώνιδι τὰν κύπριν αἶ αἶ
Ὤρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρύες αἲ τὸν ἄδωνιν.
Καὶ ποταμοὶ κλαίουσι τὰ πένθεα τᾶς ἀφροδίτας
Καὶ παγαὶ τὸν ἄδωνιν ἐν οὔρεσι δακρύοντι.
Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθραίνεται· ἁ δὲ κυθήρη
Πάντας ἀνὰ κναμὼς ἀνὰ πάλιν ἀπὸ ἀείδει.
Αἰαῖ τὰν κυθέρειαν ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις.
Ἀχὼ δ' ἀντεβόησεν ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν αἶ αἶ
Ὡς ἴδεν ὡς ἐνόησεν ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ
Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο· μεῖνον ἄδωνι.

Δύσποτμε.

Δύσποτμε· μεῖνον ἄδωνι· πανύστατον ὥς σε κιχείω
Ὥς σε περιπτύξω καὶ χείλεα χείλεσι μίξω·
Ἔγρεο τυτθὸν ἄδωνι· τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
Τοσσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζώῃ τὸ φίλαμα·
Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεἰς ἐμὸν ἧπαρ·
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσει· τὸ δέ σευ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω·
Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω.
Ἐις αὐτὸν τὸν ἄδωνιν ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις·
Φεύγεις μακρὸν ἄδωνι καὶ ἔρχεαι εἰς ἀχέροντα·
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω· καὶ θεὸς ἐμμὶ καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν
Λάμβανε περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ
Πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων· τὸ δὲ πάγκαλον ἐς σὲ καταρρεῖ
Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην·
Καὶ κλαίω τὸν ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε καί σε φοβεῦμαι·
Θνάσκεις ὦ τριπόθατε, πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη·
Χήρη δ' ἁ κυθέρεια κενοὶ δ' ἀνὰ δῶματ' ἔρωτες
Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε· τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις
Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἐμήνας θηρσὶ παλαίειν;
Ὧδ' ὀλοφύρατο κύπρις, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες,
Αἴ αἲ τὰν κυθέρειαν· ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις·
Δάκρυον ἁ παφίη τόσσον ἐγχέει, ὅσσον ἄδωνις,
Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίνεται ἄνθη·
Αἷμα ῥόδον τίκτει· τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν·
Αἰάζω τὸν ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις·
Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο κύπρι·
Ἔστ' ἀγαθὰ στιβάς· ἔστιν ἀδώνιδι στιβὰς ἑτοίμα·
Λέκτρον ἔχει κυθέρεια τόσσον· νῦν δὲ νεκρὸς ἄδωνις
Καὶ νέκυς ὢν καλός ἐστι καλὸς νέκυς οἷα καθεύδων
Κάτθεο καὶ μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνιαῦεν

Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει.
Παγχρύσῳ κλιντῆρι· ποθεῖ καὶ στυγνὸν ἄδωνις.
Βάλλε δὲ νιν στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι πάντα σὺν αὐτῷ
Ὡς τῆνος τέθνακε καὶ ἄνθεα πάντ᾽ ἐμαράνθη.
Ῥαῖνεν δέ μιν μύροισιν ἀλίφασι ῥαῖνε μύροισιν.
Ὀλύσθω μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὤλετ᾽ ἄδωνις.
Κέκλιται ἁβρὸς ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν.
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν ἔρωτες
Κειράμενοι χαίτας ἐπ᾽ ἀδώνιδι· χὢ μὲν ὀϊστός.
Ὃς δ᾽ ἐπὶ τόξον ἔβαινος δ᾽ ἔπταιρον· ὃς δὲ φαρέτρην.
Χὢ μὲν ἔλυσε πέδιλον ἀδώνιδος· ὃς δὲ λέβητος.
Χρυσίῃ φορέῃσιν ὕδωρ· ὁ δὲ μηρία λούει.
Ὃς δ᾽ ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν ἄδωνιν.
Αὐτὰν τὰν κυθέρειαν ἐπῳάζουσιν ἔρωτες.
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς ὑμεναίοις
Καὶ στέφος ἐξεπέτασε γαμήλιον· οὐκέτι δ᾽ ὑμὰν
Ὑμὴν οὐκέτ᾽ ἀειδόμενος μέλος ἄλλεται αἰαῖ.
Αἰαῖ καὶ τὸν ἄδωνιν ἔτι πλέον αἲ ὑμέναιον.
Αἱ χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ κινύραο,
Ὤλετο καλὸς ἄδωνις ἐν ἀλλήλαισι λέγοισαι.
Αὐταὶ δ᾽ ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ διώνα.
Καὶ μοῖραι τὸν ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν ἄδωνιν.
Καί μιν ἐπαείδουσιν, ὁ δέ σφιν οὐκ ἐπακούει.
Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει· κώρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.
Λῆγε γόων κυθέρεια τὸ σήμερον ἴσχεο κόμμων.
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

Βουκολίσκος

Θεοκριτου

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ·

Ευνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι·
Καὶ μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν· ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι· τάλαν· οὐ μεμάθηκα,
Ἀγροίκως φιλέειν ἀλλ' ἀστικὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύγε μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα· μηδ' ἐν ὀνείροις
Οἷα βλέπεις· ὁποῖα λαλεῖς· ὡς ἄγρικα παίσδεις.
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις· ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις.
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις· ὡς ἁδέα χαίταν.
Χείλεά τοι νοσέοντι· χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαινες.
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις· ἀπ' ἐμεῦ φύγε μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίζοισα, τρὶς εἰς τὸν ἔπτυσε κόλπον.
Καὶ μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν.
Χείλεσι μυθίζοισα· καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα.
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο· καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν· ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα.
Καὶ χρόα φοινίχθην, ὑπὸ τὤλγεος ὡς ῥόδον ἕρσᾳ.
Χὰ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργάν.
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξεν.
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν.
Χαῖται δ' οἷα σέλιναι περὶ κροτάφοισι κέχυντο.
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις.
Ὄμματά μοι χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας.

Καὶ στόμα καὶ ὑπὲρ πακτᾶς γλυκερώτερον ἐκ στομάτων δὲ.
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα, ἢ μελικήρω·
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισδμα· καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω·
Κἢν αὐλῷ λαλέω· κἢν δώνακι· κἢν πλαγιαύλω
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἀστικά μ' οὐκ ἐφίλασεν·
Ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρέδραμε κοὔποτ' ἀκούει
Χὠ καλὸς διώνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτα·
Καὶ φρυγίοις ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν αὐτὸν ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε· καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν·
Ἐνδυμίων δέ τις ἦν οὐ βωκόλος· οὔ τι σελάνα
Βουκολέοντα φίλασεν· ἀπ' οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάθριον ἀνὰ νάπος ἦλθε κεἰς ἑνὰ παιδὶ κάθευδε·
Καὶ τὺ ῥέα κλαίεις τὸν βωκόλον· οὐχὶ δὲ καὶ τὺ
Ὦ κρονίδα· διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης·
Εὐνίκα δὲ μόνον τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν·
Ἁ κυβέλας κρέσσων καὶ κύπριδος· ἁδὲ σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ κύπρι τὸν ἁδέα· μηδὲ κατ' ἄστυ
Μηδ' ἐν ὄρει φιλέοις· μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις·

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ἉΛΙΕΙΣ.

Α πενία διόφαντε μόνα τὰς τέχνας ἐγεί-
ρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ
εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισιν κακαὶ παρέχοντι μερίμναι
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιβάσσησι τὸν ὕπνον
Ἐφνίδιον θορυβεῦσιν ἐπιστάμεναι μελεδῶναι·

Theocritus

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ ταῖς χεροῖν ἀθλήματα· τοὶ καλαθίσκοι
Τοὶ κάλαμοι· τὤγκιστρα, τὰ φυκιόεντα τελῆτα·
Ὁρμειαὶ κύρτοι· καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι·
Μέρινθοι, κῶπά τε· γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς εἵματα πῦλοι·
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόρος· οὗτος ὁ πλοῦτος
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ' οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήνοις ἁ γὰρ πενία· ἡ σφᾶς ἑταίρως
Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων· πενία δὲ παρ' αὐτῆς·
Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα·
Οὔπω τὰ μέσα τὸν δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας·
Τοὺς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάς
Ψεύδονται φίλε πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον·
Τῶ θέρεος μινύθειν· ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει·
Ἤδη μύρι' ἐσεῖδον ὀνείατα· κοὐδέπω ἀώς
Μὴ λαθόμην τί τὸ χρῆμα, χρόνον δὲ αἱ νύκτες ἔχοντι
Ἀσφαλίων μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς
Αὐτομάτως παρέβαν τὸν νέον δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον·
Ἁ φροντὶς σκόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῦντι·
Ἆρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια, χρηστὰ γὰρ εἶδον
Οὔ σε θέλω τῶ 'μῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον
Ὡς καὶ τὰν ἄγραν τὠνείρατα πάντα μερίζεν
Οὐ γὰρ νικάξει κατὰ τὸν νόον· οὗτος ἄριστος
Ἐστὶν ὀνειροκρίτας ὁ διδάσκαλος ὅστι παρ' ᾧ νοῦς
Ἄλλος κὴ χέλοντι· τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μηδὲ καθεύδων

Ἄλλ' ὄνος ἐν ῥάμνῳ· τὸ δὲ λύχνειον ἐν πρυτανείῳ
Φαντὶ γὰρ ἄγραν τόδ' ἔχειν. λέγε τὸ ποτὶ νυκτὸς
Ὄψιν τάτις ἔσσεο δὲ λέξαι μάνυαν ἑταίρῳ·
Δειλινὸν· ὡς κατέδραθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν·
Οὐκ ἦν μὰν πολόσιτος ἐπεὶ δειπνῶντες ἐν ὥρᾳ
Εἰ μέμνη τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ' ἴδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεζόμενος δὲ δόκευον
Ἰχθύας ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν·
Ἥτις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
Πᾶσα κύων ἀρτωμαντεύεται ἰχθύα κἠγὼν
Χὢ μὲν τἀγκίστρωμ ποτὶ φύετο· ἠ ῥέεν αἷμα,
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον·
Τὼ χεῖρε τεινόμεναι περικλώμενον εὐρὺν ἀγῶνα·
Πῶς μὲν ἕλω, μέγαν ἰχθῦν, ἀφαυροτέροισι σιδάροις·
Ἶθ' ὑπομιμνάσκων τῶ τραύματος· ἆρε μὲ νύξας
Καὶ νύξεαι χαλέξας, οὐ φεύγοντες ἔτεινα,
Ἤνυσα δ' ὧν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσεον ἰχθῦν
Πάντα τοι τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον· εἶχε δὲ δεῖμα
Μήτοι ποσειδάονι ἦ πέλει ὁ πεφιλαμμένος ἰχθύς·
Ἢ τάχα τᾶς γλαύκας κιμήλιον ἀμφιτρίτης·
Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τῶν γ' ἀγκίστρων ἀπέλυσα
Μήποτε τῶ στόματος τὤγκιστρια χρυσὸν ἔχοισα
Καὶ τὸν μὲν πιστεύσασα καλάτε τὸν ἠπείρατον·
Ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι·
Ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ τᾶς καὶ τοι χρυσῶ βασιλεύσειν
Ταῦτά με κἀξήγειρε· [illegible] τὺ δ' ὦ ξεῖνε λοιπὸν ἔρειδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ὄμοσσα θαρρῶ·
Καὶ σύ γε τρέσεις οὐκ ὄμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθῦν
Χρύσεον ὡς εἶδες εὗρες· εἶσα δ' ἐν ψεύδεσιν ὄψις·
Εἴ με γὰρ κνώσσων τὰ χωρία ταῦτα μαντεύσεις

Theocritus

Ἔλπις τὸν ὕπνον ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθῦν·
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καί τοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.~

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Μᾶτερ ἐμὰ, τίφθ᾽ ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις
Ἐκπάγλως ἀχέουσα· τὸ πρὶν δέ τοι οὐκέτ᾽ ἔρευθος
Σώζετ᾽ ἐπὶ ῥεθέεσσι· τί μοι τόσον ἠνίησαι
Ἦ ῥ᾽ ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος υἱὸς
Ἀνδρὸς ὑπ᾽ οὐτιδανοῖο λέων ὡσεί θ᾽ ὑπὸ νεβροῦ;
Ὤμοι ἐγώ· τί νύ μ᾽ ὧδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν,
Ἀθάνατοι· τί νύ μ᾽ ὧδε κακῇ γονέες τέκον αἴσῃ·
Δύσμορος, ἥτ᾽ ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον·
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἶσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν·
Ἠδ᾽ ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν·
Τοῦ δ᾽ οὔτις γένετ᾽ ἄλλος ἀτιμότερος ζωόντων
Οὐδὲ τόσων σφετέρῃσιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων
Σχέτλιος· ὃς τόξοισιν ἃ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων·
Τῷ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος αὐτὸ προσᾶθξ·
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι·
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ᾽ ἠόσι μύρατο σειρήν·
Οὐδὲ τόσον ποκ᾽ ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδών
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν᾽ ὤρεα μακρὰ χελιδών·
Ἀλκυόνος δ᾽ οὐ τόσσον ἐπ᾽ ἄλγεσιν ἴαχε κῆρυξ·
Οὐ τόσον οἰωνοῖσιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν ἀοῦς·
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖσ᾽ ἐνὶ κύμασι κηρύλος ᾆδεν
Ἱπτάμενος περὶ σῶμα κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος·

Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι
Ἀονίδες· πᾶσαί τε χελιδόνες· ἅς ποκ' ἔτερπες·
Ἃς λαλέειν ἐδίδασκε· καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις
Ἀντίον ἀλλήλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑπὲρ φωνᾶν
Ὄρνιθες· λυπεῦσθαι πενθάδες· ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς·
Ἄρχετε βουκολικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι·
Τίς ποτὶ σᾷ σύριγγι μελίσδεται ὦ τριπόθατε
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θάσει στόμα· τίς θρασὺς οὕτως·
Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα· καὶ τὸ σὸν ἆσθμα·
Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεᾶς ἐπιβόσκετ' ἀοιδᾶς
Πανὶ φερέτω τὸ μέλισμα· τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ στόμα δειμαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται·
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι
Κλαίει καὶ γαλάτεια τὸ σὸν μέλος ἅν ποκ' ἔτερπες
Ἣ μέναν παρὰ σεῖο παρ' ἠόνεσι θαλάσσης·
Οὐ γὰρ ἴσον κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
Ἡ καλὰ γαλάτεια· σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας
Νῦν λασαμένα τῶ κύματος ἐν ψαμάθοισιν
Ἵζετ' ἐρημαίαισι βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι·
Πάντα τοι ὦ βοῦτα συγκάτθανε δῶρα τὰ μοισῶν
Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάματα τὰ χείλεα παίδων
Καὶ στυγνοὶ περὶ σῶμα τεὸν κλαίουσιν ἔρωτες·
Ἁ κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ φίλαμα·
Τὸ πρώαν τὸν ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε
Τοῦτό τοι ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε δεύτερον ἄλγος
Τοῦτο μέλης νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρᾶν τοι ὅμηρος
Τῆνο τὸ καλλιόπας γλυκερὸν στόμα· καί σε λέγοντι
Μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις·
Πᾶσαν ὅ πλήσας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον

Theocritus

Υἱέα δακρύεις· καὶ νῦν δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ·
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας· ὁ δ' ἔχεν πόμα τᾶς ἀρεθούσας·
Χὡ μὲν τυνδαρέοιο καλὰν ἄισε θυγατέρα
Καὶ θέτιδος μέγαν υἷα· καὶ ἀτρείδαν μενέλαον·
Κεῖνος δ' οὐ πολέμους οὐ δάκρυα· πᾶνα δ' ἔμελπε
Καὶ βώτας ἐλίγαινε καὶ ἀείδων ἐνόμευε·
Καὶ σύριγγας ἔτευχε· καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμελγε
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα· καὶ τὸν ἔρωτα
Ἔτρεφεν ἐν κόλποισι· καὶ ἤρεθε τὰν ἀφροδίταν·
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι·
Πᾶσα βίων θρηνεῖ σε κλυτὰ πόλις ἄστεα πάντα
Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον βοιωτίδες ὗλαι·
Οὐ τόσον ἀλκαίῳ περιμύρατο λέσβος ἐραννά·
Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο τήϊον ἄστυ
Σὲ πλέον ἀρχιλόχοιο ποθεῖ πάρος· ἀντὶ δὲ σαπφοῦς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ μιτυλάνα,
Ἐνδὲ συρακοσίοισι θεόκριτος· ἀπὲρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος οὐ ξένος ᾠδᾶς
Βουκολικᾶς· ἀλλ' ἥντε διδάξαο σεῖο μαθητὰς
Κληρονόμους μώσας τᾶς δωρίδος ἅμμε γεραίρων
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον· ἐμοὶ δ' ἀπέλιπες ἀοιδάν
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι·
Αἰαῖ ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται
Ἠδὲ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
Ὕστερον αὖ ζώοντι καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι
Ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτερικοὶ σοφοὶ ἄνδρες
Ὁππότε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον·

Σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεται ἐν γᾷ
Ταῖς νύμφαισι δέδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ἀείδειν.
Οὐδὲ γὰρ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ἄδει.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε βίων ποτὶ σὸν στόμα· φάρμακον εἶδες.
Τοιούτοις χείλεσι ποτέδραμε· οὐκ ἐγλυκάνθη
Τὶς δὲ βροτὸς τοσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράσαιτο,
Ἢ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον· ἢ φύγεν ᾠδάς.
Ἄρχετε βουκολικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Ἄλλων δίκα κίχε πάντας· ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε
Δάκρυα καὶ τεὸν ὕδωρ οἶτον ὀδύρομαι· εἰ δυνάμαν δὲ
Ὡς ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ τάρταρον ὡς ποκ' ὀδυσσεύς.
Ὡς πάρος ἀλκείδας· κἠγὼ τάχ' ἂν εἰς δόμον ἦλθον.
Πλουτέος· ὥσκεν ἴδοιμι καὶ εἰ πλουτῆϊ μελίσδῃς.
Ὡς ἂν ἀκουσαίμαν τὶ μελίσδεο καὶ παρὰ κώραν
Σικελικόν τι λίγαινε καὶ ἁδύ τι βουκολιάζευ
Καὶ κεῖνα σικελικὰ ἐν αἰτναίαισιν ἔπαιζεν.
Ἀόσι· καὶ μέλος οἶδε τὸ δώριον οὐκ ἀγέραστος.
Ἔσσεῖθ' ἁ μολπά· χὤς ὀρφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν.
Ἁδέα φορμίζοντι παλίσσυτον εὐρυδίκειαν
Καί σε βίων πέμψει τοῖς ὤρεσιν εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδων δυναίμαν, παρὰ πλουτῆϊ καὐτὸς ἀείδω·

ΔΙΌΣΚΟΥΡΟΙ· ΚΟΙΝΗ͂Ι ἸΆΔΙ.

Ὑμνέομες λήδας τε καὶ αἰγιόχω διὸς υἱῶ.
Κάστορα καὶ φοβερὸν πολυδεύκεα πὺξ ἐρέθιζεν
Χεῖρας ἐπιξεύξαντα μέσοις βαρέοισιν ἱμᾶσιν.

Theocritus

Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κούρης Θεστιάδος λακεδαιμονίους δυ' ἀδελφοὺς
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων
Ἵππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον·
Ναῶν θ' αἳ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα·
Ἄστρα βιαζόμεναι χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις
Οἵ σφεων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα
Ἢ ἐκ πρώραθεν· ἢ ὅπη θυμὸς ἑκάστου
Ἐς κοίλαν ἔρριψαν· ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα
Εἰκῆ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπούσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα·
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις·
Ἀλλ' ἔμπης, ὑμεῖς τι καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσι ναύταισιν οἰομένοις θανέεσθαι·
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι· λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη· σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι· ὦ φίλοι ἄμφω
Ἱππῆες· κιθαρισταὶ ἀεθλητῆρες· ἀοιδοὶ
Κάστορος ἢ πρώτου πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν
Ἀμφοτέρους ὑμνέων· πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω·
Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
Ἀργὼ· καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα πόντου
Βέβρυκας εἰσαφίκανε θεῶν φίλα τέκνα φέρουσα
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον· Ἰησονίης ἀπὸ νηὸς
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν
Εὐνάς τ' ἐστόρνυντο πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων·

Κάστωρ δ' αἰολόπωλον ὅ τ' οἰνοπότης Πολυδεύκης·
Ἄμφω ἐρημάζεσκον ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων
Παντοίην ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην·
Εὗρον ἀένναον κρήνην ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Ἀλλαὶ κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δὲ πεφύκασιν ἐγγύθι πεῦκαι
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι·
Ἄνθεά τ' εὐώδη· λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις·
Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας·
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε
Ἥρως· κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον·
Δειδιότες· μήπως νιν ἐπιβρείσας δαμάσειε
Χῶρον ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ
Ἤτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδὶς ἔσχεθε δ' ὁρμὴν
Παιδὸς Ποσειδάωνος ὑπερφίαλόν περ ἐόντα
Ἔστη δὲ πληγῇσι μεθύων· ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν
Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε
Ὄμματα δ' οἰδήσαντο ἀπεστείνωτο προσώπου
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησεν
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον· αὐτὰρ ὁ πληγεὶς·
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τιθαλλόσιν ἐξετανύσθη
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος
Ἀλλήλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πληγαῖς·

Πᾶν

Theocritus

Πᾶν συνέφυρε μέτωπον ἄνικαστος πολυδεύκης
Σάρκες δ' αἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον ἐκ μεγάλοις δὲ
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ἰδ' αἰεὶ πάσονα γυῖα
Ἀρχομένου φορέεσκε πόνου· καὶ κρειὸς ἠδ' ἔτ' ἀμείνων.
Πῶς γὰρ δὴ διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν.
Εἶπε θεά· σὺ γὰρ ἦσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ
Ἤτοι ὅγε ῥῆξαι λιλαιόμενος μέγα ἔργον.
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν πολυδεύκεος ἔλαβε χεῖρα
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρα δ' ἐπιβαίνων
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπὸ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
Ἀλλ' ὅγ' ἐπεξανέδυκε κεφαλήν· στιβαρῇ δ' ἄρα χειρὶ
Πλῆξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ
Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος
Ἄλλο δὲ στόμα τύψε πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δηλεῖτο πρόσωπον
Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν.
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων· καὶ ἀνάσχεθε νεῖκος ἀπαυδῶν
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα κρατέοντά περ ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας
Ὦ πύκτα πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο ποσειδάονα κικλήσκων
Μήποτε ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καὶ σὺ μὲν ὕμνησέ μοι ἄναξ· σὲ δὲ κάστορ' ἀείσω
Τυνδαρίδη ταχύπωλε· δορυσσόε χαλκεοθώραξ
Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην διὸς υἱὼ
Δοιὰς λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ υἷ' ἀφαρῆος
Γαμβρὼ μελλογάμω λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς ἴδας
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου ἀφαρῆος.

Ἐκ δίφρων δ᾽ ἄρα πάντες ἀπ᾽ ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι καρυκόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ᾽ αὖ μετέειπεν ἐπὶ κόρυθος μέγ᾽ ἀΰσας
Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ᾽ ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλεποί, γυμναὶ δ᾽ ἐν χερσὶ μάχαιραι
Ἡ ἁμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἕδνωσε θύγατρας
Ταῖς δὲ πολὺ προτέραις ἡμῶν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ.
Ὑμεῖς δ᾽ οὐ κατὰ κόσμον ἐπ᾽ ἀλλοτρίοισι λεχέεσσιν
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν
Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ᾽ ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν.
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ᾽ ἔειπα, καὶ οὐ πολύμυθος ἐών περ.
Οὐχ οὕτω φίλοι ἄνδρες ἀριστήεσσιν ἔοικε
Μαστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἕτοιμοι
Πολλά τοι σπάρτα, πολλὰ δ᾽ ἱππήλατος ἄλις
Ἀρκαδία δ᾽ εὔμαλος ἀχαιῶν τε πτολίεθρα
Μεσσάνα τε καὶ ἄργος ἅπασά τε σισυφὶς ἀκτὰ
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες οὔτε νόοιο
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ᾽ ἐθέλητε
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό κε πενθεροὶ εἶναι
Ὑμεῖς δ᾽ ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα
Ἀλλὰ φίλοι τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον· σφῷν δ᾽ ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες
Ἴσκον τοιάδε πολλά, τὰ δ᾽ εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχουσ᾽ ἀνέμοιο, χάρις δ᾽ οὐχ ἕσπετο μύθοις
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέε, ἀλλ᾽ ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ᾽ ἄμφω δ᾽ ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐόντε
Εἰ δ᾽ ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ

Νεῖκος

Theocritus

Νεῖκος ἀναρρήξαντες ὁμοιΐου ἔγχεα λοῦσαι
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἐμὸς κρατερὸς πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχομένης ὑσμίνης·
Νῶϊ δ' ἐγὼ λυγκεύς τε γονεῦσι δὲ μοῖς πολὺ πένθος
Ἁμετέροις λίπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ ἄλλοι πάντες εὐφρανέουσιν ἑταίρους
Νύμφιοι ἀντὶ χόρων ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
Τὰς δ' οὐ λίζω τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν
Εἶπε τὸ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν·
Τὰ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπώμων τεύχεθεντο·
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον, ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε λυγκεὺς
Σείων κρατερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρώταν
Ὣς δ' αὕτως κάστωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκμάς
Εὐτεκνίην· κύπρις δὲ θεὰ κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· ζεὺς δὲ κρονίδας ἄφθιτον ὄλβον
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔλθῃ
Εὕδετε ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες
Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ ἐπιλάθησθε
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν
Ἡμὰν ὦ ὑμέναιε γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης·

ΜΙΣΩΝ ΦΙΛΕΟΝΤΑ·

ΑΝήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβου
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω
Μίσει τὸν φιλέοντα· καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε
Κοὐκ ᾔδει τὸν ἔρωτα τίς ἦν θεός· ἡλίκα τόξα

Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει
Πάντα δὲ κἠν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρὴς
Οὐδὲ τῶν πυρσῶν παραμύθιον οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας· οὐ ῥοδόμαλον
Οὐ λόγος οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζειν τὸν ἔρωτα
Οἷα δὲ θὴρ ὑλέος ὑποπτεύησι κυναγὼς
Οὕτως πάντ᾽ ἐποίει· ποτὶ τὸν βρότον· ἄγρια δ᾽ αὐτῷ
Χείλεα· καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον· εἶχεν ἀνάγκαν
Τῇ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ᾽ ἀπὸ χρὼς
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος· ἀλλὰ καὶ οὕτως
Ἦ καλὸς δ᾽ ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον δ᾽ ἐραστὰς
Λοίσθιον δ᾽ οὐκ ἔνι καὶ τόσαμ φαότατος κυθερείας
Ἀλλ᾽ ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις
Καὶ κῦσαι τὰν φλιὰν οὕτω δ᾽ ἀντείλοντο φωναὶ
Ἄγριε παῖ καὶ στυγνὲ κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας
Λάϊνε παῖ· καὶ ἔρωτος ἀνάξιε δῶρά τοι ἦλθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε
Κῶρε θέλω λύπης ποχολωμένος· ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνθα τέ τυ με κατέκεινας· ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπῶ
Ξυνὸν τοῖς ἔρωσι· τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος
Ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὖ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω
Οὐδὲ τῶν σβέσω τὸν ἐμὸν χόλον· ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον
Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστί· μαραίνεται δ᾽ ἁνίκα πίπτει·
Ἁ δὲ χιὼν λευκά· καὶ τάκεται δ᾽ ἁνίκα παχθῇ·
Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικόν, ἀλλ᾽ ὀλίγον ζῇ·
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπηνίκα καὶ σὺ φιλάσῃς
Ἁνίκα τὰν καρδίαν ὀπτεύμενος ἁλμυρὰ κλαύσῃς·

Ἀλλὰ τὺ παῖ καὶ τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον
Ὁπόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖς ἐσίδῃς τὸν τλάμονα· μή με παρένθῃς
Στᾶθι δὲ καὶ βραχὺ κλαῦσον, ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ
Λῦσον τᾶς σχοίνω με· καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα· καὶ κρύψον με· τὸ δ᾽ αὖ πύματόν με φίλασον·
Κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ χείλεα· μή με φοβαθῇς
Οὐ δύναμαι εἴ νυ σε διαλλάξεις με φιλάσας
Χῶμα δέ μοι κοῖλον τό τι μευ κρύψει τὸν ἔρωτα
Κἂν ἀπίῃς, τόδε μοι τρὶς ὄπυσον ὦ φίλε κεῖσαι.
Ἢν δὲ λῇς· καὶ τοῦτο καλὸς δέ μοι ὤλεθ᾽ ἑταῖρος
Γράψον καὶ τόδε γράμμα τί σοις στίχοισι χαράξω·
Τοῦτον ἔρως ἔκτεινεν ὁδοιπόρε μὴ παροδεύσῃς
Ἀλλὰ στὰς τόδε λέξον ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον
Ὣς δ᾽ εἰπὼν λίθον εἷλεν ἐρεισάμενος δ᾽ ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον ὁπότ᾽ ἀπ᾽ αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν σχοινίδα· βρόχον δ᾽ ἔβαλλε τραχήλω
Τὰν ἕδραν δ᾽ ἐκοίλησεν αἴ τε ποδὸς ἠδ᾽ ἐκρεμάθη
Νεκρὸς ὁ δ᾽ αὖ ὤιξε θύρας· καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ᾽ ἔτυ λίχθη
Τὰν ψυχὰν· οὐ κλαῦσεν νέον φόνον, ἀλλ᾽ ἐπὶ νεκρῷ
Εἵματα πάντ᾽ ἐμίανεν ἐφαβικά· βαῖνε δ᾽ ἐς ἄθλως
Γυμναστῶν καὶ λεφίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε· τὸν ὕβρισε λαϊνέας δὲ
Ἵστατο πὸ κρηπῖδας ἐς ὕδατα· τῷ δ᾽ ἐφύπερθεν
Ἅλατο καὶ τὤγαλμα· κακὸν δ᾽ ἔκτεινεν ἔφαβον
Ἅμα δ᾽ ἐφοινίχθη παιδὸς δ᾽ ἐπινάχετο φωνά·
Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη
Στέργετε δ᾽ ὑμεῖς ὤντις· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

ΣΥΡΙΓΞ ΜΟΥΣΩΝ Η ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΣΥΡΙΓΞ·

ΤΩ ΠΑΝΙ·

Σύριγξ οὔνομ᾽ ἔχεις, ἀδειδέσε μέγα σοφίης
Οὐδενὸς εὐνάτειρα, μακροπτολέμοιο δὲ
μᾶτερ
Μαίας ἀντιπέτροιο θοὸν τέκες ἰθυντῆρα
Οὐχὶ κεράσταν, ὅν ποτ᾽ ἐθρέψατο ταυροπάτωρ
Ἀλλ᾽ ἀπέλειπτες, οὗ αἶθε πάρος φρένα τέρμα σάκους
Οὔνομ᾽ ὅλον δίζωον, ὡς τᾶς μέροπος πόθον,
κούρας γηρυόμας αἶθε τᾶς ἀνεμώδεος
Ὅς, μοῖσα λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ,
Ἕλκος· ἄγαλμα πόθοιο πυρισφαράγου
Ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἶσαν δέα
Παπποφόνου, τυρίας τ᾽ ἀφέλετο
Ὧ τόδε τυφλοφόρων ἐρατὸν
Πᾶμα πάρις θέτο Σιμιχίδας·
Ψυχὰν· ὦ βροτοβάμων,
Στήπας οἶστρε δέπας
Κλωποπάτωρ ἀπάτωρ
Λαρνακόγυιε χαίροις
Ἁδὺ μελίσδοις
Ἐλλοπικούρα
Καλλιόπα
Νηλεύσω:~

ι

Θεοκρίτου

Εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν.

Ἄδωνιν ἡ κυθήρη
Ὡς εἶδεν νεκρὸν ἤδη
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν
Ὠχράν τε τὰν παρειὰν
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν
Ἔταξε τὼς ἔρωτας·
Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον·
Δῆσάν τε κἀπέδησαν
Χὠ μὲν βρόχῳ καθάψας
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον
Ὁ δ' ἐξόπισθ' ἐλαύνων
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις·
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς.
Φοβεῖτο γὰρ κυθήρην·
Τῷ δ' εἶπεν ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἶψω;
Σύ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
Ὄμνυμί σοι κυθήρη
Αὐτήν σε καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώσδε τὼς κυνηγὼς
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν.
Ἐμαινόμην φιλᾶσαι
Καί μευ κατεσίναζε·
Τούτους λαβοῦσα κύπρι
Τούτους κόλαζε, τέμνε·
Τί γὰρ φέρω περισσούς;
Ἐρωτικοὺς ὀδόντας
Εἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ
Καὶ ταῦτά μου τὰ χείλη·
Τὸν δ' ἠλέησε κύπρις
Εἶπέν τε τοῖς ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ ἐπιλῦσαι
Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει
Καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινεν
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τὼς ἔρωτας·

ΓΕΝΟΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Θεόκριτος ὁ τῶν βουκολικῶν ποιητὴς, συρρακούσιος
ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμιχίδου· ὥς αὐτός φησι· Σιμιχί-
δα πᾶ δὴ σὺ μεσαμέριος πόδας ἕλκεις; Ἔνιοι δὲ τὸ Σι-
μιχίδης ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμὸς εἶναι
τὴν πρόσοψιν· πατέρα δ᾽ ἐσχηκέναι πραξαγόραν· καὶ μη-
τέρα Φιλίναν· ἀκουστὴς δὲ γέγονε Φιλιππάδου, καὶ
ἀσκληπιάδου ὧν μνημονεύει· ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν
πτολεμαῖον τὸν ἐπικληθέντα λαγωόν· καὶ περὶ τὴν
τῶν βουκολικῶν ποίησιν εὐφυὴς γενόμενος, πολλῆς δό-
ξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε· Κατὰ γοῦν τινας μόσχος καλού-
μενος θεόκριτος ἐπεκρίθη. Ἐγένετο δὲ ἰσόχρονος τοῦ τε
Ἀράτου καὶ Καλλιμάχου καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο ἐπὶ
τῶν χρόνων πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου· κέχρηται δὲ ἰάδι δια-
λέκτῳ καὶ δωρίδι τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι· παλαιὰ καὶ νέα
καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τις ἐστὶ, καὶ ὑπέρογγος καὶ οὐκ εὐ-
σύνοπτος· ἡ δὲ νέα ᾗ καὶ θεόκριτος χρῆται μαλθακωτέρα
παρὰ τὴν ἐπιχάρμου καὶ σώφρονος· ὁ μὲν ἀπολιμπάνεται
καὶ αἰολίδος.

Ἀρτεμιδώρου γραμματικοῦ.

Βουκολικαὶ μοῖσαι σποράδην ποκὰ, νῦν δ᾽ ἅμα πᾶσαι·
Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.
Ἄλλος ὁ Χῖος, ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδε γράψας
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ συρακοσίων·
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλυτῆς τε Φιλίνης
Μοῦσαν δ᾽ ὀθνείην οὔτιν᾽ ἐφελκυσάμην.

Εἰς βουκολικήν.

Ὥσπερ σκύφος γάλακτος ἢ καὶ κισσύβη
Ἡ βουκολικὴ πᾶσιν ἔγκειται βίβλος.
Τοὶ γὰρ ῥοφῶμεν οἱ θέλοντες τὸν λόγον
Στόμασι λάβροις εἰ κελεύουσι φρένες.

Theocritus

ΠΕΡῚ ΕὙΡΈΣΕΩΣ ΤΩ͂Ν ΒΟΥΚΟΛΙΚΩ͂Ν.

Τὰ βουκολικά φασιν ἐν λακεδαίμονι εὑρεθῆναι, καὶ περιττῶς προκοπῆς τυχεῖν. τῶν γὰρ περσικῶν ἐνεστώτων, ἔτι καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν ἑλλάδα ταρασσόντων. ἐνέστη καὶ ἑορτὴ ἀρτέμιδος καρυάτιδος. τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν. ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν, ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν ἄρτεμιν ὕμνησαν. Τῆς δὲ τούτων μούσης ἀρεστῆς γενομένης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ ἐν τυνδαρίδι τῆς σικελίας πρῶτον ᾀσθῆναι λέγουσι τὰ βουκολικά. Ὀρέστῃ γὰρ ἐκκομίζοντι τῆς ἀρτέμιδος ξόανον, ἐκ ταύρων τῆς σκυθίας, χρησμὸς ἐξέπεσεν. ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι. ὁ δὲ πορευθεὶς εἰς ῥήγιον τῆς ἰταλίας. τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς. ἔπειτα εἰς τὴν τυνδαρίδα τῆς σικελίας ἦλθεν. οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίοις ᾄσμασιν καθυμνήσαντες ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὕρεσιν. ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος οὗτος. Ἐν τοῖς συρακουσίοις στάσεως ποτὲ γενομένης καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους ἐλθόντες ἔδοξεν ἄρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς. οἱ δὲ ἀγροῖκοι δῶρα ἐκόμισαν, καὶ τὴν θεὸν γεγηθότες ἀνύμνησαν. ἔπειτα τοῖς ἀγροίκοις ᾠδαῖς τόπον ἔδωκαν καὶ συνήθειαν.

Ἐπὶ αἰγῶν, αἰπόλια. Ἐπὶ βοῶν, βουκόλια. Ἐπὶ προβάτων, ποίμνια. καὶ ἐπὶ συῶν, συβόσια.

Cato.

ΚΆΤΩΝΟΣ ῬΩΜΑΊΟΥ ΓΝΩ͂ΜΑΙ ΠΑΡΑΙΝΕΤΙΚΑῚ ΔΊΣΤΙΧΟΙ· ἋΣ ΜΕΤΉΝΕΓΚΕΝ ἘΚ ΤΗ͂Σ ΛΑΤΊΝΩΝ ΦΩΝΗ͂Σ ΕἸΣ ΤῊΝ ἙΛΛΆΔΑ ΔΙΆΛΕΚΤΟΝ ΜΆΞΙΜΟΣ Ὁ ΠΛΑΝΟΎΔΗΣ∙~

ΠΡΟΟΊΜΙΟΝ·

Ἀναπλήσας ἐγὼ κατ᾽ ἐν νοῦ, ὡς πλεῖστοι δὴ τῶν ἀνθρώπων τῆς τῶν ἠθῶν ὁδοῦ παρεξέρχονται, συμβουλευτέον τε εἶναι καὶ γνώμην συνεισοιστέον, ᾠήθην δεῖν ταῖς σφῶν ὑπολήψεσιν. ἐν ὅτῳ μάλιστα σὺν εὐδοξίᾳ τε βιώσαιεν, καὶ τιμῆς ἐπιτύχοιεν. δεῦρο τοίνυν σε φίλτατε υἱὲ διδάξω, πρότερον τινὰ τὰ τοῦ σοῦ νοὸς ἤθη κοσμήσεις. οὕτω δ᾽ οὖν ἀναλέγου τὰς ἐμὰς ἐντολάς, ὥστε καὶ συνιέναι αὐτῶν· τὸ γάρ τοι ἀναγινώσκειν καὶ μὴ γινώσκειν, καταγινώσκειν ἐστίν.

Καὶ δῆτα θεῷ λάτρευε.
Γονέας ἀγάπα.
Τοὺς προσήκοντας τίμα.
Τὸ πιστευθέν σοι τήρει.
Σαυτὸν τῷ βουλευτηρίῳ
  δεξιὸν πάρεχε.
Τὸν καθηγητὴν δέδιθι.
Τὴν σύνοικον στέργε.
Ἀγαθοῖς ὁμίλει.
Μὴ πρότερον εἰς βουλὴν παρέλθῃς πρὶν ἂν κληθείης.
Καθάρειος ἴσθι.
Ἀσμένως ἀσπάζου.

Τῷ μείζονι ὑπεξίστασο.
Τὴν αἰδῶ φύλαττε.
Τὰ ὑπάρχοντα φρούρει.
Τῇ ἀκριβείᾳ πρόσεχε.
Τῆς οἰκίας ἐπιμελοῦ.
Δάνειον πάρεχε.
Σκόπει δῷ ᾧ τίνι παρέ-
χεις.
Σπανιάκις συμπόσιαζε.
Τὸ ἀποχρῶν κάθευδε.
Ὅρκον τήρει.
Οἰνωθεὶς αὑτὸν κεράννυε.
Γράμματ μελετᾶν θέλε.
Κακολογίας ἀφίστασο.
Βραχὺ ἀεὶ συμποσίῳ λά-
λει.
Ἑταίρας φεῦγε.
Εὐποιίας ἧς ἔτυχες μνη-
μονεύειν.
Δυσπραγοῦντα μὴ χλευά-
σῃς.
Μάχου ὑπὲρ πατρίδος.
Μηδὲν προπετέστερον πί-
στευε.
Τὰς βίβλους διέρχου.
Τῶν ἀνεγνωσμένων μέμ-
νησο.
Τὰ φίλτατα παίδευε.
Ἤπιος ἔσο.

Τὴν ὑπόνοιαν ἐπέχε.
Εἰς δίκην προκληθεὶς πά-
ρισθι.
Τὰ δίκαια κρίνε.
Μὴ ψεύδεσθαι βούλου.
Τὴν ὀργιλότητα κίρνα.
Τοὺς τεκόντας ὑπομονῇ
νίκα.
Τὸν ἐλάττω μὴ ἀποσκυ-
βαλίσῃς.
Μηδὲν τῇ τῆς ἰσχύος κρί-
σει διαπράξῃ.
Τοὺς ἀπαθοὺς ἀγαθὸν
ποίει.
Ἀσφαλῶς βουλεύου.
Μὴ ὀργίζου ἀναιτίως.
Τῷ πραιτωρίῳ ἐμφιλο-
χώρει.
Σύμβουλος ἴσθι.
Ἀρετῇ χρῶ.
Σφαίραις ἄθυρε.
Κύβων ἀπέχου.
Μηδένα κατακρίνῃς.
Φέρε νόμον, ὃν αὐτὸς ἄλ-
λοις ἐπέθηκας.
Ἀλλοτρίων μὴ ἐπιθύμει.
Ἀπασίως φιλίαν φέρε.
Ὃ δίκαιον, ποίει.

βιβλίον

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩ͂ΤΟΝ.

Εἰ ὁ θεὸς νόος ἔσθ' ὡς τῶν λογίων πυθόμεσθα,
καὶ καθαρῷ νοῒ τόνδε σέβου περιώσια πάντων.
Ἀγρύπνει τὸ πλέον, μὴ δ' ὕπνοις ἔκδοτος ἔσο.
μακρὸν γὰρ τἀνάπαυμα τροφὴν παθέεσσι χορηγεῖ.
Πρωτίστην ἀρετὴν οἴομαι, τὸ γλῶσσαν ἐπίσχειν.
ἐγγύθι δ' ὄντα θεοῦ, τὸν σὺν λόγῳ εἰδότα σιγᾶν.
Μὴ ἀντιμάχου σαυτῷ, μὴ σαυτῷ ἐναντίος εἴης.
ὃς γὰρ ἑαυτῷ μὴ συμφωνεῖ, πῶς ἑτέροισιν;
Ἢν μερόπων ἐπίδῃς βίον, ἠδὲ καὶ ἤθεα τῶνδε,
οὐδέν' ἂν ἀναίτιον εἴσῃ, κἂν μέμφοιντό περ ἄλλους.
Εἰ βλαβερὸν κατέχεις τι, καὶ εἰ φίλον ἔπλετο, ῥῖψον.
δεῖ γὰρ προκρίνειν τό γε συμφέρον ἴσθ' ὅτι πλούτου.
Ἐμβριθὴς ἔσσο, πραῢς, ὥς γε τὰ πράγματ' ἀπαιτεῖ.
πρὸς γὰρ τοὺς καιροὺς ὁ σοφὸς μεταβάλλεται ἀμέμπτως.
Μεμφομένης ἀλόχου δούλους, προπετῶς μὴ ἀκούσῃς.
πολλάκι γὰρ τὸ πόσις φιλέει, στυγέει περ ἄκοιτις.
Εἰ σὺ παραινεῖς μῦθόν τινι, κεῖνος δ' οὐκ ἐπακούει,
καί μιν ἂν ἐς τὰ μάλιστα φιλῇς, μὴ ἀφίστασο τοὔργου.
Μὴ ἀμφίστασο μὴ δ' ἐρίδαινε λάλοις ἀδολέσχαις.
ὅττι λόγος δέδοται πᾶσι, ξύνεσις δ' ὀλίγοισιν.
Ὧς ἑτέρους φίλει ὡς καὶ σαυτῷ φίλτατος εἶναι.
ὡς καλοῖς καλὸς ἴσθ' ὡς μὴ βλαβερόν τί σοι ἥξειν.
Θρύλλους φεῦγε. νέος μὴ μυθοπλάστης δόξῃς.
οὐδένα μὲν σιγὴ, τὸ δ' ἐναντίον ἔκακε πολλούς.
Στεῦτο τί σοι τις, μὴ σὺ τὸ δ' αὖ ἑτέρῳ καθυπόσχου.
ἡ πίστις σπανία γὰρ, πλείστων πλεῖστα λεγόντων.
Ἢν τέ τις αἰνήσῃ σε, δικαστὴς ἴσθι σεαυτοῦ.
μὴ δ' ἑτέροις πείθου πλέον ἢ σαυτῷ περὶ σαυτοῦ.

Ἐὖ ποίην ἑτέροιο, δεξιόχου πολέεσσιν·
οὐδὲ σὺ ποιήσας ἕτερον, σιγῇ τόδε κεῦθε·
Ἔργα λόγους τε διδισκήσῃ πολλῶν περὶ πεῖρας·
τοιάδε γηρῶν νέος ὢν ὄφρ' οὖ φρα λέγῃς τὰ σὰ τῆμος.
Μὴ μελέτω σοι εἴ τινι τὶς κρύφα κοινολογεῖται·
πᾶς γὰρ ὑπαίτιος ὤν, αἰσχοῦ πέρι πάρμυθοφορᾶται.
Εὖ πράττων σύ γε, καὶ τἀναντία πάντα φυλάσσου·
οὐ γὰρ ἀεὶ τὰ τελοίαθα τοῖς προτέροισι συνᾴδει,
Ἀμφιβόλου τε καὶ ἀδρανέος κεῖσ' ἄμμι δοθέντος,
εἰν ἑτέρῳ θανάτῳ μὴ ἐλπίδα σήν ποτε θείης,
Εἴ σοι δῶρα πένης φίλος εὐτελῆ ἐγγυαλίξοι,
δέχνυσο τὰ πᾶσα σίως, κἀκείνῳ δὴ χάριν ἴσχειν,
Γυμνὸν ἐπεί σε φύσις βρέφος ἔπλασεν ὧ πᾶν,
μνώεο μοι πενίης κρατερώτατα φόρτον ἀείρειν·
Μὴ τρομέειν θάνατον, βιότης πέρας ὕστατον ὄντα·
ὃς γὰρ τόνδε δέδοικε καὶ ὃ ζῇ πᾶν ἀποβάλλει·
Εἴ σοι μηδεὶς εὖ τι παθὼν παρὰ σοῦ χάριν ἴσχει,
μὴ σύ γε μέμφεο μοι θεόν, ἀλλὰ γὰρ ἄγχε σεαυτόν·
Ὄφρα τι μὴ σπανίσῃς, σεο χρήμασι φειδόμενος χρῶ·
ὄφρα τὰ ὄντα δὲ τηρῇς, ἀεὶ σπανίσειν τὰ νόμιζε,
Πᾶν ὃ δύνῃ τινὶ δοῦναι, μήποτε δὸς καθυπόσχῃ·
μή τι καλὸς δοκέειν ἐθέλων ἀνεμώλιος εἴης.
Τὸν σαίνοντα λόγοισι, μὴ δ' ὄντα φίλον κραδίηθεν·
καὶ σὺ δράσον ὅμοια· τέχνῃ γὰρ τέχνην παίζει,
Μὴ σφόδρα μαλακοῖσι βροτοῖς ἐπέεσσι μετέρχου·
ὅττι καὶ ἔξω τῆς ὄρνιν ἀπατῶν γλυκὺ μέλπει,
Εἴ σοι τέκνα πενιτιόντι πέλει, τὰ δὲ τέχναις
γυμνάζειν, βίον ὄφρα πένητα χοῖκνὰ πῶσαι,
Εἰ τό γε τίμιον ἐντελές, ὡς δὲ καὶ ἔμπαλιν οἴει,
οὔτ' οὖν φειδωλὸς δόξῃς, οὔτ' αὖ πλεονέκτης.

πᾶν

Cato

Πὰρ ὅσου μέμφεαι ἄλλου ἔθος ἴσχεις, μήποτε ῥέξῃς·
 παιδοτρίβησι γὰρ αἶσχος ἐλέγχεσθαι πέλονται·
Αἴτει ἀεὶ τὸ δίκαιον ὄν, τὸ δοκοῦν καλὸν εἶναι·
 ὡς ἀμαθὲς αἰτεῖν γάρ, ὅ ἂν τὸ δίκαιον ἀπείπῃ·
Μήποτε τἄγνωστα προτιμότερον γνωστοῖο λογίσσῃ·
 τὸν γὰρ γνωστὸν ἔγνως κρίνας· τὰ δ' ἄγνωστα τυχηρά·
Τοῦ βίου ἀμφιβόλου φανεροῖς ἐπὶ σήμασιν ὄντος,
 τοῖς μοχθῶν πρὸς κέρδος, κέρδος ὁ πρῆξις ἡγοῦ·
Εὖθ' ὅτε νικᾶν οἷός τ' ὦν, ἑτέροισιν ὑπόεικε·
 καὶ γὰρ μετριότητι, φίλοι γλυκεροὶ συνέχονται.
Μὴ ὄκνει μεγάλα ἀντίζων, τά γε μικρὰ προέσθαι·
 ὅττι χάρις φιλέονται, ἐν ἀλλήλοισι συνάπτει.
Νείκεα τοῖς ἑτέροισι κομίζειν πάγχυ φυλάσσου·
 μῖσος γὰρ τρέφει ὀργή, ὁμοφροσύνη φιλίαν δέ.
Εἴς τε πρὸς ὀργὴν ἀμπλακίῃ δμώων ὀροθύνει,
 σαυτὸν μαλθάσσειν, ὡς τῶν οἰκείων φείσῃ.
Ὃν κρατέειν δύνῃ, εὖθ' ὅτε καρτερίῃ περιγίγνου·
 καρτερίη γὰρ ἀεὶ ἀρεταῶν ἐστι μεγίστη.
Φρούρει ὅττι μάλιστα τὰ περὶ καμάτοις ἐπορίσω.
 ἐνζημίη γὰρ κάματος, πενίην ἐποφέλλει.
Εὐπραγέων, δωρητικὸς μὲν πολλάκι γίγνου,
 σεῖο φίλοις· σαυτῷ δ' εὐεργετικώτερος αἰεί.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Εἰ μὲν γεωπονίας ἐθέλεις μαθέειν πολυκάρπους,
 ἡσίοδον μέτιθι κλυτόν· εἰ δ' αὖ εἰδέμεναι ῥῆ,
 τὰς βοτανῶν δυνάμεις, νίκανδρος τάς σε διδάξει·
Εἰ δὲ Φρυγῶν ποθέεις δαναῶν τε δαῆναι ἀγῶνας,
 δίζεο θεῖον ὅμηρον ὃς ἄρεος ἔργα ἀγόρευε·
Εἰ δ' ἑτέρων βούλει, τὸν ἐρᾶν τε τέχνην ἐπιγνῶναι.

στεῦχε θεόκριτον ἀμφιγνῶσαι μαντῆ· εἰ δὲ μέλ᾽ ἐσσοί,
σὺν σοφίῃ ζώειν, κλύε μοι κείνων ἀμαθεῖν χρή·
ὧν δίχα, πῶς βίοτον παθέων δίχα πάντα διοικεῖ
δεῦρ᾽ ἴθι γνῶθι καὶ τίπτε πέλει σοφίη σύ γε μυθ.
Εἰ δύνασαι καὶ ἀλλοξείνοις ὄφελος ποτιγίνου·
ὅττι φίλους πεποιῆσθαι κέρδιον ἢ βασιλεύειν,
Λεῖπε θεοῦ μυστήρια καὶ πόλον ὅστις ἐρευνᾶν·
θνητὸς ἐὼν γὰρ, καὶ περὶ θνητῶν ἔσο μεριμνῶν·
Ῥίπτε φόβον θανάτου· ἀλόγιστον γὰρ διὰ παντὸς
πότμον δειμαίνοντα, καὶ σοῦ τέρψεις ἀποβάλλειν,
Ὀργισθεὶς περὶ πράγματος ἀμφιβόλου μὴ ἐρίζειν,
θυμὸς γὰρ πάντη νόον εἴργει τἀτρεκὲς ἀθρεῖν,
Καὶ δαπάναις χρῶ μείζοσιν ὥς τε τὰ πράγματα ἐπαιτεῖ·
πρὸς ἢ τὰ πράγματα καιρὸν καταναλίσκε δέοντα.
Φεῦγε ἀεὶ τὸ ἄγαν· τὰ δὲ μέτρια καὶ μάλα βούλου·
βαιῷ γὰρ ποταμῷ ἀκλυστοτέρη φέρεται ναῦς·
Γᾶν ὃ φίλοις σοῖς αἶσχος προστρίψει μάλα κεῦθε·
μὴ μέμφονταί σε πλεῖστοι· ὅ σε μοῦνον ἀνιᾷ·
Μή τι βροτοὺς ἀλιτροὺς δόκει ἀμπλακιῶν ἀπόνασθαι·
πρὸς καιρὸν γὰρ ἔληθαν· καιρῷ δ᾽ αὖ φανερ᾽ ἔργα,
Σώματος οὐτιδανοῦ δύναμιν μὴ θῇς περὶ φαῦλον
βουλῇ ἐκρατεῖ, ἔσθ᾽ ὅτε τὸν, φύσις εἴασεν ἀκηδνόν·
Ὃν νόεις σέο μείονα, τῷ δὴν καιρῷ ὑπείκειν·
πολλάκι γὰρ κρείσσων πρὸς χείρονος ἧττον ὑπέστη,
Μὴ νείκει μηδ᾽ ἔν τι λέγειν θέλε σοῖσιν ἑταίροις·
Ἐκ τυτθῶν μύθων γὰρ ἔρις μέγα πολλάκις αὔξει.
Κληδόσι μὴ ἴχνευε, τί βούλεται εἰς σὲ τὸ θεῖον·
ὅττι γὰρ ὤρισε σοῦ πέρι, καὶ σέο νόσφι τελέσσει,
Βασκανίην φυλακῇ πάσῃ τὰ μάλιστα φυλάσσου,
ἣ κἂν μὴ βλάπτῃ σε, φέρειν γε μὲν ἐστὶ βαρεῖα.

Καρτερόφρων

Cato

Καρτερόφρων ἔσο κ' ἢν ἀδίκως σὺ πιεικεῖσιν ἤλως
οὐκ εἰς μακρὰν γὰρ ἐλάσει νικῶν τις ἀθέσμως.
Οἰχομένης ἔριδος, μὴ λοιδορίας ἀνενέγκῃς·
σκαιὸν γὰρ μεμνῆσθαι μηνιθμοῖο μετ' ἔχθραν.
Μήτε σεαυτὸν ἐπαίνει, μήτ' αὖθις ψέγε· καὶ γὰρ
τοῦτ' ἀνόητοι δρῶσι κενὴ τοὺς δόξα ταράσσει.
Ἔστ' ἂν ἀνάλωμα μένῃ, χρῶ χρήμασι σοῖς ὀλιγοστῶς·
βαιοῦ γάρ τε χρόνῳ, τὸ μακρῷ περιποιησμένον ἔρρει.
Ἄφρων γίγνου· ὥστε τὸ πρᾶγμα ἢ ὁ καιρὸς ἀπαιτεῖ·
ἀφροσύνην γάρ που πλάττειν, ἄκρη ἐστὶ φρόνησις.
Φεῦγε ἀσωτίην καὶ σμικρολόγου κακότητα·
αἱ δὲ γὰρ ἀντίπαλοι, φήμης ἀπαθῆς τελέθουσι.
Μὴ πίστευε ἀεὶ τῷ ἀπαγγέλλοντί σοι ἅττα·
τὴν πίστιν δ' ὀλίγην νέμε πλείστων πλεῖστα λεγόντων.
Ἤλιτες οἰνοσφαλλόμενος, μὴ σαυτὸν ἀθώου·
πλημμελίη τις γάρ ποτε γλεύκους· τοῦ δὲ πίοντος.
Βουλὴν κοινοῦ ἀπόρρητον γνωστῷ ἐχεμύθῳ·
πιστῷ δ' ἰητρῷ πίστευε χροὸς θεραπείην.
Μὴ φέρε μοι βαρέως εὐημερίας ἀκολάστων·
εὐμενέει γὰρ τοῖς τύχη ὄφρα κακώσαι χείρῳ.
Πρόβλεπε μοῖραν ἐπερχομένην· ἵνα τὴν εὖ ὑπομείνῃς·
κουφότερον γὰρ λυπεῖ, πᾶν ὃ προείδομεν ἥξειν.
Μὴ καταπίπτ' ἄγαν ποτὲ γιγνώσκων ἐν δυσπραγίῃσιν.
ἀλλ' ἔχου ἐλπίδος οὐδενὶ πότμῳ ἄνδρας ἐώσης.
Πᾶν ὅσ' ἑαυτοῦ πρόσφορον οἶδας, μή τι παρέλθῃς·
ὄπιθεν μέτωπα κομῶντα, μετόπισθε λύεται με φαλάκρη.
Δέρκεό μοι τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμεν' ὕστερον αὖθις·
ζηλῶν ἐν τούτῳ θεόν, ὃς δύο τᾶσδε δοκεύει.
Ἔσθ' ὅτε γίγνου καὶ ὀλιγαρκής, ὄφρ' ὑγιαίνοις·
παῦρα τρυφῇ χαρίζου· τῷ δ' εὐεκτεῖν ἐστὶ πλείω.

Μὴ ψήφου δήμοιο μονώτατος ἐξολιγώρει.
Μήποτε οὐκ ἀρέσῃς τινὶ, πολλοῖς ἀντία βάζων.
Ἔστω σοι μελεδώνων πρώτη φροντὶς ὑγείας·
καὶ μὴ καιροὺς αἰτιῶ, ἥν σοι νοῦσος ἐπέλθῃ.
Ῥίπτε ἐνύπνια· νοῦς μερόπων γὰρ ἃ βούλεται αἰεί·
ἐγρήσσων τ' ἐλπίζει, καὶ ἐν ὕπνοισι θεᾶται.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Ὡς δὴ ταῦτ' ἔπεα ξυνετῶς ποθέεις ἀναγνῶναι·
τάς δ' ὑποθημοσύνας μετιὼν, ὄφελος βίου οὔσας.
Σὸν ῥύθμιζε διδάγμασι νοῦν, καὶ μήποτε παύσῃς·
εἰκὼν γάρ τε θανάτου βίος ἄμμορος ὢν διδαχάων.
Ἔνθεν δὴ πολὺ κέρδος ἀποίσεαι· εἰ δ' ἀμελήσεις,
οὐκ ἐμὲ τὸν γράψαντα, σεαυτὸν δ' ἐξαθερίσσεις.
Ὀρθῶς ζῶν, μύθων μὴ ἐπιστρέφου ἀφρονεόντων·
οὐδὲ γάρ ἡμέτερον διερευνᾶν μῦθον ἑκάστου.
Κληθεὶς μάρτυς σωζομένης πρότερον σέο τιμῆς,
ὅσον ἔνεστι κάλυψον ἁμαρτάδας σοῖο φίλοιο.
Μύθους μειλιχίους τε καὶ αἱμυλίους πεφύλαξο·
νημερτὴς ἁπλότης ἀγαθή· δολίη δ' ἐπακτή.
Νωθρείην φύγε· ἀργίην τοῦ ζωτικοῦ οὖσαν·
ψυχῆς ἀσθενέος γὰρ χαύνωσις χρόα τήκει.
Ἔσθ' ὅτε παραβολάδην φροντίσι μίγνυε τέρψεις·
ὄφρα φέρειν θυμὸς φίλος ὅντινα οὖν πόνον ἴσχῃ.
Μήτε λόγου μήτ' ἔργου ἐπιδράξῃ ἑτέροιο·
μὴ τῷ σῷ παραδείγματι καὶ σέ τις αὖθι γελάσῃ.
Κλῆρον ὃν ἔσχες πατρόθεν, ἔγγραφέ μοι πινάκεσσιν
καί μιν ἀέξων φρούρει μή τι κακῶς ἐπαλύσῃς.
Ἢν ἀφενός τοι πλεῖστος ἔοι ποτὲ γήραος οὐδῷ·
σμικρολόγος μὴ ἔσθι· φίλοισι δὲ πλουσιόδωρος.
Ὠφέλιμον θεράποντος βουλὴν μή τι παρέλθῃς·

μὴ

μὴ δ' ἑτέροιο τινὸς γνώμην εἰ σύμφορος εἴη.
Εἰ μὴ χρήματά σοι καὶ κτήματα ὡς πάρος εἴη·
ζῆσον τοῖς δ' ἐχέτων, ἀτέως σοι ὁ καιρὸς ὀπάζει.
Μήποτε κουριδίην ἄλοχον ἀγάγῃς διὰ φέρνης·
ὡς μὴ ἀνάγκην ἔχῃς κατέχειν ἐπαχθῆ περ ἐοῦσαν.
Τῶν πολλῶν παραδείγματι μάνθανε τί πρέπει ἕρξαι,
ἢ φεύξῃ· βίοτος γάρ τῶνδε, διδάσκαλος ἄμμιν.
Τοῖς δυνατοῖς ἐπιχείρει· μήποτε τοῖσδε πιεσθεὶς,
μαψίδιον προλίπῃς τοὔργον, καμάτοισιν ἀπειπών·
Μὴ σίγα τὸ περὶ ἴσως οὐκ ὀρθῶς διαπραχθὲν
μὴ σκαιοὺς ζηλῶν δόξῃς τὰ τοιαῦτα σιωπῶν,
Ἴστεο συμμαχίην κριθεὶς περὶ θέσμια δικαστοῦ·
καὐτοὶ γάρ τε νόμοι ποθέουσι δίκην δ' ἕπεσθαι·
Ἤν τι δικαίως πάσχῃς, καρτερικῷ φέρε θυμῷ·
καὶ σαυτῷ πταίσας, σαυτῷ σὺ τίνυε δίκας ἥν·
Βιβλία πάνυ μετέρχου· πολλὰ μετέρχου πλεῖστα·
ποιηταὶ θαυμαστὰ γάρ, ἀλλ' οὐ πιστὰ λέγουσι.
Συναπτῶν ἑτάροις καὶ μέτριος λόγον ἴσθι·
μὴ κόβαλος δόξῃς, ὅτι κόσμιος ἔμμεν ὀφείλεις.
Σῆς ὀργιζομένης ἀλόχου μὴ δείδιθι φωνάς·
τῆμος γάρ σοι τεύχει ἔνεδρα γυνὴ ὅτε κλαίει.
Χρῶ σοῖς χρήμασι καὶ μὴ ἀπλήστως τοῖς δὲ κατάχρω·
τῶν σῶν γὰρ δαπανηθέντων, τὰ ξεῖνα μαστεύσεις.
Ἀσφάλισαι τεὸν ἦτορ, μὴ ταρβεῖν ποτε πότμον·
ὃς κἂν μὴ καλὸς ᾖ, πλὴν τῶν γε κακῶν τέλος ἐστί·
Μὴ ψυχῇς ὀργῇ σου σὺ ἀμφαπέπαξε τοκῆας·
μητέρα μὴ πρόσκρουε θέλων ἀρέσαι γενετῆρι.

ΒΙΒΛΙΌΝ ΤΈΤΑΡΤΟΝ·

Ἀσφαλέα ζωὴν ὅστις διάγειν ἔρον ἴσχεις·
καὶ παθέων ἀμιγὴς φρουρεῖν κέαρ ὀλεσιθύμων·

Τὰς δὲ παραιφασίας ἀναγιγνώσκοις ὁσσάκι ὧραι
δήεις γάρ τι παρ' αὐτοῖς τῷ, προσέχειν σε ἄνωγα.
Πλούτου ὑπερφρονέειν ἢν ἐθέλῃς νόον ὄλβιος εἶναι·
οὗ ὁ ἐελδόμενος, τητώμενος αἰὲν ἀπαιτεῖ.
Τὰ χρεῖα τῆς φύσεως οὐκ ἄν ποτέ σοι ἐπιλείψει·
ἢν ἀγαπᾷς κείμοις, ἐς ἅπερ χρεῖος κατεπείγει.
Ἢν ἀφύλακτος ἐὼν ἀλόγως τὰ σὰ πάντα διοικῇς
μήτι τύχην λέγε τυφλήν, μὴ τοίην περ ἐοῦσαν.
Ἀργυρείῳ χρῶ· ἀργυρείου φιλίην δ' ἀπόλειπε.
ἣν οὐδεὶς σοφὸς οὐδεὶς τίμιος ἠγάσατ' ἀνήρ·
Ἀφνειὸς γεγονὼς ὑγιῆ σέο τὸν χρόα τήρει·
ὄλβιον ἔχει· νοσέων γὰρ πλούσιος, οὐχὶ καὶ αὐτόν.
Πληγὰς ἔσθ' ὅτε μυστοπόλοιο φέρων παρὰ χειρὸς
τλῆθι καὶ ἐμβεῖ μήνιμα χολωομένοιο τοκῆος.
Πράττε τὰ ὠφέλιμα· προσεχῶς δὲ φύλαττε ἐκεῖνα,
οἷστισιν ἀμφίβολος πέλει ἡ τοῦ κέρδους ἐλπίς·
Γᾶν ὃ δύνῃ μὴ δοῦναι χάριν αἰτίζοντι χαρίζου·
τοὺς ἀγαθοὺς γὰρ εὖ ῥέξαι ἐν μέρει ἔπλετο κέρδους.
Γᾶν ὅ τι οὖν ὂν ὑποπλόν σοι, ταχέως ἀποσείου·
ὅ, τι φιλεῖ τὰ πάρος ὀλιγωρηθέντα λυμαίνειν.
Ἢν ἀκόλαστος ὄρεξις ἐνοχλοίη σε κυθείρης,
μὴ θέλε χρηστεύεσθαι λαιμῷ γαστρὸς ἑταίρῳ
Ἢν προκέηται θηρία πάντ' ἔχειν διὰ δεῖμον·
ὧν κέλομαι τρομέειν σε τὸν ἄνθρωπον πέρι πάντων
Εἰ σθένος οὐ πάλαμον σέο τὸν χρόα συμπεριφράττει,
σπεῦδε καὶ εὖ φρονέειν, ὡς γὰρ δόξεις ἀνδρεῖος.
Συμμαχίην παρὰ γνωστῶν αἰτεῖν εἴποτε κάμνῃς·
πιστοῦ γὰρ φίλου ἰητὴρ προφερέστερος οὐδείς·
Εἰ σὺ πταίεις, τί θνήσκει σου ἔκετι τὸ θῦμα·
ἀφραδὲς εἰν ἑτέρου μορφῷ ἐλπίδας σωθῆναι.

Ca to

Εὖ γὰρ ἐπεῖρον ἢ αὖ πιστὸν φίλον ὠφελέεσθαι.
οὐχὶ τύχη μερόπων, ὁ βίος δ' ἰσχυρότερος ἤτω.
Χρῶ τοῖς κερδηθεῖσι κνιπίης ὄνομα φεύγων.
τί τὸ ὄφελος πλούτου, εἰ πλουτεῖς αἰὲν ἀπαιτῶν.
Τίμιον εἰ φήμην ἐθέλοις βιότου προφυλάσσειν,
σπεῦδε φυγεῖν κραδίηθε κακὰς τέρψεις βιότοιο.
Ἀρτίφρων τελέθων νόα μὴ χλευάζε γεραιόν.
πάντεσσι γὰρ πολιοῖς παίδων φρένες εἰσὶ νεογνῶν.
Καὶ τέχνην μάθε· ὅτι τύχης προχαλῶς ἀπιούσης,
τέχνη μίμνει, καὶ μερόπων βίον οὐκ ἀπολείπει.
Φράζεο πάντα σιωπῇ τί περ λέγουσιν ἕκαστοι·
ἤθεα γὰρ μερόπων γυμνοῖ λόγος ἠδὲ καλύπτει.
Ἄσκησιν τέχνην καίπερ τὴν δ' ἐκμελετήσας
ὡς μελέτη γὰρ νῷ ταῖς χερσὶν ἐθισμὸς ἀρήγει.
Μή ποτ' ἐπερχομένης ὥρης ἐμπαίζεο τοῖς μωροῖς
οὐ γὰρ δείδειν οἶκον, ὅς οἶδε βίον διαπαίζειν.
Μάνθανε πρῶτα πρὸς εἰδότος, αὖ δὲ σόφιζ' ἀδιδάκτους
τῶν ἀπαθῶν διὰ γὰρ δύσιμον τελέθει τὸ δίδαγμα.
Τόσον πῖν' ὅσον δύνῃ· ἢν ἐθέλῃς ὑγιαίνειν.
πᾶσα γὰρ οὖν σπατάλη ἡδυνῆς νόσου ἐστὶν ἀφορμή.
Αἰνεῖς ἀμφαδίην τι· καὶ ὡς καλὸν δοκιμάζεις·
ἄθρει μὴ τοῦτ' αὖ πάλιν ὑσκολίῃ καταμέμψῃ.
Ἐν δ' εὐημερίῃ τἀναντία πάντα φυλάσσου·
ἐμπαλιδινῆς πρηγέων γὰρ τὰ κρείττονα προσδόκα ἥξειν.
Μάνθανε μὴ λήγων μελέτῃ σοφίην γὰρ ἀέξει·
καὶ μακρῇσι βίβλοις ὀλίγη σύνεσις ἐπορέθη.
Αἰνεῖ φειδόμενος ὃν πολλάκι γὰρ δοκιμάζεις·
ἦμαρ ἓν ἐμφανίσει σοι ποῖός τις φίλος ἦεν.
Μὴ αἰσχυνθῇς ταῦτα μαθεῖν· ἅπερ οὐ δεδάηκας·
αἶσχος μή τι μαθεῖν ἐθέλειν· τὸ δ' ἐναντίον αἶνος.

Εὐφροσύνη καὶ ἔρις βάκχῳ πάρα, φίλη τε σύνεσιν·
ὧν τὸ μὲν ἀσπάζου· φεύγειν δ' ἑτέρας κέλομαί σε·
Τοὺς θυμῷ μαλακοὺς καὶ σιγαλέους περιφύλαξο·
εὔκηλος ποταμὸς γὰρ ἀεὶ τάχα βένθεα κεύθει·
Εὖτ' ἂν τῇ τῶν σῶν ἄχθῃ χαλεπῶν φίλος αἴσῃ·
βλέψον ἐς ἄλλου δυσπραγίαν πόσον ἔπλετο χείρων·
Τοῖς δυνατοῖς ἐπιχείρει, ἀπειδῶν γὰρ ἐρετμοῖς·
θῖνα βεβαιότερον ἢ λαῖφος ἐς ὕψος ἀείρειν·
Ἀντίον ἀνδρὶ δικαίῳ μὴ φλαύρως τι ἐείπῃς·
τοὺς ἀδίκους ὀργὰς γὰρ ἀμύνεται ἶφι τὸ θεῖον·
Γυμνωθεὶς τῶν σῶν μὴ ἀνιῶ· μηδ' ὀλοφύρου·
χαῖρε δὲ μᾶλλον ἐπεὶ συνέβη σοι ἔχειν ἀπολέσαι·
Ἔστι μὲν ἄλγος ἐπαχθὲς, ἅ τις κέκτητ' ἀποβάλλειν·
ἔμπης δ' ἐσθλὸν ἀτὰρ τὸν φρονέοντα φέρειν ἐπέοικεν·
Μὴ μακροὺς σαυτῷ καιροὺς βιοτῆς καθυπίσχνου·
ὡς σκιὰ σώματι γάρ· μόρος ἕσπετ', ἤπερ ἀφίξῃ·
Ἵλασκε θυέεσσι θεόν· λίπε μόσχον ἀρότρῳ·
μηδέ μιν εὐμενίσαι δόκεε αἵματι καὶ σφαγίοισι·
Δὸς τόπον ἠνορέηφι τύχης, καὶ ὕπεικε κακωθείς·
ἥτε γὰρ ἔσχε λυμῆναι, οἵη καὶ τ' ὀνῆναι·
Εἴπερ θ' ἁμαρτήσῃς, παιδεύειν σὺ σαυτὸν ἔπειτα
τραύμασι τοῖς θεραπεύομεν ἄλγεσιν ἄλγος ἀκεῖται·
Μή ποτε πολυχρονίοιο φίλου φιλίην ἀποσείου·
ἤθεα κεῖνος ἄμειψε, σὺ μνώεο τῶν πρὶν ὁμήρων·
Ἴθ' ἐν προστασίῃ χαρίεις, ἵνα φίλτερος εἴης
καὶ μή φῶσί σε τῆς ἀρχῆς ὀλετῆρα κάκιστον·
Φράζεο μήποθ' ὑπέρπλοος ἐὼν ἀεὶ ἄθλιος εἴης
δειλοῖς γὰρ τ' ὑπόπλοις λωΐτερος μόρος ἢ ζωή·
Ἢν ὠνήσῃς σαυτῷ δμῶας πρὸς θεραπείην·
σφᾶς τι καλεῖς δούλους, κἀνθρώπους ὄντας ἐπίσω·

Sententia

Ἄρπασον αἶψα λαβὼν τὴν πρώτως ἐπιοῦσαν γε·
μὴ γὰρ δώσει παλίνδρομος ὢν πάρος ἐξαθέριστας·
Μὴ ἐπίχαιρε κακῶν θανάτοις φίλος ἐξαπιναίοις,
ὅτι καὶ ἐσθλοὶ θνήσκουσ᾽ ὧν βίος ἄμμορος αἴσχους·
Πτωχὸς ἐὼν ἀλέχων κάλλει περίπυστον ἄκοιτιν,
πλαττόμενον φιλίην καὶ ἐχθρὸν πάγχυ φυλάσσου·
Εἰσωνέβησε μαθεῖν μακρὸν ἐσπουδακότα τὰ πολλὰ
σπεῦδε μαθεῖν ἔτι πλείονα· φεῦγέ τε τὴν ἀμέλειαν·
Θαυμάσεις ἔπεσι στιχερήσαντα μεγυμμοῖς·
γοῦ γοῦν, βραχύτης δρᾶσιν δύο ταῦτα τιθεῖσαι :~

Τ Έ Λ Ο Σ ·

ΠΕΡΙΆΝΔΡΟΥ ΤΟΥ͂ ΣΟΦΟΥ͂·

Πᾶσιν ἀρέσκε·
Καλὸν ἡσυχία·
Ἐπισφαλὲς προπέτεια·
Ἀεὶ, αἱ μὲν ἡδοναὶ θνηταί·
Αἱ δὲ τιμαὶ ἀθάνατοι·
Φίλοις ἀτυχοῦσιν ὁ αὐτὸς ἴσθι·
Κέρδος αἰσχρὸν, κάκιστον·
Ὃ ἂν ὁμολογήσεις, ποίει·
Ἀτυχίαν κρύπτε ἵνα μὴ τοὺς ἐχθροὺς εὐφράνῃς·
Ἀλήθειαν ἔχου·
Πράττε δίκαια·
Ὕβριν μίσει·
Ἄρχουσιν εἶκε·
Ἡδονῆς κράτει·
Ὅρκῳ μὴ χρῶ·
Εὐσεβείας ἔχου·
Ἐπαίνει τὰ καλά·
Κακίας ἀπέχου·
Χάριν ἀπόδος·
Ἱκέτας ἐλέει·
Υἱοὺς παίδευε·
Σοφοῖς χρῶ·
Ἔριν μίσει·
Ἀγαθοὺς τίμα·
Ἄκουε τὰ προσήκοντα·
Αἰσχύνην φεῦγε·
Ἀποκρίνου ἐν καιρῷ·
Πρᾶττε ἀμεταμέλητα·
Μηδενὶ φθόνει·
Ὀφθαλμῶν κράτει·
Τὸ δίκαιον μιμοῦ·
Εὐεργέτας τίμα·
Ἐλπίδας νέμε·
Διαβολὴν μίσει·

Εὐπροσήγορος γίνου.
Ἁμαρτὼν μεταβουλεύου.
Χρόνου φιλίαν φύλαττε.
Γᾶσιν ἀποστρέφου.
Ὁμόνοιαν δίωκε.
Τοὺς ἡγεμόνας φοβοῦ.
Μὴ λάλει πρὸς ἡδονάς.
Μὴ πίστευε χρόνῳ.
Σαυτοῦ μὴ ἀμέλει.
Πρεσβύτερον αἰσχύνου.
Θνῆσκε ὑπὲρ πατρίδος.
Μὴ ἐπὶ παντὶ λυποῦ.
Ἐξ αὐστενῶν γέννα.
Ἔλπιζε ὡς θνητός.
Φείδου ὡς ἀθάνατος.
Μὴ ἐπαίρου ἐπὶ δόξῃ.
Μυστήριον κρύπτε.
Εἶκε μεγάλοις.
Καιρὸν πρόσμενε.
Θνητὰ φρόνει.
Δωροδόκει χρησίμως.
Μὴ ἄρχου ἀδικείας.
Λύπην φυλάττου.
Ἐπὶ νεκρῷ μὴ γέλα.
Φίλοις χρῶ.
Συμβούλευε ἀναιτίως.
Εὔφραινε φίλους.

ΒΙΆΝΤΟΣ.

Εἰς κάτοπτρον ἐμβλέψας,
Θεώρει· καὶ εἰ μὲν καλὸς φαί-
νῃ, ἄξια τούτου πράττε·
εἰ δὲ αἰσχρὸς, τὸ τῆς ὄψεως
ἐλλιπὲς ὡραΐζε καλο-
καγαθείαις.
Περὶ θεοῦ μὴ λέγε κακῶς
ὅτι δ' ἐστὶν ἄκουε.
Ἄκουε πολλά.
Λάλει ὀλίγα.
Νόει καὶ τότε πράττε.
Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐπαί-
νει διὰ πλοῦτον.
Πείσας λάβε μὴ βιασάμενος.
Στῆσαι ἐν μὲν νεότητι εὐ-
ταξίαν, ἐν δὲ γήρᾳ σοφίαν

ΠΙΤΤΑΚΟΥ̂.

Ὃ μέλλεις ποιεῖν μὴ προ-
λέγε· ἀποτυχὼν γὰρ γελασθήσῃ.
Παρακαταθήκην ἀπόδος.
Ἀνέχου ὑπὸ τῶν πλησίον μι-
κρὰ ἐλαττούμενος.
Τὸν φίλον κακῶς μὴ λέγε
Μηδὲ τὸν ἐχθρὸν φίλον ἡγοῦ.
Γυναικὸς ἄρχε.
Ὑπὲρ αὐτὸς τοῖς γονεῦσι
δράσεις, τὰ αὐτὰ προσδέχου
παθεῖν καὶ αὐτός.
Ἀργὸς μὴ ἴσθι.
Φίλων κριτὴς μὴ γίνου.

Sententia

Μὴ ἔριζε γονεῦσι κἂν δί-
καια λέγῃς.
Μὴ ἄρχε πρὶν ἄρχεσθαι
μάθῃς.
Ἀτυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα.
Ἡ γλῶττα μὴ προτρεχέτω
τοῦ νοῦ.
Μὴ ἐπιθύμει ἀδυνάτων.
Μὴ σπεῦδε λαλῶν.
Νόμοις πείθου.
Γνῶθι σαυτόν.
Μηδὲν ἄγαν.
Πρὸ πάντων σέβου τὸ θεῖον.
Γονέας αἰδοῦ.
Φιλόκοσμος ἔσο.
Ἡδονῆς κράτει.
Ἔχθραν διάλυε.
Γάμει ἐκ τῶν ὁμοίων. ἂν γὰρ
ἐκ τῶν κρεισσόνων γήμῃς,
δεσπότας, οὐ συγγενεῖς
κτήσῃ.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΥ.

Μὴ ὑπερήφανος γίνου ποτέ.
Τῆς οἰκίας ἐπιμελοῦ.
Τὰς βίβλους διέρχου.
Τὰ φίλτατα παίδευε.
Τὰ δίκαια κρίνε.
Τοὺς ἀγαθοὺς ἀγαθὰ ποίει.
Κακολογίας ἀπέχου.
Τὴν ὑπόνοιαν ἀπέχε.
Τοὺς τεκόντας ὑπομονῇ
νίκα.
Εὐποιίας ἧς ἔτυχες, μνη-
μόνευε.
Τὸν ἐλάττω μὴ ἀποσκι-
ωαλίσῃς.
Ἀλλοτρίων μὴ ἐπιθύμει.
Μὴ ῥιψοκίνδυνος ἔσο.
Ἀπέχου τὰ τοῦ πλησίου
σου· καὶ τήρει ὡς τὰ σαυτοῦ.
Ὃ σὺ μισεῖς, ἑτέρῳ μὴ ποι-
ήσῃς.
Μὴ ἀπείλει μηδενί· γυναι-
κῶδες γάρ.
Θᾶττον ἐπὶ τὰς ἀτυχί-
ας τῶν φίλων, ἢ τὰς εὐτυ-
χίας πορεύου.
Λίθος χρυσοῦ βάσανος.
χρυσὸς δ' ἀνθρώπων.
Εὐχῆς οὐδέν ἐστι τιμιώτε-
ρον.
Ψευδὴς καταβολὴ τὸν βί-
ον λυμαίνεται.
Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς φρό-
νιμος καὶ σοφός.

ΧΙΛΩΝΟΣ.

Γνῶθι σαυτόν.
Μὴ φθόνει θνητοῖς.

Ἐγκράτειαν ἄσκει.
Αἰσχρὰ φεῦγε.
Χρόνου φείδου.
Δικαίως κτῶ.
Πλήθει ἄρεσκε.
Σοφίᾳ χρῶ.
Ἤθει δοκίμαζε.
Ὑφορῶ μηδέν.
Μίσει διαβολάς.
Μὴ ἧς ἐπιχειρῆς.

ΣΟΛΩΝΟΣ.

Θεὸν σέβου.
Γονεῖς αἰδοῦ.
Φίλοις βοήθει.
Μηδενὶ φθόνει.
Ἀλήθειαν ἀνέχου.
Ὅρκῳ μὴ χρῶ.
Νόμοις πείθου.
Νόει τὸ δίκαιον.
Θυμοῦ κράτει.
Ἀρετὴν ἐπαίνει.
Κακοὺς μίσει.

ΘΑΛΟΥ.

Τὸν κρατοῦντα τίμα.
Δοκίμαζε φίλους.
Ὅμοιος σαυτῷ γίνου.
Ἐπαγγέλλου μηδενί.
Πολίταις μὴ θρασύνου.
Τὸ παρὸν εὖ ποίει.
Κακίας ἀπέχου.
Δόξαν δίωκε.
Ἐπιμελοῦ βίου.
Εἰρήνην ἀσπάζου.
Ἐπαινοῦ παρὰ πᾶσι.
Ψίθυριν ἄνδρα ἔκβαλλε τῆς οἰκίας.

Ὁ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.

Δεῖ φυγαδεύειν παντὶ τρόπῳ, καὶ ἐκκόπτειν.
Τὴν νόσον ἀπὸ τοῦ σώματος.
Τὴν ἀπαιδευσίαν ἀπὸ τῆς ψυχῆς.
Τὴν ἀσέλγειαν ἀπὸ γαστρός.
Τὴν στάσιν ἀπὸ πόλεως.
Τὴν διαφωνίαν ἀπὸ τῆς οἰκίας.
Καὶ κοινῇ, ἀπὸ πάντων τὸ ἀκρατές.

Ἐκέλευσεν ὁ Σωκράτης τῶν ἐσοπτριζομένων νεανίσκων τοὺς μὲν αἰσχροὺς, ἐπανορθοῦσθαι τῇ ἀρετῇ· τοὺς δὲ καλοὺς, μὴ καταισχύνειν τῇ κακίᾳ τὸ εἶδος.

Ἰσοκράτης ἔφη, χρὴ τοὺς διδασκάλους πολλοὺς μισθοὺς λαμβάνειν παρὰ τῶν μαθητῶν· παρὰ μὲν τῶν εὐφυῶν, ὅτι πολλὰ μανθάνουσι· παρὰ δὲ τῶν ἀφυῶν, ὅτι πολλοὺς κόπους παρέχουσιν.

Περὶ φθόνου.

Ὥσπερ ἡ ἐρυσίβη ἴδιόν ἐστι τοῦ σίτου νόσημα, οὕτως ὁ φθόνος φιλίας ἐστὶν ἀρρώστημα.

Ὥσπερ ὁ ἰὸς σίδηρον, οὕτως ὁ φθόνος τὴν ἔχουσαν αὐτὸν ψυχὴν ἐξαναψήχει.

Ὥσπερ δὲ τῶν βελῶν τὰ βιαίως φερόμενα ἐπειδὰν καρτερῷ τινὶ καὶ ἀντιτύπῳ προσπέσῃ, ἐπὶ τὸν προϊέμενον ἐπανέρχεται· οὕτω τὰ τοῦ φθόνου κινήματα, οὐδὲν λυποῦντα τὸν βασκαινόμενον, αὐτοῦ πληγαὶ γίνονται τοῦ βασκάνου.

Τί στενάζεις ὦ φθονερέ, τὸ ἴδιον κακὸν, ἢ τὸ ἀλλότριον ἀγαθόν; Τοὺς μὲν κύνας τρέφοντες ἡμεροῦμεν, τοὺς δὲ βασκάνους εὐεργετοῦντες, χαλεπωτέρους ἀπεργαζόμεθα.

Ὥσπερ τὰς ἐχίδνας φασὶ τὴν κυήσασαν αὐτὰς γαστέρα διεσθιούσας ἀπογεννᾶσθαι, οὕτω καὶ ὁ φθόνος τὴν ὠδίνουσαν αὐτὸν ψυχὴν πέφυκε δαπανᾶν.

Τὸ μόνον τῶν παθῶν ἀδικώτατόν τε ἅμα καὶ δικαιότατον· τὸ μὲν, ὅτι πᾶσι διοχλεῖ τοῖς καλοῖς· τὸ δὲ, ὅτι τήκει τοὺς ἔχοντας.

Ὁ δαίμων φθονεῖ μὲν, ἀνθρώποις δέ· δαίμονι δὲ οὐδενί· σὺ δὲ ἄνθρωπος ὤν, ἀνθρώποις φθονεῖς· καὶ ποίας τεύξῃ συγγνώμης;

Ὅσῳ γὰρ ἂν φθονῇς, τοσούτῳ μειζόνων γίνῃ πρόξενος ἀγαθῶν τῷ φθονουμένῳ.

Ἡσίοδος

Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων.
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.

Θεόφραστος εἶπε, μοχθηροὺς τῶν ἀνθρώπων οὐχ οὕτως ἥδεσθαι παρὰ τοῖς ἰδίοις ἀγαθοῖς, ὡς ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς.

Πλάτων, ἀγαθὸς ἦν, ἀγαθῷ δὲ οὐδεὶς οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίνεται φθόνος.

Τοῦ πολεμεῖν, χεῖρόν ἐστι τὸ βασκαίνειν. ὁ μὲν γὰρ πολεμῶν τῆς αἰτίας λυθείσης δι' ἣν ὁ πόλεμος, τὴν ἔχθραν κατέλυσεν, ὁ δὲ βάσκανος, οὐδέποτε ἂν γένοιτο φίλος. καὶ ὁ μὲν φανερὰν τὴν μάχην ἐπιδείκνυται· ὁ δὲ συνεσκιασμένην. καὶ ὁ μὲν αἰτίαν ἔχει πολλάκις εἰπεῖν εὔλογον τοῦ πολέμου· ὁ δὲ, οὐδὲν ἕτερον, ἢ μανίαν, καὶ γνώμην φθαρτικήν.

Φθονερῶν ἀτύχημα μέν ἐστιν, οὐ τὸ ἴδιον κακὸν, ἀλλὰ τὸ ἀλλότριον ἀγαθόν· κατόρθωμα δὲ πάλιν, οὐ τὸ οἰκεῖον καλὸν, ἀλλὰ τὸ τοῦ πέλας κακόν.

Τὰ κακὰ κἂν φθόνῳ πρὸς ὀλίγον ἐπισκιασθῇ χρόνον, ἐπὶ καιρῷ λυθέντα αὖθις ἀναλάμπει.

Τοῖς μὲν διὰ τοῦ ἡλίου πορευομένοις, ἕπεται κατ' ἀνάγκην σκιά· τοῖς δὲ διὰ τῆς δόξης βαδίζουσιν ἀκολουθεῖ φθόνος.

Χάριεν ἀληθῶς τὸ παρὰ Διογένους εἰρημένον πρὸς τὸν ἐρόμενον, πῶς ἀμυνοῦμαι τὸν ἐχθρόν, αὐτὸς καλὸς κἀγαθὸς γενόμενος. εἰ γὰρ ἵππους ἐχθρῶν ὁρῶντες εὐδοκιμοῦντας ἀνιῶνται, καὶ χωρίον ἐκπεπονημένον, ἢ κύνας ἐπαινουμένους, τί ἂν οἴει τούτους παθεῖν εἰ ἑαυτὸν ἐπιδείξεις σφόδρα δίκαιον καὶ χρηστόν.

Ζηλοτυπία γὰρ ἅπαξ ἐμπεσοῦσα ψυχῇ δυσέκλειπτόν ἐστιν.

Κλεόβουλος ὁ Λύδιος ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος, τίνα δεῖ μᾶλλον φυλάττεσθαι, εἶπε· τῶν μὲν φίλων, τὸν φθόνον, τῶν δὲ ἐχθρῶν, τὴν ἐπιβουλήν.

Βίων σοφὸς, ἰδὼν τινὰ φθονερὸν σφόδρα κεκυφότα, εἶπεν, ἢ τούτῳ μέγα κακὸν συμβέβηκεν, ἢ ἄλλῳ μέγα ἀγαθόν.

Τούτων δ' αἴτιος ὁ φθόνος, ᾧ τοῦτο μόνον πρόσεστιν ἀγαθὸν, ὅτι μέγιστον κακὸν τοῖς ἔχουσίν ἐστιν.

ΤΕΛΟΣ.

Α.Α.

Τάδε ἔνεστι

Θεοκρίτου.

Φατὶ

Ἄρχεται.

Β.Β.

β. καὶ πόκα

Εἰδύλλιον

Λ. ἦ μὰν.

Λ. τοὶ τέτ

Γ.C.

Ταύτην

Τᾶ βοῒ

Εἰδύλλιον. Κ

Ἄρχετε.

Δ.D.

Κεῖ μὲν

Τοῦτο

Πλὰν

Εἰδύλλιον. Π.

Ε.Ε.

Χρισαμβύαις

Οὐκέτι

Κεῖνος

Ὠΐσατ'.

Ζ.F.

Κηριοκλέπτης.

δύσποτμη.

Βουκολίσκοι.

Ἰχθύος.

Θ.G.

Ὑμνέομες.

Γᾶν σιωέ

Νεῖκος

Ἀλλά.

Theognis

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ ΓΝΩΜΑΙ ΕΛΕΓΕΙΑΚΑΙ.

Ἄνα λητοῦς υἱὲ διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος·
Ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε καὶ ὕστατον ἔν τε μέσοισιν
Ἀείσω· σὺ δέ μευ κλῦθι καὶ ἐσθλὰ δίδου.
Φοῖβε ἄναξ ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια λητὼ,
φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχοειδέι λίμνη,
Πᾶσα μὲν ἐπλήσθη δῆλος ἀπειρεσίη
Ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη.
Γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.
Ἄρτεμι θηροφόνη θύγατερ διὸς ἣν ἀγαμέμνων
Εἵσαθ' ὅτ' ἐς τροίην ἔπλει νηυσὶ θοαῖς.
Εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε.
Σοὶ μὲν τοῦτο θεὰ σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα.
Μοῦσαι καὶ χάριτες κοῦραι διὸς, αἵ ποτε κάδμου
Ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος·
Ὅττι καλὸν φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστί.
Τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.
Κύρνε σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
Τοῖς δ' ἔπεσι· λήσει δ' οὔποτε κλεπτομένη

Οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοῦ ἐσθλοῦ παρεόντος·
  Ὧδε δὲ πᾶς ἐρέει θεόγνιδός ἐστιν ἔπη
Τοῦ μεγαρέως· πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός·
  Ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι·
Οὐδὲν θαυμαστὸν πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ ζεὺς
  Οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων·
Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι οἷά περ αὐτὸς
  Κύρν' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτι ὢν ἔμαθον·
Πέπνυσο· μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι
  Τιμὰς, μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, μηδ' ἄφενος·
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
  Ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο·
Καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
  Ἵζε· καὶ ἅνδανε τοῖς ὧν μεγάλη δύναμις·
Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσι
  Συμμιχθῇς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον·
Ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖς ὁμίλεε· καί ποτε φήσεις
  Εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ·
Κύρνε κύει πόλις ἥδε· δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
  Εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ὑμετέρης·
Ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες· ἡγεμόνες δὲ
  Τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν·
Οὐδεμίαν πω κύρν' ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες
  Ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσι ἁδῇ·
Δῆμόν τε φθείρωσι· δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν
  Οἰκείων κερδῶν ἕνεκα καὶ κράτεος·
Ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμέεσθαι·
  Μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ·
Εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἄνδρασι ταῦτα γένηται
  Κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα·

Ἐκ τῶν γὰρ στάσιες ἐστὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν·
  Μούναρχος δὲ πόλει μήποτε τῇδε ἅδοι·
Κύρνε πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι
  Οἳ πρόσθ' οὔτε δίκας ἤδεσαν, οὔτε νόμους·
Ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον·
  Ἔξω δ' ὥστ' ἔλαφοι τήνδ' ἐνέμοντο πόλιν·
Καὶ νῦν εἰσ' ἀγαθοὶ πολυπαΐδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοί·
  Νῦν δειλοί, τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν·
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες
  Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, οὔτ' ἀγαθῶν·
Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ πολυπαΐδη ἀστῶν
  Ἐκ θυμοῦ χρείης ἕνεκα μηδεμιῆς·
Ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
  Χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν
Σπουδαῖον· γνώσῃ γὰρ ὀϊζυρῶν φρένας ἀνδρῶν
  Ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔστ' οὐδεμία
Ἀλλὰ δόλους ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν·
  Οὕτως, ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι·
Μήποτε κύρνε κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρὶ
  Εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι·
Ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βουλεύεο πολλὰ μογήσας
  Καὶ μακρὴν ποσὶν κύρνε ὁδὸν ἐκτελέσας·
Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνεο πᾶσι
  Παῦροι τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον·
Γαύροισι πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρει·
  Μή ποτ' ἀνήκεστον κύρνε λάβῃς ἀνίην·
Γιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
  Ἄξιος ἐν χαλεπῇ κύρνε διχοστασίῃ·
Παύρους εὑρήσεις πολυπαΐδη ἄνδρας ἑταίρους
  Γιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους.

Οἵτινες ἂν τολμῷεν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες
 Ἶσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.
Τοὺς δ' οὐχ εὑρήσεις διζήμενος οὐδ' ἐπὶ πάντας
 Ἀνθρώπους οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγει.
Οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
 Αἰδὼς οὐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἐπὶ κέρδος ἄγει.
Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρέν' ἄλλῃ.
 Εἴ με φιλεῖς καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος,
Ἤ με φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν
 Ἔχθαιρ' ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
Ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον οὗτος ἑταῖρος
 Δεινὸς Κύρν' ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.
Εἴ τις ἐπαινέσει σε τόσον χρόνον ὅσον ὁρῴη,
 Νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἵησι κακήν,
Τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔ τι μάλ' ἐσθλὸς
 Ὅς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῷστα, φρονεῖ δ' ἕτερα.
Ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος ὃς τὸν ἑταῖρον
 Γιγνώσκων ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει
Ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
 Φράζεο, καὶ ποτέ μου μνήσεαι ἐξοπίσω.
Μηδείς σ' ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι
 Κύρνε, τί δ' ἔστ' ὄφελος, κεῖνος ἀνὴρ φίλος ὤν.
Οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
 Οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλει.
Δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστί.
 Ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήιον ἀμῷς,
 Οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς.
 Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.

Οἱ δ' ἀγαθοὶ

Theognis

Οἱ δ᾽ ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες
Μνῆμα δ᾽ ἔχουσ᾽ ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.
Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
Ἀλλ᾽ αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.
Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι,
Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.
Κιβδήλου δ᾽ ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδὲν
Κύρν᾽, οὐδ᾽ εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.
Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἄσχετος ἄτη
Κύρνε καὶ ἐξευρεῖν ῥᾴδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
Εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λέληθε,
Ψυδνὸς ἐὼν, δόλιον δ᾽ ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει.
Τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι
Καὶ γνῶναι, πάντων τοῦτ᾽ ἀνιηρότατον.
Οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὔτε γυναικὸς
Πρὶν πειραθείης ὥσπερ ὑποζυγίου.
Οὐδέ κεν εἰκάσαις ὥσπερ ποτ᾽ ἐς ὥριον ἐλθὼν,
Πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ᾽ ἰδέαι.
Μήτ᾽ ἀρετὴν εὔχου Πολυπαΐδη ἔξοχος εἶναι
Μήτ᾽ ἄφενος, μοῦνον δ᾽ ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
Ἔπλετ᾽, οἷς ὁσίη Κύρνε μέμηλε δίκη.
Οὐδεὶς Κύρν᾽ ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτὸς,
Ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
Οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται ἐν φρεσὶν εἰδὼς
Ἐς τέλος, εἴτ᾽ ἀγαθὸν γίγνεται εἴτε κακόν.
Πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν ἐσθλὸν ἔθηκε,
Καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν ἔθηκε κακόν.
Οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίνεται ὅσσ᾽ ἐθέλῃσι,
Ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ᾽ ἀμηχανίης.

Ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν εἰδότες οὐδέν·
  Θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον·
Οὐδείς πω ξεῖνον πολυπαΐδη ἐξαπατήσας
  Οὐδ᾽ ἱκέτην θνητῶν ἀθανάτους ἔλαθε·
  Βούλεο δ᾽ εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν
  Ἢ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασάμενος
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ᾽ ἀρετή 'στι
  Πᾶς δέ τ᾽ ἀνὴρ ἀγαθὸς κύρνε δίκαιος ἐών·
Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν·
  Ἡ δ᾽ ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι κύρνε ἕπεται·
Ὕβριν κύρνε θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρὶ
  Οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμενος
Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
  Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ·
Μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθεὶς
  Μηδ᾽ ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε·
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλῳ·
  Ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν· ἄλλοτε μηδὲν ἔχειν·
Μήποτε κύρνε ἀγοράασθαι ἔπος μέγα, οἶδε γὰρ οὐδεὶς
  Ἀνθρώπων ὅ τι νὺξ χἠμέρα ἀνδρὶ τελεῖ·
Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσὶ δαίμονι δ᾽ ἐσθλῷ,
  Οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν·
Εἰσὶν δ᾽ οἳ βουλῇ τ᾽ ἀγαθῇ καὶ δαίμονι φαύλῳ
  Μοχθίζουσι· τέλος δ᾽ ἔργμασιν οὐχ ἕπεται·
Οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὔτ᾽ ὄλβιος, οὔτε πενιχρὸς,
  Οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος, οὔτ᾽ ἀγαθός·
Ἄλλ᾽ ἄλλῳ κακόν ἐστι· τὸ δ᾽ ἀτρεκὲς ὄλβιος οὐδεὶς
  Ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ·
Ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσιν, ὁ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ
  Ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίγνεται οὐδεμία·

Θεοῖς

θεογνισ

Θεοῖς εὔχου οἷς ἐστι μέγα κράτος, οὔτι ἄτερ θεῶν
  Γίνεται ἀνθρώποις οὔτ' ἀγαθ' οὔτε κακά.
Ἄνδρ' ἀγαθὸν, πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα.
  Καὶ γήρως πολιοῦ κύρνε καὶ ἠπιάλου.
Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μέγα κήτεα πόντον
  Ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν κύρνε κατ' ἠλιβάτων.
Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος, οὔτε τι εἰπεῖν.
  Οὔτ' ἔρξαι δύναται γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
  Δίζεσθαι χαλεπῆς κύρνε λύσιν πενίης.
Τεθνάναι φίλε κύρνε πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ
  Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.
Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα κύρνε καὶ ἵππους
  Εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεσθαι, γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει,
  Ἐσθλὸς ἀνὴρ ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
Οὐδεμία κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
  Πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα μὲν τιμῶσι καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε.
  Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ πλοῦτος ἔμιξε γένος.
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος πολυπαΐδη ἀστῶν
  Μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.
Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν οὖσαν.
  Εἰς οἴκους ἄγεται χρήμασι πειθόμενος
Εὔδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
  Ἐντύνει ἥ τ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.
Χρήματα δ' ᾧ διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται.
  Καὶ καθαρῶς, αἰεὶ γὰρ μόνιμον τελέθει.
Εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέι θυμῷ
  Κτήσεται, εἴθ' ὅρκῳ πὰρ τὸ δίκαιον ἑλών,

Αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ· ἐς δὲ τελευτὴν
Αὖθις ἔγεντο κακόν, θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.
Ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς
Γίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίης.
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς τῖσε κακὸν χρέος, ὃς δὲ φίλοισιν
Ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν.
Ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδὴς
Πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο κῆρα φέρων.
Οὐδείς τοι φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος,
Τῆς δὲ φυγῆς ἐστι, τοῦτ' ἀνιηρότερον.
Οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν κακόν, ἢν δέ τις αὐτὸν
Πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
Κύρνε φίλους κατὰ πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος
Ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.
Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ
Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
Νῦν μὲν τῇδ' ἐφέπου· τοτὲ δ' ἀλλοῖος χρόα γίγνου
Κραιπνόν τοι σοφίη γίγνεται εὐτροπίης
Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε· ταρασσομένων πολιητῶν
Κύρνε μέσην δ' ἔρχευ τὴν ὁδὸν ὥσπερ ἐγώ.
Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδὲν
Ἀλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν.
Κεῖνος γ' ἄφρων ἐστὶ νόου βεβλαμένος ἐσθλοῦ
Ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα.
Ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδείῃσιν ἕπεσθαι.
Τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἅδον.
Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν.
Οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
Διπλάσιον σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας.
Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.

θεογνια

Ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται· ἣν ὁπότε Ζεὺς
  Πέμψῃ τειρομένοις· ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ
  Κύρν' · ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.
Οὐδ' ἔτι πρέπει ἡμῖν ἅτ' ἀνδράσι σωζομένοισιν,
  Λύψνως πόλεως τοίχι' ἁλωσομένης.
Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα· σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον
  Πωτήσῃ· καὶ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος
Ῥηϊδίως· θοίναις δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
  Ἐν πάσαις · πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν.
Καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
  Ἐν κόσμῳ ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα,
Ἄσονται, καὶ ὅταν δνοφεροῖς ὑπὸ κεύθμασι γαίης
  Βῇς πολυκωκύτους εἰς ἀΐδαο δόμους.
Οὐδέποτ' οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, ὅδε μελήσεις
  Ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα.
Κύρνε καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος · ἠδ' ἀνὰ νήσους.
  Ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον
Οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος · ἀλλά σε πέμψει
  Ἀγλαὰ μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων.
Πᾶσι γὰρ οἷσι μέμηλε καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή.
  Ἔσῃ ὁμῶς ὄφρ' ἂν γῆ τε καὶ ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ τυγχάνω αἰδοῦς
  Ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα, λόγοις μ' ἀπατᾷς.
Κάλλιστον τὸ δικαιότατον, λῷστον δ' ὑγιαίνειν.
  Πρᾶγμα δὲ τερπνότατον, οὗ τις ἐρᾷ τὸ τυχεῖν.
Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη · ἀλλὰ κάκιστον
  Ἄνδρα φέρω · καί μοι τοῦτ' ἀνιαρότατον.
Πολλάκι δὴ μέλλησα διαρρήξασα χαλινὸν
  Φεύγειν ὠσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.

Οὔ μοι πίνεται οἶνος· ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
Ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἐμοῦ κακίων.
Ψυχρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι πίνουσι τοκῆες,
Ὥς θαμά θ' ὑδρεύει καί με γοῶσα φέρει.
Ἔνθα μέσην παρὰ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα
Δειρήν, ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.
Γνωτή τοι πενίη, καὶ ἀλλοτρίη περ ἐοῦσα
Οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται οὔτε δίκας
Πάντη γὰρ τοὔλασσον ἔχει· πάντη δ' ἐπίμικτος·
Πάντη δ' ἐχθρὰ ὁμῶς γίνεται ἔνθα περ ᾖ.
Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
Γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ' ἔδοσαν.
Τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις θανάτου τε,
Καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότατον.
Παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις
Χρήματα δ' ἐγκαταθῇς πόλλ' ἀνιαρὰ παθών.
Τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι· καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι
καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐπερχόμενον.
Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα, κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν.
Μηδεμίαν κατόπιν ἀζόμενον νέμεσιν.
Δειλῷ γάρ τε πάλαμνα βροτῷ παρὰ πολλ' ἀνελέσθαι.
Πὰρ ποδὸς ἡγεῖσθαι θ' ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.
Ἀστῶν μηδενὶ πιστὸς ἐὼν πόδα τόνδε πρόβαινε
Μήθ' ὅρκῳ πίσυνος· μήτε συνημοσύνῃ.
Μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλει παρέχειν βασιλῆα μέγιστον.
Ἔγγυον· ἀθανάτων πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.
Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἁνδάνει οὐδέν
Ὡς δὲ τὸ σῶσαι· οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.
Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
Ἀνδρῶν· γίνονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις.

θεογνις

Αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν· ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις
  Νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει·
Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίμμυται, ἀλλά μιν ἔμπης·
  Καὶ κρατερόν περ ἐόνθ' αἱρεῖ ἀμηχανίη·
Κοτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν· χαλεπώτατον ἄχθος·
  Φθεγγόμενος δ' ἀδαὴς οἷσι πάρῃ μέλεται·
Ἐχθαίρουσι δὲ πάντες· ἀναγκαίη δ' ἐπιμίξις
  Ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει·
Οὐδ' ἐθέλει φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται·
  Οὐδ' ἣν ἐκ γαστρός κύρνε μιᾶς γεγόνει·
Πικρὸς καὶ γλυκύς ἴσθι· καὶ ἀργαλέος καὶ ἀπηνὴς
  Λάτροισι καὶ δμωσὶν γείτοσι τ' ἀγχιθύροις·
Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν
  Τὸν δὲ κακὸν κινεῖν ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ λάβῃς·
Οἱ κακοὶ, οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν.
  Ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην.
Ἔργα τε δείλ' ἔμαθον καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν
  Ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτοιμα.
Ἐν μὲν συσσιτίοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος ἴσθι
  Πάντα δέ μιν λήθειν ὡς ἀπεόντα δόκει·
Εἰ δὲ φέρειν τὰ γελοῖα· θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴης·
  Γινώσκων ὀργὴν ἥν τιν' ἕκαστος ἔχει·
Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι· ἐνδὲ δικαίοις
  Πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος·
Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοὶ· ἀγαθοὶ δὲ πένονται,
  Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ
  Χρήματ' ἀνθρώπων, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει·
Κύρν' ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ, γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεὶ
  Τολμᾷ δ' ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος ἔν τε κακοῖς·

Εἰ δ' ὁ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσει
  Ἀφραίνων, κακίην οὐ δύναται κατέχειν.
Μήποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσσῃς
  Πειθόμενος χαλεπῇ κύρνε διαβολίῃ.
Εἴ τις ἁμαρτωλῇσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο.
  Οὔποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι
Εἶεν. ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται
  Θνητοῖς κύρνε. θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.
Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων
  Κύρνε, σὺν ἰθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων
Ἥσυχος ὥσπερ ἐγὼ μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσὶ
  Μηδ' ἑτέροισι διδοὺς κύρνε τὰ τῶν ἑτέρων.
Μήποτε φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι κύρνε φιλήσῃς.
  Οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς γίνεται αὐτὸς ἔτι.
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν. πάντων μέσ' ἄριστα. καὶ οὕτως
  Κύρν' ἕξεις ἀρετήν, ἥν τε λαβεῖν χαλεπόν.
Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν οἵ με φιλοῦσι.
  Τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον κύρνε δυνησόμενον.
Χοὔτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι.
  Ἤν ἀποτισάμενον μοῖρα κίχῃ θανάτου.
Ἀλλὰ ζεῦ τέλεσόν μοι ὀλύμπιε καίριον εὐχήν.
  Δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν, καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
Τεθναίην δ' εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνῶν
  Εὑροίμην. δοίην τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας.
Αἶσα γὰρ οὕτως ἐστὶ, τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν
  Ἀνδρῶν, οἳ τἀμὰ χρήματ' ἔχουσι βίῃ
Συλήσαντες. ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην
  Χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ' ἀποσεισάμενος.
Τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν. ἐπί τ' ἐσθλὸς ὄροιτο
  Δαίμων. ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.

Θεογνις

Ὦ δειλὴ πενίη· τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον
Ἄνδρ' ἰέναι; τί δὲ δή μ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;
Ἀλλ' ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμῶν
Αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.
Τόλμα κύρνε κακοῖσιν ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες
Εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν.
Ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὣς δὲ καὶ αὖτις
Ἐκδῦναι πειρῶ θεοῖσιν ἐπευχόμενος.
Μηδὲ λίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τι κύρν' ἐπιφαίνειν
Παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.
Ἀνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος
Κύρν' ἀποτιννυμένου δ' αὔξετ' ἐξοπίσω.
Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν, ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ·
Τῖσαί νιν, πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.
Ἴσχε νόον, γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέσθω.
Δειλῶν τοι τελέθει κραδίη ὀξυτέρη.
Οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀστῶν ὅντιν' ἔχουσιν.
Οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἁνδάνω· οὔτε κακῶς.
Μωμεῦνται δέ με πολλοὶ ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί·
Μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.
Μή μ' ἀέκοντα βίῃ κεντῶν, ὑπ' ἄμαξαν ἔλαυνε
Εἰς φιλότητα λίην κύρνε προσελκόμενος.
Ζεῦ φίλε θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
Τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν.
Ἀνθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὕπατον βασιλεῦ.
Πῶς δή σευ κρονίδη τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτρούς
Ἐν ταυτῇ μοίρᾳ τόν τε δίκαιον ἔχειν.
Ἤν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῇ νόος· ἤν τε πρὸς ὕβριν
Ἀνθρώπων, ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων.

Οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν·
Οὐδ' ὁδὸς ἥντιν' ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι·
Ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
Ἔργων ἴσχοντες θυμὸν ὅμως πενίης·
Μητέρ' ἀμηχανίης ἔλαβον τὰ δίκαια φιλοῦντες,
Ἥτ' ἀνδρῶν προάγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην·
Βλάπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης
Τολμᾷ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν·
Χρημοσύνῃ εἴκων· ἣ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει.
Ψεύδεά τ' ἐξαπάτας τ' οὐλομένας τ' ἔριδας·
Ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
Ἣ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην·
Ἐν πενίῃ δ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅ τε πολλὸν ἀμείνων
Φαίνεται· εὖτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχῃ,
Τοῦ μὲν ἄδικα φρονεῖ νόος, οὗ τε περ αἰεί·
Ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύῃ.
Τοῦ δ' αὖ, οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος οὔτ' ἀγαθοῖσι
Τὸν δ' ἀγαθὸν, τολμᾶν, χρὴ τά τε καὶ τὰ, φέρειν.
Αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους
Ἔντρεπε δ' ἀθανάτων, μῆνιν ἀλευάμενος·
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
Ἔργμασιν ἀνθρώπων· πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν,
Σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος, ὅντινα δαίμων
Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει·
Καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν ἃ μὲν ᾖ κακὰ, ταῦτ' ἀγαθεῖναι
Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.
Φίλταρος ὢν ἥμαρτες· ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδέν.
Ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.
Οὐδένα θησαυρὸν παισὶ καταθήσῃ ἀμείνω
Αἰδοῦς· ἥτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι κύρν' ἕπεται.

Θεογνισ

Μηδενὸς ἀνθρώπων κακίων δόκει εἶναι ἑταῖρος
ὧν γνώμηθ' ἕπεται κύρνε καὶ ᾧ δύναμις.
Πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρύξομαι, οὐδέ μ' οἶνος
ἐξάγει ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.
Οὐδὲν ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν
πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλος.
Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν, παρατριβόμενός τε μολίβδῳ.
χρυσὸς ὑπερτερίης δ' ἄμμιν ἔνεστι νόος.
Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
σιγῶ γινώσκων ἡμετέρην δύναμιν.
Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει.
Πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον
ἐσθλὸν δ' ἐξελθὸν λώϊον ἢ τὸ κακόν.
Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον
μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου.
Φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας ἀΐδαο περῆσαι,
καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.
Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾷον βροτὸν, ἢ φρένας ἐσθλὰς
ἐνθέμεν· οὐδείς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο
Ὅστις σώφρων ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακοῦ ἐσθλόν.
εἰ δ' ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεὸς
ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν.
πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.
εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακὸς
πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.
Νήπιος ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσι
τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον, οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

Οὐδεὶς τοι πάντ' ἐστὶ πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
  Τολμᾷ ἔχειν τὸ κακόν· κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως·
Δειλὸς δ' οὔτε κακοῖσιν ἐπίσταται· οὔτ' ἀγαθοῖσιν
  Θυμὸν ἔχων μίμνειν, ἀθανάτων δὲ δόσεις
Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'. ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
  Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων οἷα διδοῦσιν ἔχειν·
Εἰ μ' ἐθέλεις πλύνειν κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης,
  Αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης·
Εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον
  Χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ·
Τοῦ χροιῆς καθύπερθε, μέλας οὐχ ἅπτεται ἰός
  Οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν·
Ἄνθρωπ' εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος ὥσπερ ἀνοίης,
  Καὶ σώφρων οὕτως ὥσπερ ἄφρων ἐγένου·
Πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν,
  Οὕτως ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ·
Οὔτοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι
  Οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος·
Οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ
  Πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα,
Μήποτ' ἀπρήκτοισι νόον ἔχε· μηδὲ μενοίνα,
  Χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίγνεται οὐδεμία,
Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν, οὔτε τι δειλὸν
  Οὔτ' ἀγαθόν· χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔχει·
Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου καί σοι τὰ δίκαια φίλα,
  Μηδέ σε νικάτω κέρδος ὅτ' αἰσχρὸν ἔοι·
Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν·
  Μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι·
Μηδ' εὕδοντ' ἐπέγειρε σιμωνίδη ὅντινα ἡμῶν
  Θωρυχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλοι·

Μὴ δὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευε ἀέκοντα καθεύδειν
  Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιαρὸν ἔφυ.
Τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι, παρασταδὸν οἰνοχοείτω
  Οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἁβρὰ παθεῖν.
Αὐτὰρ ἐγὼ μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου.
  Ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών.
Δείξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι
  Οὔτε τοι γὰρ νήφω, οὔτε λίην μεθύω.
Ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον οὐκέτι κεῖνος
  Τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς οὐδὲ νόου.
Μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα τὰ νήφουσ' εἴδεται αἰσχρά.
  Αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδὲν ὅταν μεθύῃ.
Τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος, ἀλλὰ σὺ ταῦτα
  Γιγνώσκων, μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην.
  Ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν, ὑπανίστασο μή σε βιάσθω
  Γαστὴρ, ὥς τι κακὸν λάτριν ἐφημέριον
Ἢ παρεὼν μὴ πῖνε. σὺ δ' ἔγχει τοῦτο μάταιον.
  Κωτίλλεις αἰεί, τοὔνεκά τοι μεθύεις.
Ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται.
  Τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις. τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις
Ἀρνεῖσθαι οὐκ οἶδας. ἀνίκητος δὲ τοι οὗτος
  Ὃς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.
Ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες.
  Ἀλλήλων ἔριδας δὴν ἀπερυκόμενοι.
Εἰς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἑνὶ καὶ συνάπασι
  Χοὔτως συμπόσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.
Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος ὅταν δὴ
  Πίνετ' ὑπὲρ τὸ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.
Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες.
  Γιγνώσκουσ' ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον.

Καὶ μάλα περ πινυτοῦ· τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρετο πίνῃ·
Ὥστε κατῃσχύνας καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν.
Οἰνοβαρῶ κεφαλὴν, ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται
Οἶνος· ἀτὰρ γνώμης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης·
Ἡμετέρης· τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει· ἀλλά γ' ἀναστὰς
Πειρηθῶ μήπως καὶ πόδας οἶνος ἔχει.
Καὶ νόον ἐν στήθεσσι· δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
Ἕρξω θωρυχθεὶς καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.
Οἶνος πινόμενος πουλὺς κακὸν· ἢν δέ τις
Αὐτὸς πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸν ἀλλ' ἀγαθόν.
Ἦλθες δὴ κλεάριστε βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας
Ἔνθα δ' ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ' ὦ τάλαν οὐδὲν ἔχων.
Νηός τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς·
Κλεάρισθ', οἷ' ἔχομεν χοἷα διδοῦσι θεοί.
Τῶν δ' ὄντων τὰ ἄριστα παρέξομεν· ἢν δέ τις ἔλθῃ
Σοῦ φίλος ὤν, κατάκεισ' ὡς φιλότητος ἔχεις
Οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μεῖζον
Σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
Ἢν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν·
Ὡς εὖ μὲν χαλεπῶς· ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ' εὖ·
Ὥσθ' ἕνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν·
Ξείνια δὲ πλέον' ἔστ' οὐ δυνατὸς παρέχειν.
Οὔ σε μάτην ὦ πλοῦτε βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα
Ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.
Καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν·
Ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.
Οἴμοι ἐγὼ ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο·
Τοῦ μὲν ἐπερχομένου· τῆς δ' ἀπανισσαμένης·
Οὔ τινά πω προὔδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον
Οὔτ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδέν ἔνι.

Αἰεί μοι

θεογνισ

Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἰαίνεται ὁππότ' ἀκούσω
  Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα·
Χαίρω δ' εὖ πίνων καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀκούων,
  Χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων·
Οὔποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν,
  Ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καὐχένα λοξὸν ἔχει·
Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, οὔθ' ὑάκινθος
  Οὐδέ ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον·
Οὗτος ἀνὴρ φίλε κύρνε πέδας χαλκεύεται αὐτῷ
  Εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί·
Δειμαίνω μὴ τήνδε πόλιν πουλυπαΐδη ὕβρις
  Ἥπερ κενταύρους ὠμοφάγους ὀλέσῃ.
Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμην τήνδε δικάσαι
  Κύρνε δίκην, ἶσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν
Μάντεσί τ' οἰωνοῖς τε καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν·
  Ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.
Μηδένα πω κακότητι βιάζεο· τῷ δὲ δικαίῳ
  Τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον·
Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυν ἀγείρει·
  Κύρν' ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς·
Ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτερύγεσσι χαλινοὺς
  Δηΐων γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω·
Οὐ πολλὸν τὸ μεσηγὺ διαπρήξουσι κέλευθον,
  Εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί·
Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα
  Πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων·
Φράζεο κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς
  Ἄλλοτε πόλλ' ἕξεις, ἄλλοτε παυρότερα·
Ὥστε σε μήτε λίην ἀφνειὸν κτήμασι γενέσθαι
  Μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι·

Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι
  Χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.
Κεκλῆσθαι δ' ἐς δαῖτα, παρίζεσθαι δὲ παρ' ἐσθλὸν
  Ἄνδρα χρεὼν σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον.
Τοῦ συνιεῖν ὁπόταν τι λέγῃ σοφὸν, ὄφρα διδαχθῇς
  Καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς.
Ἥβῃ τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
  Γῆς, ὀλέσας ψυχὴν, κείσομαι ὥστε λίθος
Ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο
  Ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι
Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα· πεῖρα δ' ἄριστον
  Πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.
Εὖ ἔρδων εὖ πρᾶττε· τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλεις
  Τῆς εὐεργεσίης ῥηιδίη ἀγγελίη.
Οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν· ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι
  Ὥς τε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.
Ῥήδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν, ἢ ἐκ κακοῦ ἐσθλόν.
  Μή με δίδασκ'· οὔτοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.
Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα· καλυψαμένη δὲ πάρειμι
  Μικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.
Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον ἄνδρα τε μάργον
  Ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
  Ἔργα· τὰ δ' ἐξοπίσω τῆς φυλακῆς μελέτω.
Πᾶσί τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδε
  Ποῖ σχήσειν μέλλει πρήγματος ἀρχομένου
Ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος οὐ προνοήσας
  Εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν
Τῷ δὲ καλῶς ποιοῦντι, θεὸς περὶ πάντα τίθησι
  Συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

Τολμᾶν

Τολμᾶν χρὴ τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσι
  Ῥηιδίως δὲ φέρειν, ἀμφοτέρων τὸ λάχος.
Μήτι κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα μήτι ἀγαθοῖσι
  Τερφθῇς ἐξαπίνης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Ἄνθρωπε ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὦμεν ἑταῖροι.
  Πλὴν πλούτου, παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.
Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν αὐτὰρ ἄλλοισιν ὁμιλεῖν.
  Ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.
Οὔ με λάθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτὸν ἣν ἄρα καὶ πρὶν
  Ἠλάστρεις κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
Ἔρρε θεοῖσι τ' ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
  Ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.
Τοιάδε καὶ μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις
  Οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.
Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
  Ἄνδρας ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.
Ἀρχῇ ἐπὶ ψεύδους, μικρὴ χάρις, ἐς δὲ τελευτὴν
  Αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακὸν ἀμφότερον
Γίνεται οὐδέ τι καλὸν ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτεῖ
  Ἀνδρί, κἂν ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.
Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδὲ μὲν αὐτὸν
  Αἰνῆσαι δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει.
Σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες.
  Οἱ δ' ἀγαθοὶ, πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν
Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα,
  Τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.
Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται.
  Πολλὸν γὰρ θνητῶν, κρέσσονες ἀθάνατοι.
Πόλλ' ἐν ἀμηχανίοισι κυλίνδομαι ἀχνύμενος κῆρ
  Ἄκρην γὰρ πενίην οὐχ ὑπερεδράμομεν.

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν·
Πᾶσιν ἀνθρώποις, αὐτὸς ἔνεστι νόος.
Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασι.
Παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι.
Ἀργαλέον φρονέοντα, παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν
Καὶ σιγᾶν αἰεί· τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.
Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφοσιν εἶναι
Αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων πὰρ μεθύουσι μένει.
Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός
Πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.
Ὧι τινι μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις
Κύρνε τοι, καὶ μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις.
Βουλεύου δὶς καὶ τρὶς ὅ, τοι κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθοι
Ἀτηρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.
Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς.
Οἳ νῦν μὲν πολλοῖς, ἀτρεκέως δὲ ὀλίγοις.
Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι.
Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.
Πολλάκι παρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὖ ῥεῖν
Ἔργ' ἀνδρῶν. βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.
Οὔ τοι κ' εἰδείης, οὔτ' εὔνουν, οὔτε τὸν ἐχθρὸν
Εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοις.
Πολλοὶ πὰρ κρητῆρι φίλοι γίγνονται ἑταῖροι
Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι, παυρότεροι.
Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους
Κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμῷ ἀμηχανίῃ
Ἦ δὴ νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν
Αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται.
Ἆ δειλὴ πενίη τί ἐμοῖσι καθημένη ὤμοις
Σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον

αἰσχρὰ

θεογνισ

Αἰσχρὰ δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίη καὶ πολλὰ διδάσκει
  Ἐσθλὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ καλ' ἐπισταμένον.
Εὐδαίμων εἴην καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισι
  Κύρν'· ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.
Σύν σοι κύρνε παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
  Ἀλλά τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.
Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μηδ' ἀγαθοῖσι
  Χαῖρ' ἐπεὶ ἔστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.
Οὐδ' ὀμόσαι χρὴ τοῦτο τι, μήποτε πρῆγμα τόδ' ἔσται·
  Θεοὶ καὶ γὰρ νεμεσῶσ' οἷσιν ἔπεστι τέλος.
Καὶ πρῆξαι μέν τοι τι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο
  Καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ, καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
Αἶψα μάλ' ἐπλούτησε, καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται
  Ἐξαπίνης· πάντ' οὖν ὤλεσε νυκτὶ μιᾷ.
Καὶ σώφρων ἥμαρτε· καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
  Ἕσπετο· καὶ τιμῆς καὶ κακὸς ὢν ἔλαχεν.
  Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι σιμωνίδη οἷά περ ἤδη
  Οὐκ ἂν ἀνιῴμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών.
Νῦν δέ με γινώσκοντα παρέρχεται· εἰμὶ δ' ἄφωνος
  Χρημοσύνη· πολλῶν γνοὺς ἄμεινον ἔτι.
Οὕνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες
  Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν
Ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
  Ἀμφοτέρων τοίχων· ἦ μάλα τις χαλεπῶς
Σώζεται· οἱ δ' εὕδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
  Ἐσθλὸν γ', ὃς φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως.
Χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλε.
  Δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίγνεται εἰς τὸ μέσον
Φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι· κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν
  Δειμαίνω μήπως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ.

Ταῦτά μοι ἠνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσι
Γιγνώσκοι δ' ἄν τις καὶ κακὸν ἂν σοφὸς ᾖ.
Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀΐδριες· οἱ δὲ τὰ καλὰ
Ζητοῦσι χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
Ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται·
Εἴργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.
Οὐκ ἔστι θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι
Οὐδὲ δίκην εἰπεῖν, οὐδενὶ τοῦτο θέμις.
Οὐ χρὴ πημαίνειν, ὅ τι μὴ πημαντέον εἴη,
Οὐδ' ἔρδειν ὅ τι μὴ λώϊον ᾖ τελέσαι.
Χαίρων εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου
Καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀγάγοι.
Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφρονέοντας
Γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.
Οὐ δύναμαί σοι θυμὲ παράχειν ἄρμενα πάντα.
Τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν, οὔτι σὺ μόνος ἐρᾷς
Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ, πολλοὶ φίλοι· ἢν δέ τι δεινόν·
Ἐγκύρσῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.
Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίνεται ἥδε,
Πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος.
Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ·
Πλείονα δ' εἰδείης αἰολίδου Σισύφου,
Ὅς τε καὶ ἐξ ἀΐδαο πολυϊδρίῃσιν ἀνῆλθεν·
Πείσας περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις
Ἥ τε βροτοῖς παρέχει λήθην βλάπτουσα νόημα·
Ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο·
Ὅντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψοι,
Ἔλθοι δ' ἐς κρυερὸν χῶρον ἀποφθιμένων·
Κυανέας τε πύλας παραμείψεται αἵ τε θανόντων
Ψυχὰς εἴργουσιν, καίπερ ἀναινομένας

θεογνις

Ἀλλ᾽ ἄρα καὶ κεῖθεν σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἥρως
 Ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις.
Οὐδ᾽ εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα.
 Γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν νέστορος ἀντιθέου.
Ὠκύτερος δ᾽ εἴησθα πόδας ταχέων ἁρπυιῶν
 Καὶ παίδων βορέου, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες.
Ἀλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι
 Ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.
Ἶσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστι.
 Καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία.
Ἵπποι θ᾽ ἡμίονοί τε· καὶ ᾧ τὰ δέοντα πάρεστι.
 Γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν.
Παιδός τε ἠδὲ γυναικός, ὅταν δέ κε τῶν ἀφίκηται
 Ὥρη· σὺν δ᾽ ἥβη γίνεται ἁρμόδιος
Ταῦτ᾽ ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
 Χρήματ᾽ ἔχων, οὐδεὶς ἔρχεται εἰς ἀΐδην.
Οὐδ᾽ ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι· οὐδὲ βαρείας
 Νούσους· οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον
Ζεῦ πάτερ· εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα, τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
 Ὕβριν ἁδεῖν· καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον
Θυμῷ σχέτλια ἔργα· μετὰ φρεσὶ δ᾽ ὅστις ἀθήνης
 Ἐργάζοιτο θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος.
Αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τίσαι κακά, μηδ᾽ ἔτ᾽ ὀπίσω.
 Πατρὸς ἀτασθαλίη παισὶ γένοιτο κακόν.
Παῖδες δ᾽ οἵ τ᾽ ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
 Ποιοῦσι κρονίδη σὸν χόλον ἁζόμενοι.
Ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ᾽ ἀστοῖσιν φιλέοντες
 Μή τιν᾽ ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων.
Ταῦτ᾽ εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα· νῦν δ᾽ ὁ μὲν ἔρδων
 Ἐκφεύγει· τὸ κακὸν δ᾽ ἄλλος ἔπειτα φέρει.

Καὶ τοῦτ᾽ ἀθανάτων βασιλεῦ· πῶς ἐστι δίκαιον
Ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
Μή τιν᾽ ὑπερβασίην κατέχων, μηθ᾽ ὅρκον ἀλιτρὸν,
Ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν μὴ τὰ δίκαια πάθῃ·
Τίς δή κεν βροτὸς ἄλλος ὁρῶν πρὸς τοῦτον ἔπειτα
Ἅζοιτ᾽ ἀθανάτους· καὶ τίνα θυμὸν ἔχων
Ὁππότ᾽ ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρὸς
Οὔτε τι ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,
Ὑβρίζει πλούτῳ κεκορημένος· οἱ δὲ δίκαιοι
Τρύχονται χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ·
Ταῦτα μαθὼν φίλ᾽ ἑταῖρε δικαίως χρήματα ποιοῦ·
Σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης·
Αἰεὶ τῶνδ᾽ ἐπέων μεμνημένος, ἐς δὲ τελευτὴν
Αἰνήσεις· μύθῳ σώφρονι πειθόμενος·
Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι αἰθέρι ναίων
Αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ᾽ ἐπ᾽ ἀπημοσύνῃ·
Ἄλλοι τ᾽ ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ἀρθρῶσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον·
Φόρμιγξ δ᾽ αὖ φθέγγοιθ᾽ ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλῷ.
Ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι
Πίνωμεν· χαρίεντα μετ᾽ ἀλλήλοισι λέγοντες·
Μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον·
Ὧδ᾽ εἶναι καὶ ἄμεινον εὔφρονα θυμὸν ἔχοντας
Νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν,
Τερπομένους· τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι
Γῆράς τ᾽ οὐλόμενον καὶ θανάτοιο τέλος·
Χρὴ μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν
Εἰδείη σοφίης μὴ φθονερὸν τελέθειν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι· τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν·
Τί σφιν χρήσηται μοῦνος ἐπιστάμενος·

Θεογνις

Φοῖβ' ἄναξ· αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
  Ἀλκαθόῳ πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
Αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν μήδων ἀπέρυκε,
  Τῆς δὲ πόλιος, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ·
Ἦρος ἐπερχομένου, κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας
  Τερπόμενοι κιθάρῃ καὶ ἐρατῇ θαλίῃ·
Παιάνων τε χοροῖς ἰαχαῖσί τε σὸν περὶ βωμόν,
  Ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ' ἀφραδίην ἐσορῶν
Καὶ στάσιν ἑλλήνων λαοφθόρον, ἀλλὰ σὺ φοῖβε
  Ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν·
Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς σικελικὴν ποτε γαῖαν
  Ἦλθον δ' εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον
Σπάρτην τ' εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
  Καί μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·
Ἀλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων·
  Οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης·
Μήποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
  Ἀντ' ἀρετῆς σοφίης, ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων·
Τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ·
  Καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν, ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον·
Μή τινα ξεῖνον δηλώμενος ἔργμασι λυγροῖς
  Μή τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐών·
Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
  Ἄλλος τοί σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ·
Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
  Τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίνεται οὐδεμία·
Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται οὐδείς·
  Ἀλλ' ὡς λώϊον, εἰ μὴ πλεόνεσσι μέλει·
  Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσεται οὔτε πέφυκεν
Ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς ἀΐδου

Οὐδὲ γὰρ ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει
  Ζεὺς κρονίδης θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται·
Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν,
  Εὐθύτερον χρὴ μὲν κύρνε φυλασσόμενον,
Ὧι τινί κεν πυθῶνι θεὸς χρήσασ' ἱερεία
  Ὀμφὴν σημήνη πίονος ἐξ ἀδύτου·
Οὔτε τι γὰρ προσθεὶς οὐδὲν κ' ἔτι φάρμακον εὕροις
  Οὔτ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις
Χρῆμ' ἔπαθον· θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον·
  Τῶν δ' ἄλλων πάντων κύρν' ἀνιηρότατον·
Οἵ με φίλοι προὔδωκαν, ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθεὶς
  Εἰδήσω καὶ τῶν, ὅντιν' ἔχουσι νόον·
Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων
  Ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον·
Κύρν' ἔμπης δ' ὅτι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι
  Ὅττι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔ τι δέδοικα παθεῖν·
Ἐς πολὺ ἀρρηκτον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα
  Κύρνε συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου
Οἳ δ' ἀπογηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
  Τούτων τοι χώρη κύρν' ὀλίγη τελέθει·
Μή τέ τιν' αὖξε τύραννον ἐπ' ἐλπίσι κέρδεος εἶναι
  Μήτε κτεῖνε, θεῶν ὅρκια συνθέμενος·
Πῶς ὑμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν
  Θυμός· γῆς δ' οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
Ἥτε τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
  Ξανθῇσί τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους·
Ἀλλ' ἄγε δὴ σκύθα κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον·
  Πένθει δ' εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον·
Πίστει χρήματ' ὤλεσα· ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα·
  Γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.

θεογνισ

Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθορᾷ· οὐδέ τις ἡμῖν
　Αἴτιος ἀθανάτων Κύρνε θεῶν μακάρων.
Ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη καὶ κέρδεα πολλὰ, καὶ ὕβρις
　Πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.
Διχθά τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσι.
　Δίψα λυσιμελὴς καὶ μέθυσις χαλεπή.
Τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις
　Οὔτε τι μὴ πίνειν οὔτε λίαν μεθύειν.
Οἶνος ἐμοὶ, τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται· ἓν δ' ἀχάριστος
　Εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.
Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν ὑπένερθε γένηται
　Τουτάκις οἴκαδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος.
Εὖ μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν.
　Εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον, ἀργαλέον.
Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι τύπτε δὲ κέντρῳ
　Ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει.
Οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
　Ἀνθρώπων ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.
Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
　Μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.
Ἤδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώονα ἢ νῦν
　Τούνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἐστὶ χάρις.
Πολλάκις ἡ πόλις ἥδε δι' ἡγεμόνων κακότητα
　Ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς παρὰ γῆν ἔδραμε.
Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὁρᾷ μέ τι δειλὸν ἔχοντα
　Αὐχέν' ἀποστρέψας, οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει.
Ἢν δέ τί μοι ποθὲν ἐσθλὸν ἃ παυράκι γίνεται ἀνδρὶ
　Πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.
Οἵ με φίλοι προδιδοῦσι καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι,
　Ἀνδρῶν φαινομένων, ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη

Ἑσπερίη τ' ἔξειμι, καὶ ὀρθρίη αὖτις ἔσειμι
  Ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.
Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
  Ἐσθλὸν, ὃς οὔθ' αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἐὼν
Οὔτε φίλοις, ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται
  Αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σαοῖ.
Ἕν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
  Χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα παλαιγενέων
Εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω οἵ με φιλοῦσι
  Τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.
Οἶνε, τὰ μέν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
  Οὔτε ποτ' ἐχθαίρειν, ὅτι φιλεῖν δύναμαι.
Ἐσθλὸς καὶ κακός ἐστι, τίς ἄν σε μωμήσαιτο
  Τίς δ' ἂν ἐπαινήσῃ μέτρον ἔχων σοφίης.
Πῖν' οἶνον τὸν ἐμῆς κορυφῆς ταϋγέτοιο
  Ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
Οὔρεος ἐν βήσσῃσι θεοῖσι φίλος θεότιμος
  Ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων
Τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας
  Θωρυχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος
Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
  Κωμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου
Μὴ δὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος.
  Οὐ γὰρ πατρώας γῆς πέρι μαρνάμεθα.
Ἀλλ' αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
  Ἵππων, μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.
Οἴμοι ἀναλκίης· ἀπὸ μὲν κήρινθος ὄλωλε
  Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν
  Ὡς κυψελίζον ζεὺς ὀλέσειε γένος.

Θεογνις

Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει ἐν αὐτῷ·
　Οὐδ' ἀγνωμοσύνης Κύρν' ἀνιηρότερον.
Κύρνε, μὴ πάντ' ἄνδρεσσι κατὰ θνητοῖσι χαλεπαίνειν
　Γινώσκων· ὡς νοῦς οἷον ἕκαστος ἔχει
Αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἔργματα· τῶν δὲ δικαίων,
　Τῶν τ' ἀδίκων, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν.
Ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινον γ' ἔργον ἑκάστου·
　Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός
Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα θηρῶν
　Κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
Εἰ μὲν γὰρ καθιδεῖν βιότου τέλος ἦν ὁπόσον τις
　Ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἀΐδαο περᾶν·
Εἰκὸς ἂν ἦν ὃς μὲν πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνε
　Φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε βίον.
Νῦν δ' οὐκ ἔστιν· ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρε
　Καὶ δάκνομαι ψυχὴν καὶ δίχα θυμὸν ἔχω
Ἐν τριόδῳ ἕστηκα· δύ' εἰσὶ τὸ πρόσθεν ὁδοί μοι
　Φροντίζω τούτων ἥντιν' ἴω προτέρην.
Ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι
　Ἢ ζώω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
Εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ' ὃς ἐφείδετο κοὔποτε γαστρὶ
　Σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου.
Ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι, κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω·
　Χρήματα δ' ἀνθρώπων οὐπιτυχὼν ἔλαβεν
Ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν καὶ μὴ δόμεν ᾧ κ' ἐθέλοι τις·
　Εἶδον δ' ἄλλον ὃς ἦν γαστρὶ χαριζόμενος·
Χρήματα μὲν διέτριψεν· ἔφη δ' ὑπάγω φρένα τέρψας
　Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας ὅπου τιν' ἴδῃ.
Οὕτω Δημόκλεις κατὰ χρήματ' ἄριστον ἁπάντων
　Τὴν δαπάνην θέσθαι καὶ μελέτην ἔχεμεν.

Οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν· ἄλλῳ κάματον μεταδοίης
  Οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις·
Οὐδ' εἰ γῆρας ἵκοιτο τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίη·
  Ἐν δὲ τοιῷδε γενεᾷ χρήματα πλεῖστον ἔχειν·
Εἰ μὲν γὰρ πλουτεῖς πολλοὶ φίλοι· ἢν δὲ πένιαι
  Παῦροι· οὐκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός·
Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον· ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
  Οὐδείς· ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα·
Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ, καὶ κάλλος ὀπηδεῖ
  Ὄλβιος ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν·
Πάντες μέν τιμῶσιν ὁμῶς ἴσοι οἵ τε κατ' αὐτὸν
  Εἴκουσι χώρης· οἵ τε παλαιότεροι·
Οὐ δύναμαι φωνῇ λιγύ' ἀειδέμεν ὥσπερ ἀηδὼν
  Καὶ γὰρ τὴν προτέραν νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην·
Οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι, ἀλλά μ' ἑταῖρος
  Ἐκλείπει σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος·
Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι ὧδε καταστὰς
  Δεξιὸς, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος·
Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδὸν οὐδετέρωσε
  Κλινόμενος· χρὴ γάρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν·
Πατρίδα κοσμήσω λιπαρὴν πόλιν, οὔτ' ἐπὶ δήμῳ
  Τρέψας οὔτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος·
Νεβρὸν ὑπ' ἐξ ἐλάφοιο λέων ὡς ἀλκὶ πεποιθὼς
  Ποσὶ καταμάρψας αἵματος οὐκ ἔπιον
Τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα
  Ζευξάμενος δ' ἵππους ἅρματος οὐκ ἐπέβην
Πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα· καὶ οὐκ ἐτέλεσα τελέσας
  Δρήσας δ' οὐκ ἔδρησ' ἤνυσα δ' οὐκ ἀνύσας·
Δειλοὺς δ' εὖ ἕρδοντι δύω κακά, τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
  Χηρώσει πολλῶν καὶ χάρις οὐδεμία·

Εἴ τι παθὼν, ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας
  Χρῄζων ἡμετέρους αὖτις ἵκοιο δόμους.
Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
  Ἡδύ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ.
Νῦν δ' ἤδη τεθόλωται ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδει.
  Ἄλλης δὲ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.
Μήποτ' ἐπαινέσῃς πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
  Ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες,
  Κρύπτουσ' ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
Τούτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου.
  Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην,
Ἔφθην δ' αἰνήσας πρὶν σοῦ κατὰ πάντα δαῆναι
  Ἤθεα, νῦν δ' ἤδη ναῦς ἅθ' ἑκὰς δίεχω.
Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπινίκιον ἆθλον ἑλέσθαι
  Πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν
Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν ἐπεί ποτε γαῖα καλύψει
  Εἴς τ' ἔρεβος καταβῇ, δώματά τε Περσεφόνης
Τέρπεται. οὔτε λύρης. οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων
  Οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος.
Ταῦτ' ἐσορῶν κραδίῃ εὖ πείσομαι. ὄφρα τ' ἐλαφρὰ
  Γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρομέων προφέρω.
Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ
  Χερσίν τε σπεύδοι χρήμασι τ' ἀμφότερα.
  Μὴ δὲ παρὰ κρητῆρσι, λόγοισιν ἐμὴν φρένα τέρποι
  Ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ' εἴ τι δύναιτ' ἀγαθόν.
Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμόν,
  Ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρῃ.
Αἶψα γὰρ ὥστε νόημα παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη.
  Οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίνεται ὠκυτέρη.

Αἵ τέ περ ἄνδρα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
  Λάβρως· πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ
Πῖν' ὁπόταν πίνωσιν, ὅταν τοι θυμὸν ἀσηθῇς
  Μηδεὶς ἀνθρώπων γνῶσε βαρυνόμενον
Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεαι· ἄλλοτε δ' ἔρδων
  Χαιρήσειν δύνασαι· ἄλλοτε τ' ἄλλος ἀνήρ·
Εἰ θείης ἀκάδημε ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν
  Ἆθλον δ' ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
Σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρισάντοιν
  Γνοίης χ' ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι·
Ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
  Ἄρτι παραγγέλλοι μέσσατον ἦμαρ ἔχων·
Δείπνου τε λήγοιμεν ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγει·
  Παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι·
Χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέροις, τε φανώμεθα δ' ἤσοι·
  Εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ λάκαινα κόρη
Ἥδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον·
  Κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ·
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
  Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισιν ἐνι·
Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἥβης
  Ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ
Τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πάσχεμεν· οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
  Δὶς πέλεται πρὸς θεῶν, οὐ λύσις θανάτου
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει
  Οὐλόμενον· κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης
Ὦς μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
  Ἄθλων, εἰς ἀΐδου δῶμα μέλαν κατέβη·
Πρίν τ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκη
  Ἐξετάσαι τε φίλους ὅντιν' ἔχουσι νόον·

Αὐτίκα

Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς
  Πτοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης·
Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἐπὶ πλέον ὤφελεν εἶναι·
  Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίνεται ὥσπερ ὄναρ
Ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
  Αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται·
  Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
  Δύσλοφον· οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρῃ·
Δειλοῖς τοι κακότητι ματαιότεροι νόοι εἰσὶ
  Τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι
Ῥηιδίη τοι πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος
  Τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπὴ Κύρνε πέλει παλάμη·
Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὁμῶς ἄτλητα πεπονθώς
  Δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη·
Μὴ δὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
  Ἔχθει· μὴ δ' ἄχθου· μηδὲ φίλους ἀνία·
Μὴ δ' ἐχθροὺς εὔφραινε· θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα
  Οὐκ ἂν ῥηιδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι
Οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης
  Οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ τάρταρος ἠερόεις·
Ἄνδρα τοι ἐστ' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι
  Ὡς ἐν ἐμῇ γνώμῃ Κύρνε πάλαι κέκριται
Ἡδέα μὲν καὶ πρόσθεν ἀτὰρ πολὺ λώιον ἤδη·
  Οὕνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδὲ μί' ἐστὶ χάρις
Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι οἵτινες οἶνον
  Μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου·
Δεῦρο σὺν αὐλητῆρι παρακλαίοντι γελῶντες
  Πίνωμεν· κείνου κήδεσι τερπόμενοι
Εὕδωμεν· φυλακὴ δὲ πόλεως φυλάκεσσι μελήσει
  Ἀστυφελοῦς ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης

Ναὶ μὰ Δί᾽ εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὕδει
  Ἡμέτερον μῶμον δέξεται ἀργαλέως.
Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα καλὰ λέγοντες
  Ἅσσα δ᾽ ἔπειτ᾽ ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.
Σοὶ δ᾽ οἷά τε παιδὶ φίλῳ ὑποθήσομαι αὐτὸς
  Ἐσθλά· σὺ δ᾽ ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλε.
Μήποτ᾽ ἐπειγόμενος πρήξῃς κακὸν ἀλλὰ βαθείῃ
  Σῇ φρενὶ βούλευσαι· σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ
Τῶν γὰρ μαρναμένων μάχεται θυμός τε νόος τε
  Βουλὴ δ᾽ εἰς ἀγαθὸν καὶ νόον ἐσθλὸν ἄγει.
Ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν, αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ
  Αὔλει· καὶ μουσῶν μνησόμεθ᾽ ἀμφότεροι.
Αὗται γὰρ τάδ᾽ ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
  Σοὶ καὶ ἐμοὶ μὴν καὶ ἀμφιπερικτύοσιν.
Τιμᾶ γὰρ ἀπόλλων ὀργήν· ἀπάτερθεν ὁρῶντι
  Γινώσκειν χαλεπὸν καίπερ ἐόντι σοφῷ.
Οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσι
  Πλούτῳ· τοὶ δ᾽ ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ.
Ἐν δ᾽ ἥβῃ πάρα μὲν ξὺν ὁμήλικι κάλλιον εὕδειν
  Ἱμερτῶν ἔργων ἐξέρον ἱέμενον.
Ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ᾽ αὐλητῆρος ἀείδειν
  Τούτων οὐδέν τοι ἄλλ᾽ ἐπιτερπνότερον
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί· τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδὼς
  Τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.
Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι οἵ τε θανόντας
  Κλαίουσιν οὐδ᾽ ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον
Τέρπεό μοι φίλε θυμέ· τάχ᾽ αὖ τινες ἄλλοι ἔσονται
  Ἄνδρες· ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν᾽ ἔσομαι.
Κύρνε φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος
  Συμμίσγων ὀργὴν οἷος ἕκαστος ἔφυ.

Νῦν

Νῦν μὲν τῷδ᾽ ἐφέπου· τοτὲ δ᾽ ἀλλοῖος πέλευ ὀργὴν
Κρεῖσσόν τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.
Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτὴν
Γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
Ὄρφνη γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι
Οὐ ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ᾽ ἀμηχανίης.
Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα
Οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον.
Οὕτω χρὴ τὸν ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
Ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ
Δῆμον δ᾽ ἄξιοι πολλὰ φέρειν βαρὺς, οὐ γὰρ ἐπίστῃ
Τοὔρδειν ὅ,τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.
Κάστορ καὶ πολύδευκες, οἳ ἐν λακεδαίμονι δίῃ
Ναίετ᾽ ἐπ᾽ εὐρώτα καλλιρόῳ ποταμῷ.
Εἴ ποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακὸν, αὐτὸς ἔχοιμι
Εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοὶ, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.
Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος.
Οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
Γιγνώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται
Ἐχθαίρειν· χαλεπὸν δ᾽ οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
Σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον· ἐμοί γε μὲν οὔ τις ἀνάγκη
Τοῦθ᾽ ἔρδειν, τῶν μοι πρόσθεν χάριν τίθεσο.
Ἤδη καὶ πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι ὥστε πετεινὸν
Ἐκ λίμνης μεγάλης ἄνδρα κακὸν προφυγών.
Βρόχον ἀπορρήξας· σὺ δ᾽ ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτὼν
Ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην
Ὅστις σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καί σ᾽ ἐκέλευσεν
Οἴχεσθαι προλιπόνθ᾽ ἡμετέρην φιλίην,
Ὕβρις καὶ μάγνητας ἀπώλεσε καὶ κολοφῶνα.
Καὶ σμύρνην πάντως κύρνε καὶ ὔμμας ὀλεῖ.

Εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατριβόμενός τε μολίβδῳ
  Χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν καλὸς ἅπασιν ἔσῃ.
Οἴμοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς
  Τοῖς δὲ φίλοις πόνος δειλὰ παθὼν γενόμην
Κύρν' οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ, νῦν αὖ κακοὶ, οἱ δὲ κακοὶ πρὶν
  Νῦν ἀγαθοί· τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν
Τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
  Τιμῆς· μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν
  Οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες, οὔτε κακῶν.
Χρήματ' ἔχων πενίην μ' ὠνείδισας, ἀλλὰ τὰ μέν μοι
  Ἔστι· τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος
Πλοῦτε θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων
  Σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν, γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνήρ.
Ἥβης μέτρον ἔχοιμι· φιλεῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
  Λητοΐδης, καὶ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς.
Ὄφρα βίον ζώοιμι κακῶν ἔκτοθεν ἁπάντων.
  Ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος
Μή με κακῶν μέμνησθε· πέπονθά τοι οἷά τ' Ὀδυσσεύς.
  Ὅς τ' ἀΐδου μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς.
Ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλέϊ χαλκῷ
  Πηνελόπης ἔμφρων κουριδίης ἀλόχου.
Ἥ μιν δήθ' ὑπέμεινε φίλῳ πρὸς παιδὶ μένουσα
  Ὄφρα τε γῆς ἐπέβη δειμαλέους τε μυχούς
Ἐκπίομαι πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνων.
  Οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν οἵ με λέγουσι κακῶς.
Ἀλλ' ἥβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ἐπιλείπει
  Κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.
Κύρνε, παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν
  Ζητῶμεν δ' ἕλκει φάρμακα φυομένῳ.

Ἐλπὶς

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν
  Ἄλλοι δ' οὔλυμπον δ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.
Ὤχετο μὲν πίστις μεγάλη θεός· ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
  Σωφροσύνη, χάριτές τ' ὦ φίλε γῆν ἔλιπον·
Ὅρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι
  Οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους·
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
  Οὐκέτι γιγνώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐσεβίας·
Ἀλλ' ὄφρα τις ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο
  Εὐσεβέων περὶ θεοὺς ἐλπίδα προσμενέτω
Εὐχέσθω δὲ θεοῖσι καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων
  Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω·
Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ
  Οἳ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι
Αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα
  Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι·
Μήποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον ἄλλον ἐρεύνα
  Δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος·
Εἴη μοι πλουτοῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνῶν
  Ζώειν ἀβλαβέως μηδὲν ἔχοντι κακόν·
Οὔτ' ἔραμαι πλουτεῖν, οὔτ' εὔχομαι, ἀλλά μοι εἴη
  Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων μηδὲν ἔχοντι κακόν·
Ὡς δ' αὔτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει
  Ἀλλ' ἔραται· θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι·
Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον·
  Αἰτοῦσι δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι κύρνε δίδου
Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος, ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
  Τολμᾷ ἔχων τὸ κακὸν οὐκ ἐπίδηλον ὅμως·
Δειλὸς δ' οὔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσι
  Θυμὸν ὁμῶς μίσγειν· ἀθανάτων τε δόσεις

Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ', ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
  Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων οἷα διδοῦσιν ἔχειν·
Ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὔατα καὶ νόος ἀνδρῶν
  Ἐν μέσσῳ στηθέων ἐν συνετοῖς φύεται·
Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε· κακοῖσι δὲ μήποθ' ὁμάρτει
  Εὖτ' ἂν ὁδοῦ τελέης τέρματα τ' ἐμπορίης·
Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα
  Τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη·
  Ἐκ κακοταιρείης κακὰ γίγνεται· εὖ δὲ καὶ αὐτὸς
  Γνώσῃ ἐπεὶ μεγάλους ἤλιτες ἀθανάτους
Γνώμην κύρνε θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην
  Ἀνθρώπου γνώμη, πείρατα παντὸς ἔχει·
Ὦ μάκαρ, ὅς τις δή μιν ἔχει φρεσίν ἦ πολὺ κρείσσων
Ὕβριος οὐλομένης λευγαλέου τε κόρου·
Ἔστι κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος, τῶν οὔτι κάκιον·
  Πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων κύρνε πέλει κακότης·
Εἰ θείης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς καὶ ἀεργὸς
  Κύρνε· μεγίστην κεν πεῖραν ἔχοις ἀρετῆς·
Κύρνε· θεοὺς αἰδοῦ, καὶ δείδιθι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
  Εἴργει μήθ' ἔρδειν· μήτε λέγειν ἀσεβῆ,
Δημοφάγον δὲ τύραννον ὅπως ἐθέλεις κατακλῖναι
  Οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται οὐδεμία·
Νοῦς ἀγαθὸς καὶ γλῶσσα ταῦτ' ἐν παύροισι πέφυκεν
  Ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι
Οὔτις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖαν
  Δυστυχίαν· εἰ μὴ μοῖρ' ἔπι τέρμα βάλοι
Οὐδ' ἂν δυσφροσύνας ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει
  Θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφυγεῖν·
Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
  Τεθνεὼς· ἀλλά τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν·

θεογνισ

Ἀσπάλαθοι πέτρησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι
  Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίνεται ἢ μαλακόν.
Μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· οὐ γὰρ ἀνεκτὸν
  Ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον.
Ὄρνιθος φωνὴν πολυπαΐδη ὀξὺ βοώσης
  Ἤκουσ' ἥτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότρου
Ὡραίου· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν
  Ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς.
Οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων' ἕλκουσιν ἀρότρου
  Τῆς ἄλλης μνησθῆς εἵνεκα ναυτιλίης.
Οὐκ εἶμ' οὐδ' ὑπ' ἐμοῦ κικλήσεται· οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ
  Οἱ μωχθεὶς ἐπὶ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ.
Οὐδ' ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνηκότος οὔτ' ἀνιῷτο.
  Οὔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ κάλοι δάκρυα,
Οὔτέ σε κωμάζειν ἀπερύκομαι οὔτε καλοῦμαι.
  Ἀργαλέος γὰρ ἰὼν καὶ φίλος οὔτ' ἂν ἀπῇς.
Αἴθων μὲν γένος εἰμί· πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην
  Οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος.
Μή μ' ἀφελῶς παίζουσα, φίλους δ' ὀνόμαζε τοκῆας
  Ἀργυει· σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι.
Ἡμῖν δ' ἄλλα μέν ἐστι γύναι κακὰ πολλ', ἐπεὶ ἐκ γῆς
  Φεύγομεν· ἀργαλέη δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη.
Οὔθ' ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις δὲ μέν ἐστι καὶ ἡμῖν
  Καλὴ ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.
Μήποτε παρκλαίουσι καθεζόμενοι γελάσωμεν
  Τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς κύρν' ἐπιτερπόμενοι.
Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενῆ ἐξαπατῆσαι
  Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπατᾶν:~

ΤΕΛΟΣ ΣΥΝ ΘΕΩ͂ ΤΟΥ͂
ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ:~

ΓΝΩ͂ΜΑΙ ΚΑΤᾺ ΣΤΟΙΧΕΙ͂ΟΝ. ἘΚ ΔΙΑΦΌΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩ͂Ν

Εἰς ἀγαθοὺς ἄνδρας.

ἈΝῊΡ δὲ χρηστὸς, χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτέ.
Γνώμης γὰρ ἐσθλῆς ἔργα χρηστὰ γίγνεται.
Ἐσθλῷ γὰρ ἀνδρὶ ἐσθλὰ καὶ διδοῖ θεός.
Ζήλου τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα καὶ τὸν σώφρονα.
Ἤθους δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώποις χρόνος.

Εἰς ἀλήθειαν.

Ἡ γλῶσσ' ἁμαρτάνουσα τἀληθῆ λέγει.

Εἰς ἁμαρτίας.

Αἰσχρὸν δὲ μηδὲν πρᾶττε, μηδὲ μάνθανε.
Δὶς ἐξαμαρτεῖν ταὐτὸν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.
Ἔργων πονηρῶν χεῖρ' ἐλευθέραν ἔχε.
Ὁ μηδὲν εἰδὼς, οὐδὲν ἐξαμαρτάνει.

Εἰς ἀνάγκην.

Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δουλοῦται ταχύ.
Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πολλὰ ποιοῦμεν κακά.

Εἰς ἀρετήν.

Ἀνάπαυσίς ἐστι τῶν κακῶν ἀπραξία.
Ἃ μὴ προσήκει, μήτ' ἄκουε μήθ' ὅρα.
Βέλτιόν ἐστι σῶμα ἢ ψυχὴν νοσεῖν.
Εὔτακτον εἶναι τἀλλότρια διοικοῦντα δεῖ.

Ἐλευθέρου γὰρ ἀνδρὸς τἀληθῆ λέγειν.
Ἐλεύθερον φύλασσε τὸν σαυτοῦ τρόπον.
Καλὸν φύουσι καρπὸν, οἱ σεμνοὶ τρόποι.
Καρπὸς δ' ἀπαιδός ἐστιν ἄτακτος βίος.
Λάβε πρόνοιαν τοῦ προσήκοντος βίου.
Μακάριος ὅστις μακαρίοις ὑπηρετεῖ.
Ὅπλον μέγιστόν ἐστιν ἡ 'ρετὴ βροτοῖς.
Σαυτὸν φύλαττε τοῖς τρόποις ἐλευθέροις.
Ταμεῖον ἀρετῆς ἐστι σωφροσύνη μόνη.
Ψυχῆς ἐπιμελοῦ τῆς σεαυτοῦ καθὰ δύνῃ.

Εἰς ἀχαριστίαν.

Ἀχάριστος ὅστις εὖ παθὼν ἀμνημονεῖ.
Ἀεὶ δ' ὁ σωθεὶς, ἐστὶν ἀχάριστος φύσει.
Ἅμ' ἡ λέγηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.
Ἐπιλανθάνονται πάντες οἱ παθόντες εὖ.
Καλὸν δὲ θησαύρισμα κειμένη χάρις.
Μετὰ τὴν δόσιν, τάχιστα γηράσκει χάρις.
Χάριν λαβὼν εὔκαιρον, ἐν καιρῷ δίδου.
Χάριν χαρίζου· καθ' ὅσον ἰσχύεις ὅμως.
Χάριτας δικαίας καὶ δίδου καὶ λάμβανε.
Χάριν λαβὼν, μέμνησο· δοὺς, ἐπιλάθου.

Εἰς βασιλέα.

Ἀρχῆς τετυχὼς· ἴσθι ταύτης ἄξιος.
Εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἔμψυχος θεοῦ.

Εἰς βίον.

Ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν, οὐχ ἕνεσ' εὐσχημονεῖν.
Βίου μὲν οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται βίον.
βίος ἐστὶν, ὅστις τῷ βίῳ χαίρει βιῶν.
Βίος κέκληται δ', ὃς βίᾳ πορίζεται.
κίος βίου δεόμενος οὐκ ἐστὶν βίος.

Γῆ πάντα τίκτει καὶ πάλιν κομίζεται.
Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.
Οὐκ ἔστι βίον εὑρεῖν ἄλυπον οὐδενί.
Τυφλὸν δὲ καὶ δύστυνον ἀνθρώποις βίος.
Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρός ἐστιν εὐτυχοῦς.
Ὡς ἡδὺς ὁ βίος, ἄν τις αὐτὸν μὴ μάθῃ.

Εἰς βοήθειαν.

Ἀνὴρ γὰρ ἄνδρα καὶ πόλις σώζει πόλιν.
Χεὶρ χεῖρα νίπτει, καὶ δάκτυλος δάκτυλον.

Εἰς βουλήν.

Ἀνὴρ ἄβουλος, εἰς κενὸν μοχθεῖ τρέχων.
Ἀβουλίᾳ γὰρ πολλὰ βλάπτονται βροτοί.
Ἀνὴρ ἄβουλος ἡδοναῖς θηρεύεται.
Βουλῆς γὰρ ὀρθῆς οὐδὲν ἀσφαλέστερον.
Βουλὴν δὲ παντὸς πράγματος προλάμβανε.
Ἐν νυκτὶ βουλὴ τοῖς σοφοῖσι γίγνεται.
Ἱερὸν ἀληθῶς ἐστιν ἡ συμβουλία.
Σύμβουλος ἐσθλὸς μὴ κακὸς γίγνου φίλοις.
Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς προσδέχου συμβουλίαν.
Σοφή, σοφῶν γὰρ γίγνεται συμβουλία.
Σύμβουλος ἴσθι τῶν ἀγαθῶν μὴ τῶν κακῶν.

Εἰς γάμον.

Ἄλυπον ἕξεις τὸν βίον χωρὶς γάμου.
Γαμεῖν ὁ μέλλων εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.
Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν.
Γαμεῖν ὁ μέλλων, βλέψον εἰς τοὺς γείτονας.
Δαίμων σεαυτῷ πλουσίαν γήμας ἔσῃ.
Ἦθος προκρίνειν χρημάτων γαμοῦντα δεῖ.
Νόμιζε γήμας δοῦλος εἶναι τῷ βίῳ.
Ὁ μὴ γαμῶν ἄνθρωπος οὐκ ἔχει κακά.

Γνωμαι

Ῥᾷον βίον ζῇς ἂν γυναῖκα μὴ τρέφῃς.
Ὡς τρισκακοδαίμων ὅστις ὢν πένης γαμεῖ.

Εἰς γέλωτα.

Γέλως ἄκαιρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν.
Γελᾷ δ' ὁ μωρὸς κἄν τι μὴ γελοῖον ᾖ.

Εἰς γῆρας.

Ἅπαντ' ἀφανίζει γῆρας, ἰσχὺν σώματος.
Γήρως δὲ φαύλου τίς γένοιτ' ἀναστροφή.
Γνῶμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων.
Ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας αἰεὶ κατατίθου.
Ἥκει τὸ γῆρας πᾶσαν αἰτίαν φέρων.
Καλὸν τὸ γηρᾶν καὶ τὸ μὴ γηρᾶν πάλιν.
Ὁμιλίας δὲ πρὸς γεραιτέρας φίλει.
Ὀκληρὸς ἀνήρ ἐστιν ἐν νέοις γέρων,
Πολιὰ, χρόνου μήνυσις· οὐ φρονήσεως.
Φοβοῦ τὸ γῆρας· οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον.
Χαλεπὸν τὸ γῆράς ἐστιν ἀνθρώποις βάρος.

Εἰς γονεῖς.

Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν.
Γονεῖς δὲ τίμα καὶ φίλους εὐεργέτει.
Ἔλπιζε τιμῶν τοὺς γονεῖς πράξειν καλῶς.
Θεοὶ μέγιστοι τοῖς φρονοῦσιν οἱ γονεῖς.
Ἱκανῶς βιώσεις γηροβοσκῶν τοὺς γονεῖς.
Νόμιζε σαυτῷ τοὺς γονεῖς εἶναι θεούς.
Πρὸς υἱὸν ὀργὴν οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ.

Εἰς γυναῖκα.

Βίου σπάνις πέφυκεν ἀνδράσιν γυνή.
Γυναικὶ πάσῃ κόσμος ἡ σιγὴ φέρει.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐστι σώζειν οἰκίαν.
Γυναικὶ κόσμος, ὁ τρόπος, κοὐ χρυσία.

Γυνὴ δικαία τοῦ βίου σωτηρία·
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐπιτυχεῖν οὐ ῥᾴδιον·
Γυναῖκα θάπτειν κρεῖσσόν ἐστιν ἢ γαμεῖν·
Γυνὴ τὸ σύνολόν ἐστι δαπανηρὸν φύσει·
Γυναικὶ μὴ πίστευε τὸν σαυτοῦ βίον·
Γυνὴ γὰρ οὐδὲν οἶδε πλὴν ὃ βούλεται·
Γυνὴ γὰρ χρηστὴ πηδάλιόν ἐστ' οἰκίας·
Γυναικὶ δ' ἄρχειν οὐ δίδωσιν ἡ φύσις·
Γυνὴ γὰρ οἴκῳ πῆμα καὶ σωτηρία·
Γυνὴ γυναικὸς πώποτ' οὐδὲν διαφέρει·
Ἐν γὰρ γυναιξὶ πίστιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν·
Ἐκ τῶν γυναικῶν ὄλλυται κόσμος μέγας·
Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον·
Ζήτει γυναῖκα σύμμαχον τῶν πραγμάτων·
Ζῆν οὐκ ἔδει γυναῖκα κατὰ πολλοὺς τρόπους·
Θησαυρός ἐστι τῶν κακῶν κακὴ γυνή·
Θηρῶν ἁπάντων ἀγριωτέρα κακὴ γυνή·
Θάλασσα καὶ πῦρ καὶ γυνὴ κακὰ τρία·
Ἴσοι γυναικῶν ἔργα κοὐκ ἐκκλησίαι·
Ἰὸς πέφυκεν ἀσπίδος κακὴ γυνή·
Ἴσον λεαίνης καὶ γυναικὸς ὠμότης·
Καλὸν γυναικὶ εἰσορᾶν καλοὺς τρόπους·
Καλὸν φυτὸν πέφυκεν ἐν βίῳ γυνή·
Λύπη παροῦσα πάντοτ' ἐστὶν ἡ γυνή·
Λέοντι συζῆν ἢ γυναικὶ συμβιοῦν
Μεστὸν κακῶν πέφυκε φορτίον γυνή·
Νύμφη δ' ἄπροικος οὐκ ἔχει παρρησίαν·
Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον οὐδὲ τῆς καλῆς·
Πολλοὶ γυναικῶν δυστυχοῦσιν εἵνεκεν·
Ῥύπος γυνὴ πέφυκεν ἠργυρωμένος·

Τερπνὸν κακὸν πέφυκεν ἀνδράσιν γυνή.
Ὑπερήφανον πρᾶγμ' ἐστὶν ὡραία γυνή.
Ὑπὲρ γυναικὸς καὶ φίλου πονητέον.
Χειμὼν κατ' οἶκός ἐστιν ἀνδράσιν γυνή.
Ὡς ἔστ' ἄπιστον ἡ γυναικεία φύσις.

Εἰς δῆμον.

Ἰσχυρὸν ὄχλος ἐστὶν, οὐκ ἔχει δὲ νοῦν.

Εἰς δικαίους.

Ἀνδρὸς δικαίου καρπὸς οὐκ ἀπόλλυται.
Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν.
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος οὐ βούλεται.
Βάδιζε τὴν εὐθεῖαν ἣν δίκαιος ᾖς.
Βίου δικαίου γίγνεται τέλος καλόν.
Δίκαιος ἴσθ' ἵνα καὶ δικαίων δὴ τύχῃς.
Δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλε.
Δίκαια δράσας, συμμάχου τεύξῃ θεοῦ.
Κρίνειν δίκαιον μὴ τὸ συμφέρον θέλε.
Πρὸς εὖ λέγοντας οὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.
Τρόποι δίκαιος κτῆμα τιμιώτατον.

Εἰς δόξαν.

Ζήτει σεαυτῷ δόξαν ἐγκαταλιπεῖν.
Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλε.
Κενῆς δὲ δόξης οὐδὲν ἀθλιώτερον.

Εἰς δούλους.

Δούλου δὲ χεῖρον οὐδὲν οὐδὲ τοῦ καλοῦ.
Εἷς ἐστι δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης.
Λυπεῖ με δοῦλος δεσπότου μεῖζον φρονῶν.
Ὡς ἡδὺ δούλῳ δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν.

Εἰς δυστυχίαν.

Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς· τοὺς δ' εὐτυχεῖς·
Ἐπ' ἀνδρὶ δυστυχοῦντι μὴ πλάσῃς κακόν·
Ἐξ ἡδονῆς γὰρ φύεται τὸ δυστυχεῖν·
Μὴ 'μβαινε δυστυχοῦντι· κοινὴ γὰρ τύχη·
Μηδέποτε σαυτὸν δυστυχῶν ἀπελπίσῃς·
Νόμιζε κοινὰ πάντα δυστυχήματα·
Οἴμοι· τὸ γὰρ ἄφρω δυστυχεῖν μανίαν ποιεῖ·
Τῶν δυστυχούντων εὐτυχὴς οὐδεὶς φίλος·

Εἰς ἐγκράτειαν·

Γαστρὸς δὲ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν·
Ἡ κοιλία καὶ πολλὰ χωρεῖ κώλιτα·

Εἰς ἐλπίδας·

Ἀνὴρ ἀτυχῶν δὲ, σώζεται ταῖς ἐλπίσιν·
Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν·
Ἔλπιζε πάντα μέχρι γήρως θνητὸς ὤν·

Εἰς ἔπαινον·

Ὑπὲρ σεαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια·
Φίλων ἔπαινον μᾶλλον, ἢ σαυτοῦ λέγε·

Εἰς εὐγενῆ·

Ἀνὴρ ἄριστος οὐκ ἂν εἴη δυσγενής·

Εἰς εὐτυχίαν·

Δίκαιον εὖ πράττοντα μεμνῆσθαι θεοῦ·
Κατ' ἰδίαν φρόνησιν οὐδεὶς εὐτυχεῖ·
Κοινὸν δὲ καλόν ἐστι χρηστὸς εὐτυχῶν·
Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
Πολλοὶ μὲν εὐτυχοῦσιν· οὐ φρονοῦσι δέ·
Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν·
Τῷ γὰρ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πατρίς·
Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς·
Ὡς εὐκόλως πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι·

Γνωμαι

Εἰς εὐσέβειαν.

Θνητὸς πεφυκὼς μὴ φρονῆς ὑπέρθεα.
Θεὸν σέβου· καὶ πάντα πράξεις ἐμθέως.
Ὑπὲρ εὐσεβείας, καὶ λάλει, καὶ μάνθανε.

Εἰς εὐχήν.

Ψυχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός.

Εἰς ἐρῶντα.

Γέρων ἐραστὴς, ἐσχάτη κακὴ τύχη.

Εἰς ἔχθραν.

Ἀθάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε θνητὸς ὤν.
Ἐχθροὺς ἀμύνου μὴ 'πὶ τῇ σῇ βλάβῃ.
Ἐχθροῖς ἀπιστῶν, οὔποτ' ἂν πάθοις βλάβην.
Λόγον παρ' ἐχθροῦ, μήποθ' ἡγήσῃ φίλον.

Εἰς ζωήν.

Ζῆν βουλόμενος μὴ πρᾶττε θανάτου ἄξια.
Ζῆν αἰσχρὸν οἷς ζῆν ἐφθόνησεν ἡ τύχη.
Πάντες καλῶς ζῆν ἐθέλομεν· ἀλλ' οὐ δυνάμεθα.
Ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν μὴ φθονούσης τῆς τύχης.

Εἰς ἡδονήν.

Ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίκτει βλάβην.
Ὡς πολλὰ διὰ τὰς ἡδονὰς λυπούμεθα.

Εἰς θάνατον.

Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται.
Ζωῆς πονηρᾶς θάνατος αἱρετώτερος.
Ἢ ζῆν ἀλύπως, ἢ θανεῖν εὐδαιμόνως.
Θνητὸς πεφυκὼς, μὴ γέλα τεθνηκότα.
Καλὸν τὸ θνήσκειν οἷς ὕβριν τὸ ζῆν φέρει.
Κρεῖσσον τὸ μὴ ζῆν ἐστὶν ἢ ζῆν ἀθλίως.
Ὃν γὰρ φιλεῖ θεὸς ἀποθνήσκει νέος.
Οὐπώποτ' ἐζήλωσα πολυτελῆ νεκρόν.

Τὸ γὰρ θανεῖν, οὐκ αἰσχρόν· ἀλλ᾽ αἰσχρῶς θανεῖν.

Εἰς θεόν.

Θεὸς συνεργῶν, πάντα ποιεῖ ῥᾳδίως.
Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.
Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός.
Πάντῃ γάρ ἐστι πάντα τε βλέπει θεός.
Τὸ γὰρ στρέφον με τοῦτ᾽ ἐγὼ κρίνω θεόν.

Εἰς ἰατρούς.

Ἰατρὸς ἀδόλεσχος, νοσοῦντι πάλιν νόσος.
Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδός μ᾽ ἀπώλεσεν.

Εἰς καιρόν.

Ἅπαντα καιρῷ χάριν ἔχει στυγώμενα.
Καλὸν τὸ καιροῦ παντὸς εἰδέναι μέτρον.
Καιρὸς γάρ ἐστι τῶν νόμων κρεῖττον πολύ.
Καιροὶ δὲ καταλύουσι τὰς τυραννίδας.
Καιροῦ τυχὼν γὰρ πτωχὸς ἰσχύει μέγα.
Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος.
Πολλοὺς ὁ καιρὸς ἄνδρας οὐκ ὄντας ποιεῖ.
Τάχισθ᾽ ὁ καιρὸς μεταφέρει τὰ πράγματα.
Τὸν καιρὸν εὔχου πάντοθ᾽ ἵλεων ἔχειν
Ὡς μέγα τὸ μικρόν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
Ὥρα τὰ πάντα τοῦ βίου κρίνει καλῶς.

Εἰς κάλλος.

Μὴ κρῖν᾽ ὁρῶν τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸν τρόπον.
Ὡς ἡδὺ κάλλος ὅταν ἔχει νοῦν σώφρονα.

Εἰς κέρδος.

Βίον πορίζου πάντοθεν· πλὴν ἐκ κακῶν.
Βουλόμεθα πλουτεῖν πάντες ἀλλ᾽ οὐ δυνάμεθα.
Βέλτιστε μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει.
Ζήτει συνάγειν ἐκ δικαίων τὸν βίον.

Ἦθος

Ἦθος πονηρὸν φεῦγε καὶ κέρδος κακόν.
Κέρδος πονηρὸν μὴ λαβεῖν βούλου ποτέ.
Κέρδος πονηρὸν ζημίαν ἀεὶ φέρει.
Τὰ μικρὰ κέρδη μείζονας βλάβας φέρει.
Τὸ κέρδος ἡγοῦ κέρδος ἂν δίκαιον ᾖ.
Τὰ δ' αἰσχρὰ κέρδη συμφορὰς ἐργάζεται.

Εἰς κρίσιν καὶ εἰς τὴν θείαν δίκην.

Κατηγορεῖν οὐκ ἔστι καὶ κρίνειν ὁμοῦ.
Ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα.
Ἄγει τὸ θεῖον τοὺς κακοὺς πρὸς τὴν δίκην.
Ἔστιν δίκης ὀφθαλμὸς ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.
Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.
Λήσειν διατέλους μὴ δόκει πονηρὸς ὤν.
Ὀξὺς θεοῦ δ' ὀφθαλμὸς εἰς τὸ πάνθ' ὁρᾶν

Εἰς κρύφια.

Ἀφεὶς τὰ φανερὰ μὴ δίωκε τ' ἀφανῆ.
Ἢ μὴ ποίει τὸ κρυπτὸν, ἢ μόνος ποίει.
Ὑπόνοια δεινόν ἐστιν ἀνθρώποις κακόν.

Εἰς λιμόν.

Λιμὸς μέγιστον ἄλγος ἀνθρώποις ἔφυ.
Λιμῷ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἀντειπεῖν ἔπος.

Εἰς λόγον.

Ὑγρότερον δέ γ' οὐδέν ἐστι τοῦ λόγου.
Λόγος γάρ ἐστι λύπης φάρμακον μόνος.
Λόγῳ μεταπείσας φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.
Λόγοις ἀμείβου τὸν λόγοις πείθοντά σε.
Λύπην γὰρ εὐγενῶς οἶδεν ἰᾶσθαι λόγος.
Λόγῳ διοικεῖται βροτῶν βίος μόνῳ.
Μέγιστόν ἐστιν ὀργῆς φάρμακον λόγος.
Ὁ λόγος ἰατρός ἐστι τοῦ κατὰ ψυχὴν πάθους.

Ῥῆμα παρὰ καιρὸν ῥηθὲν ἀνατρέπει βίον.
Ῥίψας λόγον τις, οὐκ ἀναιρεῖται πάλιν.
Ψυχῆς νοσούσης, ἐστὶ φάρμακον λόγος.
Ἀεὶ τὸ λοιποῦν ἐκδίωκε τοῦ βίου.
Ἆρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος.
Βιοῦν ἀλύπως θνητὸν ὄντ' οὐ ῥᾴδιον.
Λῦπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσι νόσους.
Πλοίου λιμὴν μὲν ἀλυπία δ' ὅρμος βίου.
Οὐκ ἔστι λύπης χεῖρον ἀνθρώποις κακόν.
Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρός ἐστιν εὐτυχοῦς.

Εἰς μέθην.

Καλὸν τὸ νήφειν ἢ τὸ πολλὰ κραιπαλᾶν.
Ὁ πλοῦς ἄκρατος, μίκρ' ἀναγκάζει φρονεῖν.

Εἰς τὸ μέλλον.

Θνητὸς πεφυκώς, τοὐπίσω πειρῶ βλέπειν.
Μένει δ' ἑκάστῳ τοῦθ' ὅπερ μέλλει παθεῖν.
Μή μοι γένοιθ' ἃ βούλομ'· ἀλλ' ἃ συμφέρει.
Οὐδεὶς τὸ μέλλον ἀσφαλῶς βουλεύεται.

Εἰς μετάνοιαν.

Ἡ δὲ μετάνοια γίγνετ' ἀνθρώποις κρίσις.

Εἰς μετριότητα.

Ἄνθρωπον ὄντα σαυτὸν ἀναμίμνησκ' ἀεί.
Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι μὴ σαυτῷ μόνον.
Εἰ θνητὸς εἶ βέλτιστε θνητὰ καὶ φρόνει.
Ἐν δ' εὖ προσηγόροισιν ἐστὶ τὶς χάρις.
Ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι κἂν προὔχῃς βίῳ.
Σωτηρίας σημεῖον, ἥμερος τρόπος.
Τὸ γνῶθι σαυτὸν πανταχοῦ ἐστι χρήσιμον.

Εἰς μητρυιάν.

Δεινότερον οὐδὲν ἄλλο μητρυιᾶς κακόν.

Εἰς

Εἰς νεότητα.

Ἀκμὴ τὸ σύνολον οὐδὲν ἄνθους διαφέρει.
Μέμνησο νέος ὢν ὡς γέρων ἔσῃ ποτέ.
Νέος πεφυκὼς πολλὰ χρηστὰ μάνθανε.
Νέῳ δὲ σιγᾶν μᾶλλον, ἢ λαλεῖν πρέπει.
Νέος ὢν ἀκούειν τῶν γεραιτέρων θέλε.

Εἰς νόμους.

Ἰσχυρὸν ὁ νόμος ἐστιν, ἢν ἄρχοντ᾽ ἔχῃ.
Νόμῳ τὰ πάντα γίγνεται· καὶ κρίνεται.
Νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις καλόν.
Βίας παρούσης οὐδὲν ἰσχύει νόμος
Ῥήτωρ πονηρὸς τοῖς νόμοις λυμαίνεται.

Εἰς ξένους.

Ξένους πένητας μὴ παραδράμῃς ἰδών.
Ξένοις ἐπαρκῶν τῶν ἴσων τεύξῃ ποτέ.
Ξενίας ἀεὶ φρόντιζε· μὴ καθυστέρει.
Ξένοισι πιστοῖς, πιστὸς ὢν γίγνου φίλος.
Ξένον ἀδικήσεις μηδέποτε καιρὸν λαβών.
Ξένῳ μάλιστα συμφέρει τὸ σωφρονεῖν.
Ξένος ὢν ἀπράγμων ἴσθι καὶ πράξεις καλῶς.
Ζένον προτιμᾶν μᾶλλον ἀνθρώποις ἔθος.
Ξένον δὲ, σιγᾶν κρεῖττον, ἢ κεκραγέναι.
Ξένος πεφυκὼς, τοὺς ξενοδόχους σέβου.
Ξένους ξένιζε· καὶ σὺ γὰρ ξένος γ᾽ ἔσῃ.
Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον.

Εἰς ὅρκον.

Ἀνδρῶν δὲ φαύλων ὅρκον, εἰς ὕδωρ γράφε.
Θεὸν ἐπιορκῶν μὴ δόκει λεληθέναι.
Ὅρκον δὲ φεῦγε κἂν δικαίως ὀμνύῃς.

Εἰς ὀργήν.

Ἄνθρωπος ὤν, γίγνωσκε τῆς ὀργῆς κρατεῖν.
γίγνου δὲ ἐς ὀργὴν μὴ ταχύς, ἀλλὰ βραδύς.
Βλάπτει τὸν ἄνδρα θυμὸς εἰς ὀργὴν πεσών.
Ζήσεις βίον κράτιστον ἂν θυμοῦ κρατῇς.
Θυμοῦ κρατῆσαι κἀπιθυμίας, καλόν
Νίκησον ὀργήν, τῷ λογίζεσθαι καλῶς
Ὀργὴ δὲ πολλὰ δρᾶν ἀναγκάζει κακά.
Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βουλεύεται.
Ὀργὴ φιλούντων μικρὸν ἰσχύει χρόνον.
Ὀργὴν ἑταίρου καὶ φίλου πειρῶ φέρειν.
Φεύγειν ἀεὶ δεῖ διαπότας θυμουμένους.

Εἰς παῖδας.

Ἀνθαίρετος λύπη 'στὶν ἡ τέκνων σπορά.
Μακάριόν ἐστιν υἱὸν εὔτακτον τρέφειν.
Μακάριος ὅστις εὐτύχησεν εἰς τέκνα.
Στῦλος γὰρ οἴκου, παῖδές εἰσιν ἄῤῥενες.
Φιλίας μέγιστος δεσμός, αἱ τέκνων γοναί.

Εἰς παιδείαν.

Ἀναφαίρετον κτῆμ' ἐστὶ παιδεία βροτοῖς.
Ἅπαντας ἡ παίδευσις ἡμέρους ποιεῖ.
Βραβεῖον ἀρετῆς ἐστιν εὐπαιδευσία.
Βλέπων πεπαιδευμένους τὰ τῶν ἄλλων κακά.
Γράμματα μαθεῖν δεῖ, καὶ μαθόντα, νοῦν ἔχειν.
Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.
Βακτηρία γάρ ἐστι παιδεία βίου.
Κάλλιστόν ἐστι κτῆμα παιδεία βροτοῖς.
Κἀν τοῖς ἀγροίκοις ἐστὶ παιδείας λόγος.
Λακὸν δὲ καὶ γέροντι μανθάνειν σφόδρα.
Τιμὴ πέφυκε πᾶσι παιδεία βροτοῖς.

Ὁ γράμματ' εἰδὼς καὶ περισσὸν νοῦν ἔχει·
Ὁ σοφὸς ἐν αὑτῷ περιφέρει τὴν οὐσίαν·
Ὁ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος, οὐ παιδεύεται,
Ὁ γραμμάτων ἄπειρος οὐ βλέπει βλέπων·
Οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον·
Σοφοῖς ὁμιλῶν, καὐτὸς ἐκβήσῃ σοφός·
Σοφία γάρ ἐστι καὶ μαθεῖν ὃ μὴ νοεῖς·
Σοφῷ παρ' ἀνδρὶ πρῶτον εὑρέθη λόγος·
Σοφὸς γὰρ οὐδεὶς ὃς τὰ πάντα προσκόπει·
Σοφία δὲ πλούτου κτῆμα τιμιώτερον·
Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν·
Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας·
Ὡς οὐδὲν ἡ μάθησις ἂν μὴ νοῦς παρῇ·

Εἰς παραίνεσιν·

Ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί,
Αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες, οὐ γιγνώσκομεν·

Εἰς πενί[illegible]·

Γενία δ' ἀγνώμονας γε τοὺς πολλοὺς ποιεῖ·
Καλῶς πένεσθαι μᾶλλον ἢ πλουτεῖν κακῶς·
Λεπτῶς σιτίζειν κρεῖσσον, ἢ λαμπρῶς κακῶς
Μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρούμενον·
Πενίαν φέρειν, οὐ παντὸς ἀλλ' ἀνδρὸς σοφοῦ·
Πένητας ἀργοὺς οὐ τρέφει ῥᾳθυμία·
Πενία δ' ἄτιμον καὶ τὸν εὐγενῆ ποιεῖ·
Πενίαν φέρειν, καὶ γῆρας ἐστὶ δύσκολον·
Οὐδὲν πενίας βαρύτερόν ἐστι φορτίον·
Τῶν γὰρ πενήτων εἰσὶν οἱ λόγοι κενοί·

Εἰς πίστιν·

Μὴ πάντα πειρῶ πᾶσι πιστεύειν ἀεί·

Εἰς πλεονεξίαν·

Ἰσότητα δ' αἱροῦ· πλεονεξίαν φύγε.
Κακὸν μέγιστον ἐν βροτοῖς ἀπληστία.

Εἰς πλοῦτον.

Δύναται τὸ πλουτεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖν.
Δύναμις πέφυκε τοῖς βροτοῖς τὰ χρήματα.
Ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήμαθ' ἕξομεν φίλους
Ἥδιστόν ἐστι τῶν ὑπερεχόντων κρατεῖν.
Μέμνησο πλουτῶν τοὺς πένητας ὠφελεῖν.
Μὴ σπεῦδε πλουτεῖν μὴ ταχὺ πένης γένῃ.
Πλούτῳ πεποιθὼς ἄδικα μὴ πειρῶ ποιεῖν.
Ῥάθυμος ὢν σὺ πλούσιος, πένης ἔσῃ.
Χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα καὶ ᾅδου πύλας.

Εἰς πολυπραγμοσύνην.

Πολυπραγμονεῖν ἀλλότρια μὴ βούλου κακά.
Πολλοὶ σχολὴν ἄγουσιν εἰς τὰ χείρονα.
Τὸ πολλὰ πράττειν· ἔστι πανταχοῦ σαπρόν.
Τὸ πολλὰ πράττειν, καὶ λύπας πολλὰς ἔχει.

Εἰς πονηρούς.

Ἀνὴρ πονηρὸς δυστυχεῖ κἂν εὐτυχῇ.
Ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνουσίαν ἀεί.
Ἀσυλλόγιστόν ἐστιν ἡ πονηρία.
Ἀνουθέτητόν ἐστιν ἡ πονηρία.
Ἀνδρὸς πονηροῦ σπλάγχνον οὐ μαλάσσεται.
Δύσμορφος εἴην μᾶλλον ἢ καλὸς κακός
Τὸν δόλιον ἄνδρα φεῦγε παρ' ὅλον τὸν βίον.
Ἑαυτὸν οὐδεὶς ὁμολογεῖ κακοῦργος ὤν.
Ἤθη πονηρὰ τὴν φύσιν διαστρέφει.
Θεοῦ δ' ὄνειδος τοὺς κακοὺς εὐδαιμονεῖν.
Κακοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήσῃ κακός.
Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.

Καὶ ζῶν ὁ φαῦλος καὶ θανὼν κολάζεται.
Κακῷ σὺν ἀνδρὶ μηδ᾽ ὅλως ὁδοιπόρει.
Πονηρὸν ἄνδρα μηδέποτε ποιοῦ φίλον.
Φθείρουσιν ἤθη χρήσθ᾽ ὁμιλίαι κακαί.
Φασὶν κακίστους οἱ πονηροὶ τοὺς καλούς.
Χρυσὸς πονηροῖς οὐ τιτρώσκεται λόγοις.
Ὡς ἔργον οὐ ζῆν ἐν πονηροῖς ἤθεσιν.
Ὡς πάντα τιμῆς ἐστι πλὴν κακοῦ τρόπου.

Εἰς προσοχήν.

Εἰ μὴ φυλάσσεις μικρ᾽ ἀπολεῖς τὰ μείζονα.
Τῆς ἐπιμελείας πάντα δοῦλα γίγνεται.

Εἰς σιωπήν.

Γλώσσης μάλιστα πανταχοῦ πειρῶ κρατεῖν.
Γλώσσης ματαίας ζημία προσέρχεται.
Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
Ἐνίοις τὸ σιγᾶν, ἐστὶ κρεῖττον τοῦ λέγειν.
Ἐνὶ καταφρόνητον ἐστὶ σιγηρὸς τρόπος.
Ἡ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.
Ἢ λέγε, τί σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχε.
Γολλοῖς ἀπόκρισις ἡ σιωπὴ τυγχάνει.
Ἡ γλῶσσα πολλῶν ἐστιν αἰτία κακῶν.
Ἢ δεῖ σιωπᾶν ἢ λέγειν ἀμείνονα.
Κρεῖττον σιωπᾶν ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει.
Οὐδὲν σιωπῆς ἐστι χρησιμώτερον.
Σιγὴ ποτ᾽ ἐστὶν αἱρετωτέρα λόγου.
Οὐ δεῖ σιωπᾶν καὶ λαλεῖν ὅπου χρεών.

Εἰς συνείδησιν.

ϐροτοῖς ἅπασιν ἡ συνείδησις θεός.

Εἰς τέχνην.

Λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.

Τύχη τέχνην εὕρηκας· οὐ τέχνη τύχην.

Εἰς τιμήν.

Τιμώμενοι γὰρ πάντες ἥδονται βροτοί.

Εἰς τόλμαν.

Εὔτολμος εἶναι κρῖνε τολμηρὸς δὲ μή.
Ἔστι τὸ τολμᾶν ὦ φίλ᾽ ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.
Προπέτεια πολλοῖς ἐστὶν αἰτία κακῶν.
Τὸ πολλὰ τολμᾶν, πόλλ᾽ ἁμαρτάνειν ποιεῖ.

Εἰς τύχην.

Ἄνθρωπος ὤν, μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.
Βέβαιον οὐδὲν ἐν βίῳ δοκεῖ τέλειν.
Δοὺς τῇ τύχῃ τὸ μικρὸν, ἐκλήψῃ μέγα.
Δυσπαρακολούθητον δὲ πρᾶγμ᾽ ἔσθ᾽ ἡ τύχη.
Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχῃ.
Οἷς μὲν δίδωσιν· οἷς δ᾽ ἀφαιρεῖται τύχη.
Πολλοὺς κακῶς πράσσοντας, ὤρθωσεν τύχη.
Πᾶσιν γὰρ εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη.
Ῥέγχει παρούσης τῆς τύχης τὰ πράγματα.
Στρέφει δὲ πάντα τὰν βίῳ μικρὰ τύχη.
Τύχης τὰ θνητὰ πράγματ᾽ οὐκ εὐβουλίας.
Ταὐτόματον ἡμῶν καλλίω βουλεύεται.
Τὰ θνητὰ πάντα μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.
Χειμὼν μεταβάλλει ῥᾳδίως εἰς εὐδίαν.
Ὡς ποικίλον πρᾶγμ᾽ ἐστὶ καὶ πλάνον τύχη.

Εἰς ὕβριν.

Δύσμοιρος ἴσθι μᾶλλον ἢ κακηγόρος.
Ξίφος τιτρώσκει σῶμα, τὸν δὲ νοῦν λόγος.
Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν ἂν μὴ προσποιῇ.

Εἰς ὑγείαν.

Οὐκ ἔσθ᾽ ὑγείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ.

Γνωμαι

Ὑγίεια καὶ νοῦς, ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο.

Εἰς ὑπερηφανίαν.

Ἀλαζονίας ὅτις ἐκφεύγει δίκην.
Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα μὴ μέγα φρόνει.

Εἰς ὕπνον.

Ὕπνος θανάτου προμελέτησις πέλει.
Ὕπνος δὲ πᾶσιν ἐστὶν ὑγεία βίου.
Ὕπνος τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια.
Ὕπνος πέφυκε σώματος σωτηρία.
Ὕπνος δὲ πεῖναν τὴν κακέσχατον δαμᾷ.

Εἰς ὑπομονὴν

Ἀνδρὸς τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν.
Ἔνεγκε λύπην καὶ βλάβην ἐρρωμένως.
Κούφως φέρειν δεῖ τὰς παρεστώσας τύχας.
Νίκα λογισμῷ τὴν παροῦσαν συμφοράν.
Γειρῶ τύχης ἄγνοιαν εὐχερῶς φέρειν.
Ῥᾷον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν.
Στερρῶς φέρειν χρὴ συμφορὰν τὸν εὐγενῆ.
Τὴν τῶν κρατούντων μάθε φέρειν ἐξουσίαν.
Φρονοῦντός ἐστι ζημίαν ῥᾷον φέρειν.
Φέρειν ἀνάγκη θνητὸν ὄντα τὴν τύχην.

Εἰς φθόνον.

Αὐτὸς πενωθεὶς τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.

Εἰς φίλους.

Ἄδικον τὸ λυπεῖν τοὺς φίλους ἑκουσίως.
Ἅπασιν εὖ πράττουσιν ἥδομαι φίλοις.
Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.
Βέβαιος ἴσθι καὶ βεβαίως χρῶ φίλοις.
Δεῖ τοὺς φιλοῦντας, πίστιν, οὐ λόγους ἔχειν.
Ἐν τοῖς δὲ δεινοῖς, χρημάτων κρείττων φίλος.

Εὔχου δ᾽ ἔχειν τι κἂν ἔχῃς, ἕξεις φίλους.
Ἐν τοῖς κακοῖς δὲ τοὺς φίλους εὐεργέτει.
Ἴσον θεῷ σου τοὺς φίλους τιμᾶν θέλε.
Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.
Κρίνει φίλους ὁ καιρὸς ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.
Καλὸν τὸ μηδὲν εἰς φίλους ἁμαρτάνειν.
Καλὸν θέαμα δ᾽ ἐστὶν εὖ πράττων φίλος.
Κακὸν φέρουσι καρπὸν οἱ κακοὶ φίλοι.
Μισοῦντα μίσει καὶ φιλοῦνθ᾽ ὑπερφίλει. ·Γ· φίλει
Λίαν φιλῶν ἑαυτὸν, οὐχ ἕξεις φίλον.
Μὴ φεῦγ᾽ ἑταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.
Μακάριος ὅστις ἔτυχε γενναίου φίλου.
Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων εἶναι κριτής.
Νόμιζ᾽ ἀδελφοὺς τοὺς ἀληθινοὺς φίλους.
Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις οὐχ αὑτὸν φιλεῖ.
Ὀργῆς χάριν τὰ κρυπτὰ μὴ ᾽κφάνῃς φίλου.
Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου.
Πειρῶ φίλοισι μὴ κακὸς εἶναι φίλος.
Πολλοὶ τραπέζης οὐκ ἀληθείας φίλοι.
Τὰ χρήματ᾽ ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους.
Φίλον δι᾽ ὀργὴν ἐν κακοῖς μὴ παρίδῃς.
Φίλος φίλῳ γὰρ συμπονῶν αὑτῷ πονεῖ.
Φίλου τρόπους γίνωσκε· μισήσεις δὲ μή.
Φίλος με βλάπτων οὐδὲν ἐχθροῦ διαφέρει.
Φίλους ἔχων, νόμιζε θησαυροὺς ἔχειν.
Φίλει δ᾽ ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.
Φιλίας δικαίας, κτῆσις ἀσφαλεστάτη
Φίλον βέβαιον ἐν κακοῖσι μὴ φοβοῦ.

Εἰς φιλοπονίαν.

Ἔργοις φιλόπονος ἴσθι, μὴ λόγοις μόνον.

Ἐν μυρίοις τὰ καλὰ γίνεται πόνοις.
Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
Φιλόπονος ἴσθι καὶ βίον κτήσῃ καλόν.
Ὡς ἡδὺ τοῖς σοφοῖσι μεμνῆσθαι πόνων.
Ὡς πολλὰ θνητοῖς ἡ σχολὴ ποιεῖ κακά.
Αὐτός σε διδάσκει τοῦ βίου τὰ πράγματα.

Εἰς φρόνησιν.

Ἀγαθὸν μέγιστον ἡ φρόνησις ἐστ' ἀεί.
Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
Ἀρεστόν ἐστι πάντ' ἐπίστασθαι καλά.
Ἂν ὦ φρονῇς τὰ πάντα εὐδαίμων ἔσῃ.
Ἀεὶ κράτιστόν ἐστι τἀσφαλέστατον.
Ἔνιοι κακῶς φρονοῦσι πράσσοντες καλῶς.
Ἐμπειρία γὰρ τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.
Ἡδύ γε πατὴρ φρόνησιν ἀντ' ὀργῆς ἔχων.
Ἥδιστόν ἐστιν εὐτυχοῦντα, νοῦν ἔχειν.
Μισῶ σοφιστήν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός.
Νοεῖν γὰρ ἐστι κρεῖττον ἢ σιγὴν ἔχειν.
Συνετὸς πεφυκὼς φεῦγε τὴν κακουργίαν.
Ὁ παρ' ἡλικίαν νοῦς, μῖσος ἐξεργάζεται.
Οὐδεὶς ὁ νοεῖς οἶδεν, ὃ δὲ ποιεῖς βλέπει.
Οὐ πανταχοῦ δ' ὁ φρόνιμος ἁρμόττειν δοκεῖ.
Τὸ μηδὲν εἰκῇ, πανταχοῦ ἐστι χρήσιμον.
Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις ὁ νοῦς.
Ὡς οὐδὲν ἡ μάθησις ἂν μὴ νοῦς παρῇ.

Εἰς φύσιν.

Ἡ δοῦσα πάντα καὶ κομίζεται φύσις.
Ἡ φύσις ἑκάστου τοῦ γένους ἐστὶν πατρίς.
Ἡ φύσις ἁπάντων τῶν διδαγμάτων κρατεῖ.
Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον.

Εἰς χρόνον.

Ἄγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.
Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.
Πάντ᾽ ἀνακαλύπτων ὁ χρόνος πρὸς φῶς φέρει.
Σύμβουλος οὐδείς ἐστι βελτίων χρόνου.
Χρόνῳ τὰ πάντα γίγνεται καὶ κρίνεται.
Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δεικνύει μόνος.
Χρόνος δ᾽ ἀναιρεῖ πάντα καὶ λήθην ἄγει.

Εἰς χρέος.

Λαβὼν ἀπόδος ἄνθρωπε καὶ λήψῃ πάλιν.
Τὰ δάνεια, δούλους τοὺς ἐλευθέρους ποιεῖ.

Εἰς ψεῦδος.

Ψευδόμενος οὐδεὶς λανθάνει πολὺν χρόνον.
Ψεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται.
Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς σοφὸς καὶ χρήσιμος.

Εἰς ψόγον.

Ἤθους δικαίου, φαῦλος οὐ ψαύει λόγος.
Νικᾷ δ᾽ αἰεὶ διαβολὴ τὰ κρείττονα.
Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν ἀνδρὸς κακοῦ.

Εἰς ψυχήν.

Ψυχὴν ἔθιζε πρὸς τὰ χρηστὰ πράγματα.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΓΝΩΜΩΝ ΜΟΝΟ
ΣΤΙΧΩΝ ΚΑΤΑ ΚΕΦΑ
ΛΑΙΑ ΣΥΝΤΕ
ΤΑΓΜΕ
ΝΩΝ
.

Ἔπη Πυθαγόρου

ΧΡΥΣᾶ ἜΠΗ ΤΟΥ͂ ΠΥΘΑΓΌΡΟΥ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς νόμῳ
ὡς διάκεινται
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον. ἔπειθ' ἥρω-
ας ἀγαυούς.
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας
ἔννομα ῥέζων.
Τοὺς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅστις ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν, ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς
Ὄφρα δύνῃ, δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε.
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα καὶ ὕπνου λαγνείης τε.
Καὶ θυμοῦ, πρήξεις δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλου
Μήτ' ἰδίῃ, πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἀσκεῖν ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασιν.
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι
Ὅσσά τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πράως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει.
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζου.
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Προσπίπτουσ', ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἂρ ἐάσῃς.
Εἴργεσθαι σαυτόν, ψεῦδος δ' ἢν πέρ τι λέγηται.

Πράως ἴσχ᾽· ὃ δέ τοι ἐρέω ἐπὶ παντὶ τελείσθω·
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ·
Πρῆξαι μηδ᾽ εἰπεῖν ὅτι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται·
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ᾽ ἀνόητα πρὸς ἀνδρός·
Ἀλλὰ τάδ᾽ ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ᾽ ἀνιήσῃ·
Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι· ἀλλὰ διδάσκευ·
Ὅσσα χρεὼν, καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις·
Οὐδ᾽ ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ᾽ ἀμέλειαν ἔχειν χρή·
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ᾽ ὃ μή σ᾽ ἀνιήσει·
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον ἄθρυπτον·
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἴσχει·
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων
Μηδ᾽ ἀνελεύθερος ἴσθι, μέτρον δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ᾽ ἅ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου·
Μηδ᾽ ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ᾽ ὄμμασι προσδέξασθαι
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῆ παρέβην; τί δ᾽ ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη·
Ἀρξάμενος δ᾽ ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα,
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο· χρηστὰ δὲ, τέρπου·
Ταῦτα πόνει· ταῦτ᾽ ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾶν σε,
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει·
Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάου φύσεως· ἀλλ᾽ ἔρχευ ἐπ᾽ ἔργον·
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι· τούτων δὲ κρατήσας
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ᾽ ἀνθρώπων
Σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται, ᾗ τε κρατεῖται
Γνώσῃ δ᾽ ᾗ θέμις ἐστὶ φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην
Ὥστε σε μήτ᾽ ἄελπτ᾽ ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν

Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας·
Τλήμονες, οἳ τ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὔκ ἐσορῶσιν·
Οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασιν·
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας. οἱ δὲ κυλίνδροις·
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρον πήματ' ἔχοντες·
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθεν
Σύμφυτος· ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν
Ζεῦ πάτερ· ἦ πολλῶν τε κακῶν τε λύσεις ἅπαντας
Ἢ πᾶσιν δείξαις, οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται·
Ἀλλὰ σὺ θάρσει· ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν·
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα·
Ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω·
Ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις·
Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν ὧν εἴπομεν ἔν τε καθαρμοῖς.
Ἔν τε λύσει ψυχῆς κρίνων· καὶ φράζευ ἕκαστα·
Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην·
Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς.
Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκ ἔτι θνητός.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΕΠΩΝ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ·

ΣΤΙΧΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΩΚΥΛΙΔΗΝ·

Ὁ Φωκυλίδης εὐπρεπῆ ζήσας βίον·
Ὡς χριστομύστης ὡς ἀπόστολος μέγας.
Ὡς ἀκροατὴς τῶν θεουθεσπισμάτων
Καὶ μυσταγωγὸς τῶν ἀρίστων πρακτέων
Εὐαγγελικῶς ταῦτα λαλεῖ καὶ γράφει·
Εὐχῆς τα τυγχάνοντα τοῖς ἐν τῷ βίῳ·

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ἕτεροι

ΤΑΥΤΑ Δίκης ὁσίῃσι θεοῦ βουλεύματα φαίνει
Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος ὄλβια δῶρα.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΠΟΙΗΜΑ ΝΟΥΘΕΤΙΚΟΝ.

Μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα κύπριν ὀρίνειν.
Μήτε δόλους ῥάπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρα μιαίνειν.
Μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν.
Ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι· καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.
Ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ' ἔτυμα πάντ' ἀγορεύειν.
Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.
Πᾶσι δίκαια νέμειν, μηδὲ κρίσιν ἐς χάριν ἕλκειν.
Μὴ ῥίψῃς πενίην, ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον.
Ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσσει.
Μαρτυρίην ψευδῆ φεύγειν· τὰ δίκαια ἀγορεύειν.
Παρθενίην τηρεῖν, πίστιν δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.
Μέτρα νέμειν τὰ δίκαια, καλὸν δ' ἐπὶ μέζον ἅπασι.
Σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν.
Μήτ' ἐπιορκήσῃς μήτ' ἀγνῶς, μήτε ἑκόντι.
Ψεύδορκον στυγέει θεὸς, ἄμβροτος ὅστις ὀμόσσῃ.
Σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος ὅστις ἀρεῖται.
Μισθὸν μοχθήσαντι δίδου· μὴ θλίβε πένητα.
Γλώσσην οὖν ἐχέμυθον· κρυπτὸν λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.
Μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλῃς, μήτ' οὖν ἀδικοῦντα ἐάσῃς.
Πτωχῷ δ' εὐθὺς δίδου, μηδ' αὔριον ἐλθέμεν εἴπῃς.
Πληρώσας σέο χεῖρ' ἔλεον χρήζοντι παράσχου.
Ἄστεγον εἰς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν ὁδήγει.
Ναυηγοὺς οἴκτειρον, ἐπεὶ πλόος ἐστὶν ἄδηλος.

Χεῖρα

Χεῖρα πεσόντι δίδου, σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα·
Κοινὰ πάθη πάντων, ὁ βίος τροχὸς, ἄστατος ὄλβος·
Πλοῦτον ἔχων σὴν χεῖρα πενητεύουσιν ὄρεξον·
Ὧν σοι ἔδωκε θεὸς τούτων χρήζουσι παράσχου·
Ἔστω κοινὸς ἅπας ὁ βίος καὶ ὁμόφρονα πάντα·
Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν
Εἴθε δὲ μὴ χρήζοις μήτ' ἔννομα μήτε ἀδίκως·
Ἢν γὰρ ἀποκτείνῃς ἐχθρὸν σέο χεῖρα μιαίνεις·
Ἀγροῦ γειτονέοντος ἀπόσχεο μηδ' ἄρ' ὑπερβῇς,
Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπέρβασιαι δ' ἀλεγειναί·
Μηδέ τιν' αὐξόμενον καρπὸν λωβήσῃς ἀρούρης·
Ἔστωσαν ὁμότιμοι ἐπήλυδες ἐν πολιήταις·
Πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου
Χώρης δ' οὔτι βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισιν·
Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης·
Χρυσὸς ἀεὶ δόλος ἐστὶ καὶ ἄργυρος ἀνθρώποισι·
Χρυσὲ κακῶν ἀρχηγὲ βιοφθόρε πάντα χαλέπτων
Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν·
Σοῦ γὰρ ἕκητι μάχαι τε λεηλασίαι τε φόνοι τε
Ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν· ἀδελφειοί τε συναίμοις·
Μὴ δ' ἕτερον κεύθῃς κραδίῃ νόον· ἄλλ' ἀγορεύων·
Μηδ' ὡς πετροφυὴς πολύπους κατὰ χῶραν ἀμείβου·
Ὅστις ἑκὼν ἀδικεῖ· κακὸς ἀνήρ, ἢν δ' ὑπ' ἀνάγκης
Οὐκ ἐρέω τὸ τέλος· βουλὴν δ' εὐθύνει ἑκάστου·
Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ· μήτ' ἐνὶ πλούτῳ·
Εἷς θεός ἐστι σοφὸς· δυνατὸς, ἅμα καὶ πολύολβος
Μὴ δὲ παροιχομένοισι κακοῖς ξύγχου τεὸν ἦτορ·
Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον·
Μὴ προπετὴς ἐς χεῖρα· χαλίνου δ' ἄγριον ὀργήν·
Πολλάκι γὰρ πλήξας ἀέκων φόνον ἐξετέλεσσας

Ἔσω κοινὰ πάθη· μηδὲν μέγα μηδ᾽ ὑπέροπλον·
Οὐκ ἀγαθὸν πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὄνειαρ·
Ἡ πολλὴ δὲ τρυφὴ πρὸς ἀμέτρους ἕλκει ἔρωτας·
Ὑψαυχεῖ δ᾽ ὁ πολὺς πλοῦτος καὶ ἐς ὕβριν ἀέξει·
Θυμὸς ὑπερχόμενος μανίην ὀλοόφρονα τεύχει·
Ὀργὴ δ᾽ ἐστὶν ὄρεξις, ὑπερβαίνουσα δὲ μῆνις·
Ζῆλος τῶν ἀγαθῶν ἐσθλός, φαύλων δ᾽ ὑπερεργός·
Τόλμα κακῶν ὀλοὴ μέγ᾽ ὀφέλλει δ᾽ ἐσθλὰ πονοῦντας
Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς· ὁ δὲ Κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει·
Ἡδὺς ἀπενόφρων κικλήσκεται ἐν πολιήταις·
Μέτρῳ μὲν φαγέειν, καὶ πιεῖν, καὶ μυθολογεύειν·
Πάντων μέτρον ἄριστον· ὑπερβασίη δ᾽ ἀλεγεινή·
Μὴ φθονέοις ἀγαθῶν ἑτάροις, μὴ μῶμον ἀνάψῃς·
Ἄφθονοι οὐρανίδαι, καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθουσιν·
Οὐ φθονέει μήνη πολὺ κρείσσοσιν ἡλίου αὐγαῖς·
Οὐ χθὼν οὐρανίοις ὑψώμασι νέρθεν ἐοῦσα·
Οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν, ἀεὶ δ᾽ ὁμόνοιαν ἔχουσιν·
Εἰ γὰρ ἔρις μακάρεσσιν ἔην, οὐκ ἂν πόλος ἔστη·
Σωφροσύνην ἀσκεῖν· αἰσχρῶν δ᾽ ἔργων ἀπέχεσθαι·
Μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ᾽ ἀπόλειψον ἀμυνάν·
Πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ᾽ ἔριν ἀντιφυτεύει·
Μὴ πίστευε τάχιστα, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὄψει·
Νικᾶν εὖ ἔρδοντας ἐπὶ πλεόνεσσι καθήκει,
Καλὸν ξεινίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις·
Ἢ πλείσταις δολίαισι βραδυνούσαις παρὰ καιρὸν
Μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι·
Μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω,
Μητέρα δ᾽ ἐκπρολίπῃς, ἵν᾽ ἔχῃς πάλι τῆσδε νεοττούς
Μηδέποτε κρίνειν ἀδαήμονας ἄνδρας ἐάσῃς·
Τὴν σοφίην σοφὸς ἰθύνει, τέχνας δ᾽ ὁμότεχνος·

Οὐ χωρεῖ με

φωκυλιδης

Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν·
Οὐ γὰρ δὴ νοέουσ' οἳ μηδέπω τἆθλα μαθόντες·
Μηδὲ τραπεζοκόρας κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους·
Πολλοὶ γὰρ πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι·
Καιρὸν θωπεύοντες ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσιν·
Ἀχθόμενοι ὀλίγοις, καὶ πολλοῖς πάντες ἄπληστοι·
Λαῷ μὴ πίστευε, πολύτροπός ἐστιν ὅμιλος·
Λαὸς καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ ἀκατάσχετα πάντα.
Μηδὲ μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθῃς φίλον ἦτορ
Μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι· τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον
Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι·
Μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορύξῃς, μὴ δ' ἀθέατα
Δείξῃς ἠελίῳ, καὶ δαιμόνιον χόλον ὄρσῃς·
Οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο·
Καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν·
Λείψαν' ἀποιχομένων, ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται·
Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι·
Πνεῦμα γάρ ἐστι θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εἰκών·
Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν καὶ πάντα πρὸς αὐτήν·
Λυόμενοι κόνις ἐσμέν, ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται·
Πλούτου μὴ φείδου, μέμνησ' ὅτι θνητὸς ὑπάρχεις·
Οὐκ ἔνι ἐς ᾅδην ὄλβον ἔχειν, καὶ χρήματ' ἄγεσθαι·
Πάντες ἴσοι νέκυες· ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει·
Κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰώνια καὶ πατρὶς ᾅδης·
Ξυνὸς χῶρος ἅπασι πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν·
Οὐ πολλὺν ἄμοι ζώομεν χρόνον· ἀλλ' ἐπίκαιρον·
Ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός·
Μήτε κακοῖς ἄχθου· μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ·
Πολλάκις ἐν βιότῳ καὶ θαῤῥαλέοισιν ἄπιστον·
Καιρῷ λατρεύειν· μηδ' ἀντιπνέειν ἀνέμοισι·

Πῆμα καὶ ἀχθομένοισι κακοῦ λύσις ἤλυθεν ἄφνω.
Μὴ μεγαλυνθείη τρυφῶν, φρένα λυσσωθείης.
Εὐεπίην ἀσκεῖν, ἥτις μάλα πάντας ὀνήσει.
Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου.
Ὅπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεὸς, φύσιν ἠεροφοίτοις.
Ὄρνισι μὲν πολλὴν ταχυτῆτ' ἀλκήν τε λέουσι,
Ταύροις δ' αὐτοχύτοις κεράεσσι, κέντρα μελίσσαις
Ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε. λόγον δ' ἔρυμ' ἀνθρώποισι.
Τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος.
Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ.
Ἀγροὺς καὶ πόλιας σοφία, καὶ νῆα κυβερνᾷ.
Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀπάθαλον ἄνδρα ἄτιμον
Ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπάασθαι ἀνάγκῃ.
Πολλάκι συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.
Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν παραθήκην.
Ἀμφότεροι κλῶπες, καὶ ὁ δεξάμενος καὶ ὁ κλέψας.
Μοῖραν πᾶσι νέμειν, ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἀρίστη.
Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδεύῃς.
Μὴ κτήνους θνητοῖο βορὴν κατὰ μέζον ἐλᾶσαι.
Κτῆνος δ' ἢν ἐχθροῖο πέσῃ, καθ' ὁδὸν, συνέγειρον.
Πλαζόμενόν τε βροτὸν καὶ ἀλίτροπον μήδ' ὑπαλύξῃς
Βέλτερον ἀντ' ἐχθροῦ τυχεῖν φίλον εὐμενέοντος.
Ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἕλκος τ' ἀκέσασθαι.
Μὴ δέ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας, ἀργίποσιν δέ.
Λείψανα λεῖπε κυσί, θηρῶν ἄπο θῆρες ἔδονται.
Φάρμακα μὴ τεύχου, μαγικῶν βίβλων ἀπέχεσθαι.
Νηπιάχοις ἀπαλοῖς μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως.
Φεῦγε διχοστασίην καὶ ἔριν πολέμου προσιόντος.
Μὴ κακὸν εὐέρξῃς, σπείρειν ἴσον ἐστὶ πόντῳ.
Ἐργάζευ μοχθῶν, ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύσῃς.

Φωκυλίδης

Πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ, ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν
Μηδ᾽ ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζης
Ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν οἰκείων βιότων φάγοις ἀνύβριστος.
Εἰ δέ τις οὐδὲ δεδάηκε τέχνην σκάπτοιτο δικέλλῃ.
Ἔστι βίῳ πᾶν ἔργον ἐπὰν μοχθεῖν ἐθέλῃσθα.
Ναυτίλος εἰ πλώειν ἐθέλεις· εὐρεῖα θάλασσα.
Εἰ δὲ γεωπονίην μεθέπειν μακραί τοι ἄρουραι.
Οὐδὲν ἄνευ καμάτου πέλει ἀνδράσιν εὐπετὲς ἔργον.
Οὐδ᾽ αὐτοῖς μακάρεσσι· πόνος δ᾽ ἀρετὴν μέγ᾽ ὀφέλλει.
Μύρμηκες γαίης μυχάτους προλελοιπότες οἴκους.
Ἔρχονται βιότοιο κεχρημένοι ὁππότ᾽ ἄρουραι.
Λήια κειράμεναι καρπῶν πλήθουσιν ἀλωάς.
Οἱ δ᾽ αὐτοὶ πυροῖο νεοτριβὲς ἄχθος ἔχουσιν
Ἢ κριθῶν· αἰεὶ δὲ φέρων φορέοντα διώκει.
Ἐκ θέρεος ποτὶ χεῖμα βορὰν σφετέρην ἐπάγοντες.
Ἄτρυτον· φῦλον δ᾽ ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.
Κάμνει δ᾽ ἠεροφοῖτος, ἀριστοπόνος τε μέλισσα.
Ἢ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν, ἢ δονάκεσσιν.
Ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων.
Σμήνεσι μυριότρητα κατ᾽ ἔνθεα κηροδομοῦσα.
Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μήπως νώνυμος ὄληαι.
Δός τι φύσει καὐτός· τίκε δ᾽ ἔμπαλιν ὡς ἐλοχεύθης
Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον, σεο τέκνα μιαίνων.
Οὐ γὰρ τίκτει παῖδας ὁμοίους μοιχικὰ λέκτρα.
Μητρυιῆς μὴ ψαύειν δευτέρα τέκνα γονῆος.
Μητέρα δ᾽ ὡς τίμα τὴν μητέρος ἴχνια βᾶσαν.
Μὴ δὲ κασιγνήτης ἐς ἀπόρθορον ἐλθέμεν εὐνήν.
Μὴ δ᾽ ἐπὶ παλλακίσι πατρὸς λεχέεσσι μιγείης.
Μὴ δὲ γυνὴ φθείρῃ βρέφος ἔμβρυον ἔνδοθι γαστρός.
Μὴ δὲ τεκοῦσα κυσὶ ῥίψῃ, καὶ γυψὶν ἕλωρα.

Μὴ δέ τις ἧ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάληται.
Οὐδ' αὖ τίς θήρεσσ' ἄρσην συνέβαλεν ἐς εὐνήν.
Μὴ δ' αὖ παιδογόνον τι τέμνειν ἄρσενα κοῦρον.
Μὴ δ' ἀλόγοις ζώοις βατήριον εἰς λέχος ἔλθῃς.
Μὴ δ' ὕβριζε γυναῖκα ἐπαισχυντοῖς λεχέεσσι.
Μὴ παραβῇς εὐνὰς φύσεως εἰς κύπριν ἄθεσμον.
Μὴ δέ τι θηλύτεραι λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο.
Μὴ δ' ἐς ἔρωτα γυναικῶν ἅπας ῥεύσῃς ἀκάθεκτος.
Οὐ γὰρ ἔρως θεός ἐστι· πάθος δ' ἀΐδηλον ἁπάντων.
Μὴ δὲ κασιγνήτων ἀλόχων ἐπιδέμνια βαίνῃ.
Στέργε τεὴν ἄλοχον· τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον.
Ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρι.
Καὶ πόσις ᾗ ἀλόχῳ, μὴ δ' ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος.
Μὴ δέ τις ἀμνήστευτα βίῃ κούρῃ μιγείη.
Μὴ δὲ γυναῖκα κακὴν σοῖσιν οἴκοισιν ἄγεσθαι.
Λατρεύεις δ' ἀλόχῳ λυγρῆς χάριν εἵνεκα φερνῆς.
Ἵππους δ' εὐγενέας δίζεσθαι μὲν κατὰ οἶκον
Ταύρους δ' ὑψιτένοντας· ἀτὰρ σκυλάκων πανάγρους.
Γῆμαι δ' οὐκ ἀγαθὴν ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντες.
Οὐ δὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρα παναίνεται ἀφνειὸν ὄντα.
Μὴ δὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγῃς ἐπὶ πήματι πῆμα.
Παισὶ μὴ χαλέπαινε τεοῖς, ἀλλ' ἤπιος ἴσθι.
Ἢ δέ τι παῖς ἀλίτῃ, κωλυέτω υἱέα μήτηρ.
Ἢ καὶ πρεσβύτεροι γενεῆς ἢ δημογέροντες.
Μὴ μὲν ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφε πλοκαμῖδας χαίτην.
Μὴ κορυφὴν πλέξῃς· μὴθ' ἅμματα λοξὰ κορύμβων.
Ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κόμη· χλιδανῇσι δὲ γυναιξί.
Παιδὸς δ' εὐμόρφου φρουρεῖν νεοτήσιον ὥρην.
Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μῖξιν ἔρωτι.
Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι.

φωκυλιδης

Μὴ δέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆναι ἐάσῃς.
Κάλλος δυστήρητον ἔφυ παίδων τοκέεσσι.
Συγγενέσι φιλότητα νέμοις, ὁσίην θ' ὁμόνοιαν.
Αἰδεῖσθαι πολιοκροτάφους. εἴκειν δὲ γέρουσιν.
Ἕδρης καὶ γεράων πάντων, γενεῇ δ' ἀτάλαντον.
Πρέσβυν ὁμήλικα πατρὸς ἴσαις τιμαῖς γέραιρε.
Γαστρὸς ὀφειλόμενον δασμὸν παρέχου θεράπουσι
Δούλῳ τακτὰ νέμοις· ἵνα τοι καταθύμιος εἴη.
Στίγματα μὴ γράψῃς· ἐπονειδίζων θεράποντα.
Δοῦλον μὴ βλάψῃς τι κακηγορέων πρὸς ἄνακτα.
Λάμβανε καὶ βουλὴν παρ' οἰκέτου εὖ φρονέοντος.
Ἁγνεῖαι ψυχῆς σου, σώματός εἰσι καθαρμοί.
Ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια, οἷς βιοῶντες.
Ζωὴν ἐκτελέοι τ' ἀγαθὴν μέχρι γήραος οὐδοῦ.

ΤΈΛΟΣ ΣΥ῀Ν ΘΕΩ͂. ΤΩ͂Ν ΦΩ
ΚΥΛΊΔΟΥ ἜΡΓΩΝ.

Σιβυλλα

ΣΤΊΧΟΙ ΣΙΒΎΛΛΑΣ ΤΗ͂Σ ἘΡΥΘΡΑΊΑΣ ΠΕΡῚ ΤΟΥ͂ ΚΥΡΊΟΥ ἩΜΩ͂Ν, ἜΧΟΝΤΕΣ ἈΚΡΟΣΤΙΧΊΔΑ ΤΉΝΔΕ· ἸΗΣΟΥ͂Σ· ΧΡΙΣΤΌΣ· ΘΕΟΥ͂ ΥἹΌΣ· ΣΩΤΉΡ· ΣΤΑΥΡΌΣ·

Ἱδρώσει γὰρ χθὼν κρίσεως σημεῖον ὅτ' ἔσται.
Ἥξει δ' οὐρανόθεν βασιλεὺς αἰῶσιν ὁ μέλλων
Σάρκα παρὼν κρίναι πᾶσαν καὶ κόσμον ἅπαντα.
Ὄψονται δὲ θεὸν μέροπες πιστοὶ καὶ ἄπιστοι.
Ὕψιστον μετὰ τῶν ἁγίων ἐπὶ τέρμα χρόνοιο.
Σαρκοφόρον ψυχὰς δ' ἀνθρώπων ἐπὶ βήματι κρινεῖ.
Χέρσος ὅτ' ἂν ποτὲ κόσμος ὅλος καὶ ἄκανθαι γένηται
Ῥίψουσι τ' εἴδωλα βροτοὶ καὶ πλοῦτον ἅπαντα.
Ἰχνεύων ῥήξει τε πύλας εἱρκτῆς Ἀΐδαο
Σὰρξ πᾶσα τότε νεκρῶν ἐς ἐλευθέριον φάος ἥξει.
Τοὺς ἁγίους, ἀνόμους τε τὸ πῦρ αἰῶσιν ἐλέγξει.
Ὁππόσα τις πράξας ἔλαθεν τότε πάντα λαλήσει.
Στήθεα γὰρ ζοφόεντα θεὸς φωστῆρσι ἀνοίξει.
Θρῆνος δ' ἐκ πάντων ἔσται καὶ βρυγμὸς ὀδόντων.
Ἐκλείψει σέλας ἡλίου, ἄστρων τε χορεῖαι
Οὐρανὸν εἱλίξει μήνης δέ τε φέγγος ὀλεῖται.
Ὑψώσει δὲ φάραγγας ὀλεῖ δ' ὑψώματα βουνῶν
Ὕψος δ' οὐκέτι λυγρὸν ἐν ἀνθρώποισι φανεῖται
Ἶσα τ' ὄρη πεδίοις ἔσται καὶ πᾶσα θάλασσα
Οὐκ εἰς πλοῦν ἕξει, γῆ γὰρ φρυχθεῖσα κεραυνῷ.

Σιβυλλα

Σὺν πηγαῖς ποταμοὶ καχλάζοντες λείψουσιν
Σάλπιγξ δ' οὐρανόθεν φωνὴν πολύθρηνον ἀφήσει·
Ὠρύουσα μύσος μέλλον καὶ πήματα κόσμου
Ταρτάρεον χάος δείξει ποτὲ γαῖα χανοῦσα·
Ἥξουσι δ' ἐπὶ βῆμα θεοῦ βασιλῆες ἅπαντες
Ῥεύσει δ' οὐρανόθεν ποταμὸς πυρὸς ἠδὲ θείου·
Σῆμα δέ τοι τότε πᾶσι βροτοῖς ἀριδείκετον οἷον
Τὸ ξύλον ἐν πιστοῖς τὸ κέρας τὸ ποθούμενον ἔσται·
Ἀνδρῶν εὐσεβέων ζωὴ, πρόσκομμά τε κόσμου
Ὕδασι φωτίζον κλητοὺς ἐν δώδεκα πηγαῖς·
Ῥάβδος ποιμαίνουσα σιδηρείη γε κρατήσει
Οὗτος ὁ νῦν προγραφεὶς ἐν ἀκροστιχίοις θεὸς,
σωτὴρ ἡμῶν ἀθάνατος βασιλεὺς ὁ παθὼν ἕνεχ' ἡμῶν:~

ΤΕΛΟΣ

Ἰ	Χ	Θ	Ὁ	Σ
Η	Ρ	Ε	Σ	Τ
Σ	Ι	Ο	Σ	Α
Ο	Σ	Ῡ	Ω	Υ
Ῡ	Τ	·	Τ	Ρ
Σ	Ὸ	Ὑ	Ἡ	Ό
	Σ	ι	Ρ	Σ
·	·		·	:~

ΤΑΥ͂ΤΑ ἹΣΤΟΡΕΙ͂ Ὁ ΚΑΙΣΑΡΕΊΑΣ ἘΥΣΕ-
ΒΕΙΟΣ Ὁ ΠΑΜΦΊΛΟΥ ἘΝ ΤΩ͂Ι ΛΌΓΩΙ·
ὋΣ ἘΚΛΉΘΗ ΒΑΣΙΛΙΚΌΣ :~

ΔΙΑΦΟΡᾺ ΦΩΝῆΣ.

Ἐπὶ κύκνου ᾄδειν. Ἐπὶ ἀηδόνος τερετίζειν. Ἐπὶ τέττιγος ἠχεῖν. Ἐπὶ κίχλης κιχλίζειν. Ἐπὶ κορώνης καὶ κοράκων κρώζειν. Ἐπὶ σφηκὸς καὶ μελισσῶν βομβεῖν. Ἐπὶ πυρὸς, βρῶμος· ἀνέμων, πάταγος· κάλων, συριγμὸς· τράγων, φρυμαγμὸς καὶ φρυμός. Ἐπὶ ἀνθρώπων, κεκραγέναι. ἐπὶ κυνῶν, ὑλακτεῖν. ἐπὶ λύκων, ὠρύεσθαι. κυρίως δὲ καὶ ἡ τῶν κυνῶν φωνὴ, ὠρυγή. ἐπὶ προβάτων, βρηχᾶσθαι. Ἐπὶ βοῶν μυκᾶσθαι. Ἐπὶ ἵππων, χρεμετίζειν. ἐπὶ ὄνων, βρομᾶσθαι. λέγουσι δὲ καὶ ὀγκᾶσθαι. ἐπὶ λεόντων, βρυχᾶσθαι. ἐπὶ ἄρκτων καὶ παρδάλεων, ὁμάζειν. ἐπὶ ὄφεων καὶ δρακόντων συρίζειν. Ἐπὶ ἀετῶν, κλαγκάζειν. ἐπὶ ἀλεκτριόνων, κοκκύζειν ἢ ἠχεῖν. ἐπὶ χοίρων, γρυλίζειν, καὶ γρύζειν. ἐπὶ περδίκων, κοκκυβάζειν. ἐπὶ γλαυκῶν, κακκιβάζειν καὶ κλώζειν. Ἐπὶ ὀρνίθων, κακκάζειν. ἐπὶ ἁμαξῶν, τετριγέναι.

Ησιοδος

ἩΣΙΟΔΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑ

ΜΟΥΣΑΩΝ ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ᾽ ἀείδειν
Αἵθ᾽ ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε, ζάθεόν τε·
Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ᾽ ἁπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος κρονίωνος·
Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χρόα τερμησσοῖο
Ἢ ἵππου κρήνης, ἢ ὀλμειοῦ ζαθέοιο
Ἀκροτάτῳ ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο,
Καλοὺς ἱμερόεντας· ἐπερρώσαντο δὲ ποσίν.
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ·
Ἐννύχιαι στεῖχον περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι.
Ὑμνεῦσαι δία τ᾽ αἰγίοχον καὶ πότνιαν ἥρην
Ἀργείην, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν
Κούρην τ᾽ αἰγιόχοιο διὸς γλαυκῶπιν ἀθήνην,
Φοῖβόν τ᾽ ἀπόλλωνα, καὶ ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἠδὲ ποσειδάωνα γαιήοχον ἐννοσίγαιον
Καὶ θέμιν αἰδοίην ἑλικοβλέφαρόν τ᾽ ἀφροδίτην
Ἥβην τε χρυσοστέφανον καλήν τε διώνην
Ἠῶ τ᾽, ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε σελήνην.
Λητώ τ᾽ ἰαπετόν τε, ἰδὲ κρόνον ἀγκυλομήτην,
Γαῖαν τ᾽ ὠκεανόν τε μέγαν, καὶ νύκτα μέλαιναν

Ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων.
Αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδήν.
Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρώτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπον,
Μοῦσαι ὀλυμπιάδες κοῦραι διὸς αἰγιόχοιο.
Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα γαστέρες οἶον.
Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα.
Ἴδμεν δ' εὖτ' ἐθέλωμεν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὡς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου διὸς ἀρτιέπειαι.
Καί μοι σκῆπτρον ἔδων δάφνης ἐριθηλέος ὄζον
Δρέψασθαι θηητόν. ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν,
Θείην, ἵνα κλείοιμι τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα.
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων.
Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρῦν ἢ περὶ πέτρην.
Τύνη, μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ διὶ πατρὶ
Ὑμνεῦσαι, τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς ὀλύμπου
Εἴρουσαι τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα,
Φωνῇ ὁμηρεῦσαι, τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδὴ
Ἐκ στομάτων ἡδεῖα. γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζηνὸς ἐριγδούποιο θεᾶν ὀπὶ λειριοέσσῃ.
Σκιδναμένῃ. ἠχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος ὀλύμπου
Δώματ' ἀθανάτων. αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἱεῖσαι,
Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ
Ἐξ ἀρχῆς, οὓς γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ἔτικτεν.
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἐάων
Δεύτερον αὖτε ζῆνα θεῶν πατέρα ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Ἀρχόμεναι θ' ὑμνεῦσι θεαὶ λήγουσί τ' ἀοιδῆς
Τόσσον φέρτατός ἐστι θεῶν κράτεί τε μέγιστος.
Αὖθις δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε γιγάντων

ἡσίοδος

Ὑμνεῦσαι, τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων.
Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεὺς
Νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
Ἣ δ' ἔτεκ' ἐννέα κούρας ὁμόφρονας, ᾗσιν ἀοιδὴ
Μέμβλεται ἐν στήθεσσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις.
Τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Ὀλύμπου.
Ἔνθά σφιν λιπαροί τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
Πὰρ δ' αὐτῇς Χάριτές τε καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσιν.
Ἐν θαλίῃς, ἐρατὴν δὲ διὰ στόμα ὄσσαν ἱεῖσαι.
Μέλπονται πάντων τε νόμους, καὶ ἤθεα κεδνά.
Ἀθανάτων κλείουσιν ἐπήρατον ὄσσαν ἱεῖσαι.
Αἳ τότ' ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ.
Ἀμβροσίῃ μολπῇ, περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα,
Ὑμνεύσαις, ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει,
Νισσομένων πατέρ' εἰς ὅν, ὁ δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει.
Αὐτὸς ἔχων βροντὴν, ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνόν.
Κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον· εὖ δὲ ἕκαστα
Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς, καὶ ἐπέφραδε τιμάς.
Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι ἄειδον Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.
Ἐννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαυῖαι.
Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε.
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε.
Καλλιόπη θ', ἣ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασῶν.
Ἡ γὰρ καὶ βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ

Ὅντινα τιμήσουσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο
Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων
Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἀοιδήν·
Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα· οἱ δέ νυ λαοὶ
Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι διακρίνοντα θέμιστας
Ἰθείῃσι δίκῃσιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων
Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε.
Τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖσι
Βλαπτομένοις ἀγορῆφι μετάτροπα ἔργα τελοῦσι
Ῥηϊδίως μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὣς ἱλάσκονται·
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι
Οἵα τε Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν·
Ἐκ γάρ τοι Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος.
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί·
Ἐκ δὲ Διὸς, βασιλῆες· ὁ δ' ὄλβιος, ὅντινα Μοῦσαι
Φιλῶνται· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή·
Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
Ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος· αὐτὰρ ἀοιδὸς
Μουσάων θεράπων κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων
Ὑμνήσῃ μάκαράς τε θεοὺς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν·
Αἶψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
Μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεάων.
Χαίρετε τέκνα Διός· δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν·
Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων.
Οἳ Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
Νυκτός τε δνοφερῆς, οὓς θ' ἁλμυρὸς ἔτρεφε πόντος
Εἴπατε δ' ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γένοντο,
Καὶ ποταμοὶ, καὶ πόντος ἀπείριτος οἴδματι θύων,
Ἄστρα τε λαμπετόωντα, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν

Ησιοδοσ

Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἐάων
ὥς τ' ἄφενος δάσσαντο, καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο·
Ἠδὲ, καὶ ὡς τὰ πρῶτα πολύπτυχον ἔσχον ὄλυμπον·
Ταῦτά μοι ἔσπετε μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι
Ἐξ ἀρχῆς· καὶ εἴπαθ', τί πρῶτον γένετ' αὐτῶν·
Ἤτοι μὲν πρώτιστα, χάος γένετ' αὐτὰρ ἔπειτα·
Γαῖ' εὐρύστερνος πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί·
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος ὀλύμπου·
Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης.
Ἠδ' ἔρος, ὃς κάλλιστος, ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι·
Λυσιμελὴς πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων.
Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
Ἐκ χάεος δ' ἔρεβός τε, μέλαινά τε νὺξ ἐξεγένοντο·
Νυκτὸς δ' αὖτ' αἰθήρ τε καὶ ἡμέρη ἐξεγένοντο·
Οὓς τέκε κυσαμένη ἐρέβει φιλότητι μιγεῖσα·
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανὸν ἀστερόενθ' ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι·
Ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί·
Γείνατο δ' οὔρεα μακρὰ θεῶν χαρίεντας ἐναύλους
Νυμφάων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὔρεα βησσήεντα
Ἡ δὲ καὶ ἀτρύγετον πέλαγος τέκεν οἴδματι θυῖον
Πόντον, ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου· αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα τέκ' ὠκεανὸν βαθυδίνην
Κοῖόν τε κρεῖόν θ' ὑπερίονά τ' ἰαπετόν τε·
Θείαν τε ῥείαν τε θέμιν τε μνημοσύνην τε·
Φοίβην τε χρυσοστέφανον τηθύν τ' ἐρατεινήν·
Τοὺς δὲ μεθ' ὁπλότατος γένετο κρόνος ἀγκυλομήτης
Δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα·
Γείνατο δ' αὖ κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας·
Βρόντην τε στερόπην τε καὶ ἄργην ὀβριμόθυμον·

Τῇ δ' ἔρος ὡμάρτησε καὶ ἵμερος ἕσπετο καλὸς
Γινομένῃ τὰ πρῶτα θεῶν τ' ἐς φῦλον ἰούσῃ
Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει ἠδὲ λέλογχε.
Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι·
Παρθενίους τ' ὀάρους μειδήματά τ' ἐξαπάτας τε·
Τέρψιν τε γλυκερὴν φιλότητά τε μειλιχίην τε·
Τοὺς δὲ πατὴρ τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν
Παῖδας νεικείων μέγας οὐρανός, οὓς τέκεν αὐτός·
Φάσκε δὲ τιταίνοντας, ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
Ἔργον· τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι·
Νὺξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε μόρον, καὶ κῆρα μέλαιναν·
Καὶ θάνατον, τέκε δ' ὕπνον· ἔτικτε δὲ φῦλον ὀνείρων·
Οὔ τινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε νὺξ ἐρεβεννή·
Δεύτερον αὖ μῶμον· καὶ ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν·
Ἑσπερίδας θ' αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ ὠκεανοῖο
Χρύσεα καλὰ μέλουσι φέροντά τε δένδρεα καρπόν·
Καὶ μοίρας καὶ κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους·
Κλωθώ τε λάχεσίν τε καὶ ἄτροπον, αἵτε βροτοῖσι·
Γινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε·
Αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσαι.
Οὐδέ ποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο·
Πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὄπιν ὅστις ἁμάρτῃ·
Τίκτε δὲ καὶ νέμεσιν πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι
Νὺξ ὀλοή· μετὰ τὴν δ' ἀπάτην τέκε, καὶ φιλότητα·
Γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ ἔριν τέκε καρτερόθυμον·
Αὐτὰρ ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν πόνον ἀλγινόεντα·
Λήθην τε, λιμόν τε, καὶ ἄλγεα δακρυόεντα·
Ὑσμίνας τε φόνους τε μάχας, ἀνδροκτασίας τε,
Νείκεά τε, ψευδέας τε λόγους, ἀμφιλογίας τε·
Δυσνομίην, ἄτην τε συνήθεας ἀλλήλοισιν·

Ησιοδος

Ὅρκον θ' ὃς δὴ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους,
Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ.
Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο πόντος,
Πρεσβύτατον παίδων, αὐτὰρ καλέουσι γέροντα
Οὕνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος, οὐδὲ θεμιστέων
Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἤπια δήνεα οἶδεν.
Αὖτις δ' αὖ θαύμαντα μέγαν καὶ ἀγήνορα φόρκυν.
Γαίῃς μισγόμενος, καὶ κητὼ καλλιπάρῃον,
Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγήριτα τέκνα θεάων
Πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ καὶ δωρίδος ἠυκόμοιο.
Κούρης ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο
Γρωτώ τ' εὐκράτη τε σαώ τ' ἀμφιτρίτη τε.
Εὐδώρη τε, θέτις τε, γαλήνη τε, γλαύκη τε.
Κυμοθόη, σπειώ τε θόη, θαλίη τ' ἐρόεσσα.
Καὶ μελίτη χαρίεσσα, καὶ εὐλιμένη καὶ ἀγαυή.
Γασιθέη τ' ἐρατώ τε, καὶ εὐνίκη ῥοδόπηχυς.
Δωτώ τε, πρωτώ τε, φέρουσά τε, δυναμένη τε
Νησαίη τε καὶ ἀκταίη, καὶ πρωτομέδεια,
Δωρὶς καὶ πανόπη καὶ εὐειδὴς, γαλάτεια.
Ἱπποθόη τ' ἐρόεσσα, καὶ ἱππονόη ῥοδόπηχυς.
Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' ἐν ἠεροειδέι πόντῳ
Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων σὺν κυματολήγῃ.
Ῥεῖα πρηΰνει, καὶ ἐϋσφύρῳ ἀμφιτρίτῃ.
Κυμώ τ' ἠιόνη τε ἐϋφανός θ' ἁλιμήδη.
Γλαυκονόμη τε φιλομμειδὴς καὶ ποντοπόρεια,
Λειαγόρη τε καὶ εὐαγόρη καὶ λαομέδεια.
Γουλυνόμη τε καὶ αὐτονόμη, καὶ λυσιάνασσα
Εὐάρνη τε φυήν τ' ἐρατὴ καὶ εἶδος ἄμωμος.
Καὶ ψαμάθη χαρίεσσα δέμας, δίη τε μενίππη.

Νησώ τ' εὐπόμπη τε θεμιστώ τε προνόη τε
Νημερτής θ' ἣ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο
Αὗται μὲν νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο,
Κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι·
Θαύμας δ' ὠκεανοῖο βαθυρρείταο θύγατρα
Ἠγάγετ' ἠλέκτρην· ἡ δ' ὠκεῖαν τέκεν ἶριν,
Ἠϋκόμους θ' ἁρπυίας ἀελλώ τ' ὠκυπέτην τε,
Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται,
Ὠκείῃς πτερύγεσσι μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον·
Φόρκυϊ δ' αὖ κητὼ γραίας τέκε καλλιπαρῄους,
Ἐκ γενετῆς πολιὰς, τὰς δὴ γραίας καλέουσιν
Ἀθάνατοί τε θεοὶ, χαμαὶ τ' ἐρχόμενοι ἄνθρωποι·
Πεφρηδώ τ' εὔπεπλον, ἐνυώ τε κροκόπεπλον,
Γοργούς θ', αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ ὠκεανοῖο,
Ἐσχατιῇ πρὸς νυκτὸς, ἵν' ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
Σθενώ τ' εὐρυάλη τε μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα·
Ἡ μὲν, ἔην θνητὴ, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρως
Αἱ δύο τῇ δὲ μιῇ παρελέξατο κυανοχαίτης·
Ἐν μαλακῷ λειμῶνι καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι·
Μιχθεὶς καλλιρόῃ κούρῃ κλυτοῦ ὠκεανοῖο
Τῆς δ' ὅτε δὴ περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
Ἐξέθορε χρυσάορ τε μέγας καὶ πήγασος ἵππος·
Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς
Γένεθ', ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχων μετὰ χερσὶ φίλῃσι·
Χὠ μὲν ἀποπτάμενος προλιπὼν χθόνα μητέρα μήλων
Ἵκετ' ἐς ἀθανάτους ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει
Βροντήν τε, στεροπήν τε φέρων διὶ μητιόεντι
Χρυσάορ δ' ἔτικε τρικέφαλον γηρυονῆα·
Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάριξε βίη ἡρακληείη
Βουσὶ παρ' εἰλιπόδεσσι περιρρύτῳ εἰν ἐρυθείῃ

Ἡσιόδου

Ἤματι τῷ, ὅτε βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν διαβὰς πόρον ὠκεανοῖο,
Ὄρθόν τε κτείνας καὶ βουκόλον εὐρυτίωνα,
Σταθμῷ ἐν ἠερόεντι. πέρην κλυτοῦ ὠκεανοῖο.
Ἡ δ' ἔτεκεν ἄλλο πέλωρον ἀμήχανον οὐδὲν ἐοικὸς·
Θνητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Σπῆι ἐνὶ γλαφυρῷ θείην κρατερόφρον' ἔχιδναν
Ἥμισυ μὲν νύμφην ἑλικώπιδα καλλιπάρῃον
Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν δεινόν τε μέγαν τε
Ποικίλον ὠμηστὴν ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης·
Ἔνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω κοίλη ὑπὸ πέτρη
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν·
Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ ἔχιδνα,
Ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα·
Τῇ δὲ τυφάωνα φασὶ μιγήμεναι ἐν φιλότητι
Δεινόν θ' ὑβριστήν ἄνεμον ἑλικώπιδι κούρῃ·
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη, τέκετο κρατερόφρονα τέκνα,
Ὄρθον μὲν πρῶτον κύνα γείνατο γηρυονῆι·
Δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον οὔτι φατειὸν
Κέρβερον ὠμηστὴν ἀΐδεω κύνα χαλκεόφωνον
Πεντηκοντακέφαλον ἀναιδέα τε κρατερόν τε·
Τὸ τρίτον, ὕδρην αὖτις ἐγείνατο λυγρὰ ἰδυῖαν
Λερναίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος ἥρη·
Ἄπλητον κοτέουσα βίῃ ἡρακληείῃ·
Καὶ τὴν μὲν διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ
Ἀμφιτρυωνιάδης, σὺν ἀρηιφίλῳ ἰολάῳ.
Ἡρακλέης, βουλῇσιν ἀθηναίης ἀγελείης·
Ἡ δὲ χίμαιραν ἔτικτε πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ
Δεινήν τε μεγάλην τε ποδώκεά τε κρατερήν τε·

Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ· μία μὲν χαροποῖο λέοντος,
Ἡ δὲ χιμαίρης· ἡ δ' ὄφιος κρατεροῖο δράκοντος·
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων· μέσση δὲ χίμαιρα
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο·
Τὴν μὲν πήγασος εἷλε καὶ ἐσθλὸς βελλεροφόντης·
Ἡ δ' ἄρα σφίγγ' ὀλοὴν τέκε καδμείοισιν ὄλεθρον
Ὄρθῳ ὑποδμηθεῖσα, νεμειαῖόν τε λέοντα·
Τόν ῥ' ἥρη θρέψασα διὸς κυδνὴ παράκοιτις
Γουνοῖσιν κατένασσε νεμείης πῆμ' ἀνθρώποις·
Ἔνθ' ἄρ' ὅ γ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων
Κοιρανέων τρητοῖο νεμείης ἠδ' ἀπέσαντος
Ἀλλά ἑ ἲς ἐδάμασσε βίης ἡρακληείης·
Κητὼ δ' ὁπλότατον φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης
Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.
Τοῦτο μὲν ἐκ κητοῦς καὶ φόρκυος γένος ἐστί.
Τηθὺς δ' ὠκεανῷ ποταμοὺς τέκε δινήεντας
Νεῖλόν τ' ἀλφειόν τε καὶ ἠριδανὸν βαθυδίνην
Στρυμόνα· μαίανδρόν τε καὶ ἴστρον καλλιρέεθρον
Φᾶσίν τε· ῥῆσόν τ' ἀχελώϊον ἀργυροδίνην·
Νέσσον τε· ῥοδίον θ' ἁλιάκμονά θ' ἑπτάπορόν τε·
Γρήνικόν τε καὶ αἴσηπον· θεῖόν τε σιμοῦντα·
Πηνειόν τε καὶ ἕρμον ἐϋρρείτην τε κάϊκον·
Σαγγάριόν τε μέγαν· λάδωνά τε παρθένιόν τε·
Εὔηνόν τε καὶ ἄρδησκον· θεῖόν τε σκάμανδρον
Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἳ κατὰ γαῖαν
Ἄνδρας κουρίζουσι σὺν ἀπόλλωνι ἄνακτι,
Καὶ ποταμοῖς· ταύτην δὲ διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι·
Πειθώ τ' ἀδμήτη τε· ἰάνθη τ' ἠλέκτρη τε·
Δωρίς τε, πρυμνώ τε καὶ οὐρανίη θεοειδής·

Ἡσιοδος

Ἱππώ τε κλυμένη τε ῥόδιά τε, καλλιρόη τε·
Ζευξώ τε κλυτίη τε ἰδυῖά τε, πασιθόη τε·
Πληξαύρη τε γαλαξαύρη τ' ἐρατή τε διώνη·
Μηλόβοσίς τε θόη τε καὶ εὐειδὴς Πολυδώρη·
Κερκηίς τε φυὴν ἐρατὴ, πλουτώ τε βοῶπις·
Περσηίς τ', ἰάνειρά τ', ἀκάστη τε ξάνθη τε·
Πετραίη τ' ἐρόεσσα· μενεσθώ τ', εὐρώπη τε·
Μῆτίς τ' εὐρυνόμη τε τελεστώ τε κροκόπεπλος·
Κρισηίς τ' ἀσίη τε καὶ ἱμερόεσσα καλυψώ·
Εὐδώρη τε τύχη τε καὶ ἀμφιρὼ, ὠκυρόη τε·
Καὶ στὺξ, ἣ δή σφεων προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων·
Αὗται δ' ὠκεανοῦ καὶ τηθύος ἐξεγένοντο.
Πρεσβύταται κοῦραι· πολλαί γε μέν εἰσι καὶ ἄλλαι·
Τρεῖς γὰρ χίλιαι εἰσὶ τανύσφυροι ὠκεανῖναι
Αἵ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης.
Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι θεάων ἀγλαὰ τέκνα,
Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες.
Υἱέες ὠκεανοῦ· τοὺς γείνατο πότνια τηθύς·
Τῶν, ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτῶν ἄνδρα ἐνισπεῖν·
Οἱ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν οἱ ἂν περιναιετάουσι
Θεία δ' ἠέλιόν τε μέγαν λαμπράν τε σελήνην
Ἠῶ θ' ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει
Ἀθανάτοις τε θεοῖς, τοὶ, οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
Γείναθ' ὑποδμηθεῖσ' ὑπερίονος ἐν φιλότητι·
Κρείῳ δ' εὐρυβίη τίκτεν φιλότητι μιγεῖσα·
Ἀστραῖόν τε μέγαν πάλλαντά τε δῖα θεάων·
Πέρσην θ', ὃς καὶ πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνῃσιν·
Ἀστραίῳ δ' ἠὼς ἀνέμους τίκτε καρτεροθύμους·
Ἀργέστην· ζέφυρον· βορέην λαιψηροκέλευθον·
Καὶ νότον ἐν φιλότητι θεὰ θεῷ εὐνηθεῖσα·

Τοὺς δὲ μετ' ἀστέρα τίκτεν ἑωσφόρον ἠριγένεια,
Ἄστρα τε λαμπετόωντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται·
Στὺξ δ' ἔτεκ' ὠκεανοῦ θυγάτηρ πάλλαντι μιγεῖσα,
Ζῆλον καὶ νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι·
Καὶ κράτος ἠδὲ βίην ἀριδείκετα γείνατο τέκνα,
Τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε διὸς δόμος, οὐδέ τις ἕδρη
Οὐδ' ὁδὸς ὅππη μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύῃ
Ἀλλ' αἰεὶ πὰρ ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται·
Ὣς γὰρ ἐβούλευσε στὺξ ἄφθιτος ὠκεανίνη,
Ἤματι τῷ, ὅτε πάντας ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν ὄλυμπον·
Εἶπε δ' ὃς ἂν μετὰ εἷο θεῶν τιτῆσι μάχοιτο,
Μή τιν' ἀπορραίσειν γεράων· τιμὴν δὲ ἕκαστον
Ἑξέμεν, ἣν τὸ πάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τὸν δ' ἔφαθ' ὅστις ἄτιμος ὑπὸ κρόνου ἠδ' ἀγέραστος,
Τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν ἣ θέμις ἐστί·
Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη στὺξ ἄφθιτος οὔλυμπόνδε,
Σὺν σφοῖσι παίδεσσι φίλου διὰ μήδεα πατρός·
Τὴν δὲ ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν·
Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὅρκον,
Παῖδας δ' ἤματα πάντα, ἑοὺς μεταναιέτας εἶναι·
Ὣς δ' αὔτως πάντεσσι διαμπερὲς ὥσπερ ὑπέστη,
Ἐξετέλεσσ' αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ ἠδὲ ἀνάσσει·
Φοίβη δ' αὖ κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνήν·
Κυσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι,
Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεί·
Ἤπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς ἀγανώτατον ἐντὸς ὀλύμπου·
Γείνατο δ' ἀστερίην εὐώνυμον ἥν ποτε πέρσης,
Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν·

Ησιοδοσ

Ἔργον· ἐπεὶ πρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
Ἡμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὣς φάτο, γήθησε δὲ μέγα φρεσὶ γαῖα πελώρη·
Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ· ἐνέθηκε δὲ χερί·
Ἅρπην καρχαρόδοντα δόλον δ᾽ ὑπεθήκατο πάντα·
Ἦλθε δὲ νύκτ᾽ ἐπάγων μέγας οὐρανός· ἀμφὶ δὲ γαίῃ
Ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχετο· καὶ ῥ᾽ ἐτανύσθη
Πάντῃ· ὁ δ᾽ ἐκ λοχέοιο πάις ὠρέξατο χειρί·
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλαβεν ἅρπην
Μακρὴν καρχαρόδοντα· φίλου δ᾽ ἀπὸ μήδεα πατρός·
Ἐσσυμένως ἤμησε· πάλιν δ᾽ ἔρριψε φέρεσθαι
Ἐξοπίσω· τὰ μὲν οὔτι ἐτώσια ἔκφυγε χειρός·
Ὅσσαι γὰρ ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι·
Πάσας δέξατο γαῖα· περιπλομένων δ᾽ ἐνιαυτῶν,
Γείνατ᾽ ἐριννῦς τε κρατερὰς, μεγάλους τε γίγαντας·
Τεύχεσι λαμπομένους δολίχ᾽ ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας·
Νύμφας θ᾽, ἃς μελίας καλέουσ᾽ ἐπ᾽ ἀπείρονα γαῖαν·
Μήδεα δ᾽ ὡς τὸ πρῶτον ἀποτμήξας ἀδάμαντον
Κάββαλ᾽ ἐπ᾽ ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
Ὣς φέρετ᾽ ἀμ πέλαγος πουλὺν χρόνον, ἀμφὶ δὲ λευκός
Ἀφρὸς ἀπ᾽ ἀθανάτου χροὸς ὤρνυτο· τῷ δ᾽ ἔνι κούρη·
Ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ κυθήροισι ζαθέοισιν·
Ἔπλητ᾽ ἔνθεν ἔπειτα περίρρυτον ἵκετο κύπρον·
Ἐκ δ᾽ ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός· ἀμφὶ δὲ ποίη
Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο· τὴν δ᾽ ἀφροδίτην,
Ἀφρογενέα τε θεὰν καὶ ἐυστέφανον κυθέρειαν·
Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες· οὕνεκ᾽ ἐν ἀφρῷ,
Θρέφθη· αὐτὰρ κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε κυθήροις·
Κυπρογένειαν δ᾽ ὅτι γένοιτο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
Ἠδὲ φιλομμειδέα ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη·

Τοὺς δὲ μετ' ἀστέρα τίκτεν ἑωσφόρον ἠριγένεια,
Ἄστρα τε λαμπετόωντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.
Στὺξ δ' ἔτεκ' ὠκεανοῦ θυγάτηρ πάλλαντι μιγεῖσα,
Ζῆλον καὶ νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι.
Καὶ κράτος ἠδὲ βίην ἀριδείκετα γείνατο τέκνα,
Τῶν, οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε διὸς δόμος, οὐδέ τις ἕδρη
Οὐδ' ὁδὸς ὅππη μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύῃ
Ἀλλ' αἰεὶ πὰρ ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται.
Ὣς γὰρ ἐβούλευσε στὺξ ἄφθιτος ὠκεανίνη,
Ἤματι τῷ, ὅτε πάντας ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν ὄλυμπον.
Εἶπε δ' ὃς ἂν μετὰ εἷο θεῶν τιτῆσι μάχοιτο,
Μή τιν' ἀπορραίσειν γεράων· τιμὴν δὲ ἕκαστον
Ἑξέμεν, ἣν τὸ πάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τὸν δ' ἔφαθ' ὅστις ἄτιμος ὑπὸ κρόνου ἠδ' ἀγέραστος,
Τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν ἣ θέμις ἐστί.
Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη στὺξ ἄφθιτος οὔλυμπόνδε,
Σὺν σφοῖσι παίδεσσι φίλου διὰ μήδεα πατρός·
Τὴν δὲ ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν.
Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὅρκον,
Παῖδας δ' ἤματα πάντα, ἑοὺς μεταναιέτας εἶναι.
Ὣς δ' αὔτως πάντεσσι διαμπερὲς ὥσπερ ὑπέστη,
Ἐξετέλεσσ'· αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ ἠδὲ ἀνάσσει.
Φοίβη δ' αὖ κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνήν.
Κυσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι,
Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεί.
Ἤπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς ὀλύμπου.
Γείνατο δ' ἀστερίην εὐώνυμον, ἥν ποτε πέρσης,
Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.

Ησιοδος

Ἣ δ' ὑποκυσαμένη, Ἑκάτην τίκε· τὴν περὶ πάντων
Ζεὺς κρονίδης τίμησε· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
Ἡ δὲ καὶ ἀστερόεντος ὑπ' οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς.
Ἀθανάτοις τε θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα·
Καὶ γὰρ νῦν ὅτε πού τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Ἕρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται
Κικλήσκει Ἑκάτην, πολλή τέ οἱ ἕσπετο τιμὴ
Ῥεῖα μάλ' ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς·
Καί οἱ ὄλβον ὀπάζει· ἐπεὶ δύναμίς γε πάρεστιν·
Ὅσσοι γὰρ γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἁπάντων·
Οὐδέ τί μιν κρονίδης ἐβιήσατο οὐδέ τ' ἀπηύρα,
Ὅσσ' ἔλαχεν τιτῆσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν
Ἀλλ' ἔχει ὡς τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός·
Οὐδ' ὅτι μουνογενὴς ἧσσον θεὰ ἔμμορε τιμῆς
Καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ· ἠδὲ θαλάσσῃ·
Ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτήν·
ᾯ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται ἠδ' ὀνίνησιν
Ἔνθ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει, ὅν κ' ἐθέλῃσιν·
Ἠδ' ὁπότ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσονται,
Ἀνέρες, ἔνθα θεὰ παραγίνεται οἷς κ' ἐθέλῃσι,
Νίκην προφρονέως ὀπάσαι, καὶ κῦδος ὀρέξαι·
Ἔν τε δίκῃ βασιλεῦσι παραιδοίοισι καθίζει·
Ἐσθλὴ δ' αὖθ' ὁπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν
Ἔνθα θεὰ καὶ τοῖσι παραγίνεται ἠδ' ὀνίνησι·
Νικήσας δὲ βίῃ καὶ κάρτεϊ καλὸν ἄεθλον,
Ῥεῖα φέρει χαίρων τε τοκεῦσί τε κῦδος ὀπάζει·
Ἐσθλὴ δ' ἱππήεσσι παρεστάμεν οἷς κ' ἐθέλῃσι·
Καὶ τοῖς, οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται·

Εὔχονται δ' ἑκάτῃ καὶ ἐρικτύπῳ ἐννοσιγαίῳ.
Ῥηϊδίως δ' ἄγρην κυδρὴ θεὸς ὤπασε πολλήν·
Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην ἐθέλουσά γε θυμῷ·
Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν ἑρμῇ ληΐδ' ἀέξειν·
Βουκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.
Ποίμνας τ' εἰροπόκων ὀΐων θυμῷ γ' ἐθέλουσα·
Ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ ἐκ πολλῶν μείονα θῆκεν·
Οὕτω τοι καὶ μουνογενὴς ἐκ μητρὸς ἐοῦσα
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι·
Θῆκε δέ μιν κρονίδης κουροτρόφον, οἳ μετ' ἐκείνην
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδερκέος ἠοῦς
Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος· αἳ δέ τε τιμαί.
Ῥείη δὲ δμηθεῖσα κρόνῳ, τέκε φαίδιμα τέκνα,
Ἱστίην δήμητρα καὶ ἥρην χρυσοπέδιλον,
Ἴφθιμόν τ' ἀΐδην, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει,
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων, καὶ ἐρίκτυπον ἐννοσίγαιον,
Ζῆνά τε μητιόεντα θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.
Καὶ τοὺς μὲν κατέπινε μέγας κρόνος ὥς τις ἕκαστος
Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο
Τὰ φρονέων ἵνα μή τις ἀγαυῶν οὐρανιώνων
Ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχοι βασιληΐδα τιμήν.
Πεύθετο γὰρ γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Οὕνεκά οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι
Καὶ κρατερῷ περ ἐόντι διὸς μεγάλου διὰ βουλάς
Τῷ, ὅ γ' οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
Παῖδας ἑοὺς κατέπινε· ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δί' ἔμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆας
Τοὺς αὐτῆς, γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα

Μῆτιν συμφράσσασθαι ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα,
Παῖδα φίλον· τίσαιτο δ' ἐριννὺς πατρὸς ἑοῖο
Παίδων, οὓς κατέπινε μέγας κρόνος ἀγκυλομήτης.
Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον· ἠδ' ἐπίθοντο,
Καί οἱ πεφραδέτην ὅσα περ πέπρωτο γενέσθαι
Ἀμφὶ κρόνῳ βασιλῆι καὶ υἱέι καρτεροθύμῳ
Πέμψαν δ' ἐς λύκτον κρήτης ἐς πίονα δῆμον
Ὁππότ' ἄρ' ὁπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι
Ζῆνα μέγαν, τὸν μέν οἱ ἐδέξατο γαῖα πελώρη
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ τραφέμεν ἀτιταλλέμεναί τε.
Ἔνθα μὲν ἵκετο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
Πρώτην ἐς αὐτὴν λύκτον· κρύψε δέ ἑ χερσὶ λαβοῦσα
Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης
Αἰγαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ ὑλήεντι.
Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν
Οὐρανίδῃ μέγ' ἄνακτι θεῶν προτέρων βασιλῆι.
Τὸν, τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν ἑὴν ἐγκάτθετο νηδὺν
Σχέτλιος· οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶν ὥς οἱ ὀπίσω
Ἀντὶ λίθου ἑὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδής.
Λείπεθ' ὅ μιν τάχ' ἔμελλε βίῃ καὶ χερσὶ δαμάσσας
Τιμῆς ἐξελάαν, ὁ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν
Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα,
Ηὔξετο τοῖο ἄνακτος ἐπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθεὶς
Ὃν γόνον ἂψ ἀνέηκε μέγας κρόνος ἀγκυλομήτης
Νικηθεὶς τέχνῃσι βίηφί τε παιδὸς ἑοῖο.
Πρῶτον δ' ἐξήμησε λίθον πύματον καταπίνων.
Τὸν μὲν ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ γυάλοις ὑπὸ παρνησοῖο
Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι

Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ὑπὸ δεσμῶν
Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσι
Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων·
Δῶκαν δὲ βροντὴν ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν
Καὶ στεροπὴν τὸ πρὶν δὲ πελώρη γαῖα κεκεύθει
Τοῖς πίσυνος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει
Κούρην δ' ἰαπετὸς καλλίσφυρον ὠκεανίνην,
Ἠγάγετο κλυμένην καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν·
Ἡ δέ οἱ ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα
Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα μενοίτιον, ἠδὲ προμηθέα
Ποικίλον αἰολόμητιν ἁμαρτίνοόν τ' ἐπιμηθέα,
Ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσι
Πρῶτος γὰρ ῥα διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα,
Παρθένον· ὑβριστὴν δὲ μενοίτιον εὐρύοπα ζεὺς·
Εἰς ἔρεβος κατέπεμψε, βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ
Εἵνεκ' ἀτασθαλίης τε καὶ ἠνορέης ὑπερόπλου·
Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης
Πείρασιν ἐν γαίης πρόπαρ ἑσπερίδων λιγυφώνων
Ἑστηὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι
Ταύτην γὰρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα ζεύς·
Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι προμηθέα ποικιλόβουλον
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας·
Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε τανύπτερον, αὐτὰρ ὅ γ' ἧπαρ
Ἤσθιεν ἀθάνατον τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἁπάντῃ,
Νυκτὸς ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις
Τὸν μὲν ἄρ' ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
Ἡρακλέης ἔκτεινε· κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἄλαλκεν
Ἰαπετιονίδῃ καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων
Οὐκ ἀέκητι ζηνὸς ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος.
Ὄφρ' ἡρακλῆος θηβαγενέος κλέος εἴη

Ησιοδος

Πλεῖον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν
Ταῦτ' ἄρ' ἁζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν
Καί περ χωόμενος, παύθη χόλου, ὅν πριν ἔχεσκεν
Οὕνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενεῖ κρονίωνι
Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ, τότ' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ,
Δασσάμενος προύθηκε, ζηνὸς νόον ἐξαπατίσκων
Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ.
Ἐν ῥινῷ κατέθηκε καλύψας γαστρὶ βοείῃ
Τοῖς δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας, κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῷ
Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἰαπετιονίδη πάντων ἀειδείκετ' ἀνάκτων
Ὦ πέπον ὡς ἑτεροζήλως διεδάσσαο μοίραν
Ὡς φάτο κερτομέων ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε προμηθεὺς ἀγκυλομήτης
Ἦκ' ἐπιμειδήσας δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης.
Ζεῦ, κύδιστε μέγιστε θεῶν αἰειγενετάων.
Τῶν δ' ἕλε' ὁπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει
Φῆ ῥα δολοφρονέων. ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Γνῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοίησε δόλον, κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι τὰ, καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν.
Χερσὶ δ' ὅ γ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ.
Χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ χόλος δέ μιν ἵκετο θυμῷ,
Ὡς ἴδεν ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.
Ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα ζεύς.
Ἰαπετιονίδη πάντων πέρι μήδεα εἰδώς.
Ὦ πέπον οὐκ ἄρα πω, δολίης ἐπιλήθεο τέχνης.

Ὣς φάτο χωόμενος ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς
Ἐκ τούτου δἤπειτα δόλου μεμνημένος αἰεί.
Οὐκ ἐδίδου μελίῃσι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο
Θνητοῖς ἀνθρώποις οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν
Ἀλλά μιν ἐξαπάτησεν ἐὺς παῖς ἰαπετοῖο
Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν.
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι· δάκεν δ᾽ ἄρα νειόθι θυμὸν
Ζῆν᾽ ὑψιβρεμέτην ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ·
Ὣς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν·
Αὐτίκα δ᾽ ἀντὶ πυρὸς, τεῦξε κακὸν ἀνθρώποισι·
Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον κρονίδεω διὰ βουλάς·
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη
Ἀργυφέῃ ἐσθῆτι κατὰ κρῆθεν δὲ καλύπτρην
Δαιδαλέην, χείρεσσι κατέσχεθε θαῦμα ἰδέσθαι
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνους νεοθηλέας ἄνθεσι ποίης
Ἱμερτοὺς παρέθηκε καρήατι παλλὰς ἀθήνη
Ἀμφὶ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε·
Τήν, αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις
Ἀσκήσας παλάμῃσι χαριζόμενος διὶ πατρί
Τῇ δ᾽ ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο θαῦμα ἰδέσθαι
Κνώδαλα ὅσ᾽ ἤπειρος τρέφει ἠδὲ θάλασσα·
Τῶν, ὅ γε πόλλ᾽ ἐνέθηκε χάρις δ᾽ ἐπελάμπετο πολλὴ
Θαυμασίη ζῴοισιν ἐοικότα φωνήεσσιν·
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε καλὸν κακὸν ἀντ᾽ ἀγαθοῖο,
Ἐξάγαγ᾽ ἔνθαπερ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἠδ᾽ ἄνθρωποι
Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης
Θαῦμα δ᾽ ἔχ᾽ ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ᾽ ἀνθρώπους.
Ὡς εἶδον δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἀνθρώποισιν·
Ἐκ τῆς, γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων

Ησιοδοσ

Τῆς γὰρ ὀλώϊόν ἐστι γένος καὶ φῦλα γυναικῶν
Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν
Οὐλομένης πενίης ἀσύμφοροι ἀλλὰ κόροιο
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
Κηφῆνας βόσκουσι κακῶν ξυνήονας ἔργων
Οἱ μέν τε πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδῦντα
Ἠμάτιαι σπεύδουσι τιθεῖσί τε κηρία λευκά·
Οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους
Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται.
Ὡς δ' αὔτως ἄνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε ξυνήονας ἔργων
Ἀργαλέων· ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο·
Ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν
Μὴ γῆμαι ἐθέλῃ ὀλοὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται
Χήτει γηροκόμοιο ὁ δ' οὐ βιότου ἐπιδευής,
Ζώει· ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται,
Χηρωσταί· ᾧ δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται,
Κεδνὴν δ' ἔσχ' ἄκοιτιν ἀρηρυῖαν πραπίδεσσι
Τῷ δέ τ' ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει.
Ἔμμεναι· ὃν δέ κε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης,
Ζώει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλίαστον ἀνίην
Θυμῷ καὶ κραδίῃ καὶ ἀνήκεστον κακόν ἐστιν.
Ὣς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα προμηθεὺς
Τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Καὶ πολύϊδριν ἐόντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει
Βριάρεῳ δ' ὡς τὰ πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ
Κόττῳ τ' ἠδὲ γύγῃ δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ
Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος
Καὶ μέγεθος κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.

Ἔνθ᾽ οἵ γ᾽ ἄλγε᾽ ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἵατ᾽ ἐπ᾽ ἐσχατιῇ μεγάλης ἐν πείρασι γαίης
Δηθὰ μάλ᾽ ἀχνύμενοι κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες
Ἀλλά σφέας κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν ἠύκομος ῥείη κρόνου ἐν φιλότητι
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις·
Αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε
Σὺν κείνοισι, νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·
Δηρὸν γὰρ μάρναντο πόνον θυμαλγέ᾽ ἔχοντες.
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι κρόνου ἐξεγένοντο·
Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ μὲν, ἀφ᾽ ὑψηλῆς ὄθρυος τιτῆνες ἀγαυοί·
Οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἀπ᾽ οὐλύμποιο θεοὶ δωτῆρες ἐάων
Οὓς τέκεν ἠύκομος ῥείη κρόνῳ εὐνηθεῖσα·
Οἵ ῥα τότ᾽ ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ᾽ ἔχοντες
Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς·
Οὐδέ τις ἔριδος χαλεπῆς λύσις· οὐδὲ τελευτὴ
Οὐδετέροις, ἶσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο·
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα·
Νέκταρ τ᾽ ἀμβροσίην τε, τά περ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι·
Πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ὡς νέκταρ τ᾽ ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινήν·
Δὴ τότε τοῖς, μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Κέκλυτέ μευ γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ὄφρ᾽ εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι·
Νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρνάμεθ᾽ ἤματα πάντα·
Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι κρόνου ἐκγενόμεσθα
Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
Φαίνετε τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαῒ λυγρῇ.

Μνησάμενοι φιλότητος ἐνηέος ὅσσα παθόντες.
Ἐς φάος ἂψ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ὑπὸ δεσμοῦ.
Ἡμετέρας διὰ βουλὰς ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων.
Δαιμόνι' οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι, ἀλλὰ καὶ αὐτοί.
Ἴδμεν ὅ τι περὶ μὲν πραπίδες περὶ δ' ἐστὶ νόημα.
Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο
Σῇσι δ' ἐπιφροσύνῃσιν ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος.
Ἄψορρον δ' ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ὑπὸ δεσμῶν.
Ἤλυθομεν Κρόνου υἱὲ ἄναξ ἀνάελπτα παθόντες.
Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι.
Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ὣς φάτ', ἐπῄνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων
Μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δ' ἐλιλαίετο θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἤματι κείνῳ.
Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο.
Οὕς τε Ζεὺς Ἐρέβεσφιν ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε.
Δεινοί τε κρατεροί τε βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
Τῶν, ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Πᾶσιν ὁμῶς· κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Οἳ τότε Τιτήνεσσι κατέσταθεν ἐν δαῒ λυγρῇ.
Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρὰς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τιτῆνες δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας.
Προφρονέως χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφότεροι· δεινὸν δὲ περίαχε πόντος ἀπείρων.
Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρὺς
Σειόμενος· πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος

Ῥιπῆς ὑπ' ἀθανάτων, ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα.
Τάρταρον ἠερόεντα· ποδῶν δ' αἰπεῖα ἰωὴ
Ἀσπέτου ἰωχμοῖο βολάων τε κρατεράων.
Ὣς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα·
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων δ' ἵκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Κεκλομένων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἑὸν μένος· ἀλλά νυ τοῦ γε
Εἶθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίην· ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
Ἀστράπτων ἔστειχε συνωχαδόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ
Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα εἰλυφόωντες
Ταρφέες· ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζε·
Καιομένη· λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος, τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀϋτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν.
Ἄσπετος, ὄσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μὲν μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε
Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν χάος· εἴσατο δ' ἄντα.
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι,
Αὔτως, ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε
Πίλνατο· τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει.
Τῆς μὲν ἐρειπομένης· τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος·
Τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν τ' ἐσφαράγιζον,
Βροντήν τε στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Κῆλα Διὸς μεγάλοιο· φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε,
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὄτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει
Σμερδαλέης ἔριδος· κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.

Ἡσιοδος

Ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο·
Οἵ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
Πέμπον ἐπασσυτέρας· κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
Τιτῆνας· καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν· καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν ὑπερθύμους περ ἐόντας·
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
Ἶσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς τάρταρον ἠερόεντα·
Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιὼν· δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Ἐκ γαίης κατιὼν δεκάτῃ δ' ἐς τάρταρον ἵκοιτο·
Τόν, περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τριστοιχὶ κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύκασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
Ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
Χώρῳ ἐν εὐρώεντι πελώρης ἔσχατα γαίης.
Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν.
Χαλκείας· τεῖχος δὲ περοίχεται ἀμφοτέρωθεν·
Ἔνθα Γύγης Κόττος τε καὶ Ὀβριάρεως μεγάθυμος.
Ναίουσιν φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο·
Ἔνθα δὲ γῆς δνοφερῆς καὶ ταρτάρου ἠερόεντος
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν·
Ἀργαλέ' εὐρώεντα· τά τε στυγέουσι θεοί περ.
Χάσμα μέγ'· οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὖδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο·

Ἀλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέρει προθύελλα θυέλλη,
Ἀργαλέη· δεινόν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινά.
Ἕστηκεν νεφέλῃς κεκαλυμμένα κυανέῃσι·
Τῶν, πρόσθ' Ἰαπετοῖο πάις, ἔχετ' οὐρανὸν εὐρὺν
Ἑστηὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀστεμφέως· ὅτι νύξ τε καὶ ἡμέρα ἆσσον ἰοῦσαι·
Ἀλλήλας προσέειπον ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδόν·
Χάλκεον· ἡ μὲν, ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζεν
Ἔρχεται· οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐέργει·
Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα·
Γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἐοῦσα,
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔστ' ἂν ἵκηται·
Ἡ μὲν, ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα·
Ἡ δ', ὕπνον μετὰ χερσὶ κασίγνητον θανάτοιο
Νὺξ ὀλοὴ νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἠεροειδεῖ·
Ἔνθα δὲ νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν
Ὕπνος καὶ θάνατος δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν·
Οὐρανὸν εἰσανιὼν οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
Ἥσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι·
Τοῦ δὲ, σιδηρέη μὲν κραδίη χάλκεον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
Ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἔνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήεντες·
Ἰφθίμου τ' ἀίδεω καὶ ἐπαινῆς περσεφονείης
Ἑστᾶσι· δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει
Νηλειής· τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας,
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν·

Ησιοδος

Ἐξιλθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων,
Ἐσθίει, ὅν κε λάβῃσι πυλίων ἔκποθεν ἰόντα.
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς περσεφονείης
Ἔνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι·
Δεινὴ Στὺξ θυγάτηρ ἀψορρόου ὠκεανοῖο
Πρεσβυτάτη· νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει,
Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ'· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
Κίοσιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται·
Παῦρα δὲ θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις
Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ὁππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται·
Καί ῥ' ὅστις ψεύδηται ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὅρκον ἐνεῖκαι
Τηλόθεν ἐν χρυσέῃ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ
Ψυχρόν, ὅ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο
Ὑψηλῆς, πολλὸν δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
Ὠκεανοῖο κέρας, δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται·
Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίνῃς ἀργυρέῃς εἱλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει·
Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει μέγα πῆμα θεοῖσιν·
Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ·
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος ὀλύμπου·
Κεῖται νήποτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν·
Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσσον·
Βρώσιος, ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος,
Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι· κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει·
Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτερος ἄεθλος·
Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων·

Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται· οὐδ' ἐπὶ δαῖτας
Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
Εἰρέας ἀθανάτων, οἳ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι·
Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ
Ὠγύγιον τὸ δ' ἵησι καταστυφέλου διὰ χώρου
Ἔνθα δὲ γῆς δνοφερῆς καὶ ταρτάρου ἠερόεντος
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ' εὐρώεντα τά τε στυγέουσι θεοί περ
Ἔνθα δὲ μαρμάρεαί τε πύλαι καὶ λάϊνος οὐδὸς
Ἀστεμφὴς ῥίζῃσι διηνεκέεσσιν ἀρηρὼς
Αὐτοφυής· πρόσθεν δὲ θεῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
Τιτῆνες ναίουσι πέρην χάεος ζοφεροῖο·
Αὐτὰρ ἐρισμαράγοιο διὸς κλειτοί τ' ἐπίκουροι,
Δώματα ναιετάουσιν ἐπ' ὠκεανοῖο θεμέθλοις,
Κόττος τ' ἠδὲ γύγης· βριάρεων γε μὲν ἠὺν ἐόντα,
Γαμβρὸν ἑὸν ποίησε βαρύκτυπος ἐννοσίγαιος·
Δῶκε δὲ κυμοπόλειαν ὀπυίειν θυγατέρα ἥν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε ζεύς,
Ὁπλότατον τίκε παῖδα τυφωέα γαῖα πελώρη
Ταρτάρου ἐν φιλότητι διὰ χρυσῆν ἀφροδίτην
Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχύϊ ἔργματ' ἔχουσαι
Καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ· ἐκ δέ οἱ ὤμων,
Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος δεινοῖο δράκοντος
Γλώσσῃσι δνοφερῇσι λελιχμότες· ἐκ δέ οἱ ὄσσων
Θεσπεσίῃς κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε
Πασῶν δ' ἐκ κεφαλέων, πῦρ καίετο δερκομένοιο·
Φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῇς κεφαλῇσι
Παντοίην ὄπ' ἰεῖσαι ἀθέσφατον· ἄλλοτε μὲν γὰρ
Φθέγγονθ' ὥστε θεοῖσι συνιέμεν· ἄλλοτε δ' αὖτε

Ἡσίοδος

Ταύρου ἐριβρύχεω μένος ἄσχετον ὄσσαν ἀγαύρου·
Ἄλλοτε δ᾽ αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος·
Ἄλλοτε δ᾽ αὖ σκυλάκεσσιν ἐοικότα θαύματ᾽ ἀκοῦσαι·
Ἄλλοτε δ᾽ αὖ ῥοίζασχ᾽ ὑπὸ δ᾽ ἤχεεν οὔρεα μακρά·
Καί νύ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ·
Καί κεν ὅ γε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἄναξεν,
Εἰ μὴ ἄρ᾽ ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Σκληρὸν δ᾽ ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον· ἀμφὶ δὲ γαῖα,
Σμερδαλέον κονάβησε, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πόντος τ᾽, ὠκεανοῦ τε ῥοαὶ καὶ τάρταρα γαίης·
Ποσσὶ δ᾽ ὑπ᾽ ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ᾽ ὄλυμπος,
Ὀρνυμένοιο ἄνακτος· ἐπεστενάχιζε δὲ γαῖα·
Καῦμα δ᾽ ὑπ᾽ ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον,
Βροντῆς τε στεροπῆς τε πυρὸς ἀπὸ τοῖο πελώρου,
Πρηστήρων ἀνέμων τε κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος·
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα·
Θυῖε δ᾽ ἄρ᾽ ἀμφ᾽ ἀκτὰς περί τ᾽ ἀμφί τε κύματα μακρά
Ῥιπῇ ὑπ᾽ ἀθανάτων, ἔνοσις δ᾽ ἄσβεστος ὀρώρει·
Τρέσε δ᾽ ἀΐδης ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων·
Τιτῆνές θ᾽ ὑποταρτάριοι κρόνου ἀμφὶς ἐόντες,
Ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηιοτῆτος·
Ζεὺς δ᾽ ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ᾽ ὅπλα,
Βροντήν τε στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Πλῆξεν ἀπ᾽ οὐλύμποιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πάσας
Ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου·
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας,
Ἤριπε γυιωθεὶς, στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη·
Φλὸξ δὲ, κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἀΐδνῆς παιπαλοέσσης,
Πληγέντος· πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα,

Ἀϋτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὣς
Τέχνῃ ὕπ' αἰζηῶν ὑπό τ' εὐτρήτου χοάνοιο.
Θαλφθεὶς, ἠδὲ σίδηρος ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ
Τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ, ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν.
Ὣς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.
Ῥῖψε δέ μιν θυμῷ ἀκάχων ἐς τάρταρον εὐρύν.
Ἐκ δὲ τυφώεος ἔσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Νόσφι νότου βορέω τε καὶ ἀργέστεω ζεφύροιο.
Οἵ γε μὲν ἐκ θεόφιν γενεὴ, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μαψαῦραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν.
Αἳ δή τοι πίπτουσαι ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Πῆμα μέγα θνητοῖσι κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ.
Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι διασκιδνᾶσί τε νῆας.
Ναύτας τε φθείρουσι· κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκή.
Ἀνδράσιν, οἳ κείνοισι συνάντωνται κατὰ πόντον.
Αἱ δ' αὖτε κατὰ γαῖαν ἀπείριτον ἀνθεμόεσσαν,
Ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων
Πιμπλῆσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν,
Τιτήνεσσι δὲ τιμάων κρίναντο βίηφι,
Δή ῥα τότ' ὤτρυνον βασιλευέμεν ἠδ' ἀνάσσειν
Γαίης φραδμοσύνῃσιν Ὀλύμπιον εὐρύοπα Ζῆν
Ἀθανάτων· ὁ δὲ τοῖσιν ἐὺ διεδάσσατο τιμάς.
Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο μῆτιν,
Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἔμελλε θεὰν γλαυκῶπιν ἀθήνην
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας,
Αἱμυλίοισι λόγοισιν ἑὴν ἐσκάτθετο νηδύν,
Γαίης φραδμοσύνῃσι καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

Ἡσιόδου

Τὼς γάρ οἱ φρασάτην, ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμὴν,
Ἄλλος ἔχῃ διὸς ἀντὶ θεῶν αἰειγενετάων.
Ἐκ γὰρ τῆς, εἵμαρτο περίφρονα τέκνα γενέσθαι.
Πρώτην μὲν γὰρ κούρην γλαυκώπιδα τριτογένειαν,
Ἶσον ἔχουσαν πατρὶ μένος, καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν,
Ἤμελλεν τέξεσθαι ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα.
Ἀλλ' ἄρα μιν ζεὺς πρόσθεν ἑὴν ἐγκάτθετο νηδύν,
Ὥς δή οἱ φράσσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε.
Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν θέμιν, ἣ τέκεν ὥρας.
Εὐνομίην τε δίκην τε καὶ εἰρήνην τεθαλυῖαν.
Αἵτ' ἔργ' ὡραίουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι,
Μοίρας θ', ᾗς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα ζεύς.
Κλωθώ τε λάχεσίν τε καὶ ἄτροπον, αἵτε διδοῦσι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.
Τρεῖς δέ οἱ εὐρυνόμη, χάριτας τέκε καλλιπαρήους.
Ὠκεανοῦ κούρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην καὶ εὐφροσύνην θαλίην τ' ἐρατεινὴν
Τῶν, καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων,
Λυσιμελής, καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται.
Αὐτὰρ ὁ δήμητρος πολυφόρβης ἐς λέχος ἦλθεν.
Ἣ τέκε περσεφόνην λευκώλενον, ἣν ἀϊδωνεὺς
Ἥρπασεν ἧς παρὰ μητρός· ἔδωκε δὲ μητίετα ζεύς.
Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο καλλικόμοιο.
Ἐξ ἧς αἱ μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο,
Ἐννέα· τῇσιν ἅδον θαλίαι καὶ τέρψις ἀοιδῆς.
Λητὼ δ' ἀπόλλωνα καὶ ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἱμερόεντα γόνον περὶ πάντων οὐρανιώνων,
Γείνατ' ἄρ', αἰγιόχοιο διὸς φιλότητι μιγεῖσα.
Λοισθοτάτην δ' ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.

Ἡ δ' ἥβην ἄρηα καὶ εἰλείθυιαν ἔτικτε,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι θεῶν βασιλῆι καὶ ἀνδρῶν·
Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς, γλαυκώπιδα τριτογένειαν,
Δεινὴν ἀγροκύδοιμον ἀγέστρατον ἀτρυτώνην
Πότνιαν· ᾗ κέλαδοί τε ἅδον πόλεμοί τε μάχαι τε·
Ἥρη δ' ἥφαιστον κλυτὸν οὐ φιλότητι μιγεῖσα
Γείνατο· καὶ ζαμένησε καὶ ἤρισεν ᾧ παρακοίτῃ,
Ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον οὐρανιώνων,
Ἐκ δ' ἀμφιτρίτης καὶ ἐρικτύπου ἐννοσιγαίου·
Τρίτων εὐρυβίης γένετο μέγας· ὅς τε θαλάσσης
Πυθμέν' ἔχων, παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἄνακτι
Ναίει χρύσεα δῶ, δεινὸς θεός· αὐτὰρ ἄρηι
Ῥινοτόρῳ κυθέρεια φόβον καὶ δεῖμον ἔτικτεν
Δεινοὺς, οἵ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας,
Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν ἄρηι πτολιπόρθῳ.
Ἁρμονίην θ', ἣν κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἄκοιτιν.
Ζηνὶ δ' ἄρ' ἀτλαντὶς μαίη τέκε κύδιμον ἑρμῆν
Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα·
Καδμείη δ' ἄρα οἱ σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱόν,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι, διόνυσον πολυγηθέα,
Ἀθάνατον θνητή· νῦν δ' ἀμφότεροι θεοί εἰσιν·
Ἀλκμήνη δ' ἄρ' ἔτικτε βίην ἡρακληείην,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι διὸς νεφεληγερέταο·
Ἀγλαΐην δ' ἥφαιστος ἀγακλυτὸς ἀμφιγυήεις,
Ὁπλοτάτην χαρίτων θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν·
Χρυσοκόμης δὲ διόνυσος ξανθὴν ἀριάδνην·
Κούρην μίνωος θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν·
Τὴν δέ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε κρονίων·
Ἥβην δ' ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
Ἲς ἡρακλῆος τελέσας στονόεντας ἀέθλους,

Ησιοδοσ

Παῖδα διὸς μεγάλοιο καὶ ἥρης χρυσοπεδίλου
Αἰδοίην θέτ' ἄκοιτιν ἐν ὀλύμπῳ νιφόεντι·
Ὄλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσας,
Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα·
Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ ὠκεανίνη
Περσηὶς, κίρκην τε καὶ αἰήτην βασιλῆα·
Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου ἠελίοιο,
Κούρην ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο,
Γῆμε, θεῶν βουλῇσιν, εἰδυῖαν καλλιπάρῃον·
Ἡ δέ οἱ μήδειαν εὔσφυρον ἐν φιλότητι,
Γείναθ' ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσῆν ἀφροδίτην·
Ὑμεῖς μὲν νῦν χαίρετ' ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Νῆσοί τ' ἤπειροί τε καὶ ἁλμυροὶ ἔνδοθι πόντος·
Νῦν δὲ θεάων φῦλον ἀείσατε ἡδυέπειαι
Μοῦσαι ὀλυμπιάδες κοῦραι διὸς αἰγιόχοιο·
Ὅσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι,
Ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα·
Δημήτηρ μὲν πλοῦτον ἐγείνατο δῖα θεάων
Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
Ἐσθλόν· ὃς εἶσ' ἐπὶ γῆν καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Πᾶσαν· τῷ δὲ τυχόντι καὶ οὗ κ' ἐς χεῖρας ἵκηται,
Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν τέ οἱ ὤπασεν ὄλβον·
Κάδμῳ δ' ἁρμονίη θυγάτηρ χρυσῆς ἀφροδίτης,
Ἰνὼ καὶ σεμέλην καὶ ἀγαυὴν καλλιπάρῃον
Αὐτονόην θ' ἣν γῆμεν ἀρισταῖος βαθυχαίτης,
Γείνατο καὶ πολύδωρον ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ θήβῃ·
Κούρη δ' ὠκεανοῖο χρυσάορι καρτεροθύμῳ
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσου ἀφροδίτης
Καλλιρόη, τέκε παῖδα βροτῶν κάρτιστον ἁπάντων

Γηρυονῆα, τὸν, κτεῖνε βίη ἡρακληείη,
Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιῤῥύτω εἰν ἐρυθείῃ·
Τιθωνῷ δ' ἠὼς τέκε μέμνονα χαλκοκορυστὴν
Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ ἠμαθίωνα ἄνακτα·
Αὐτάρ τοι κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱόν,
Ἴφθιμον φαέθοντα θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα·
Τὸν, ῥα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης
Παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα φιλομμειδὴς ἀφροδίτη,
Ὦρτ' ἀναρειψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς,
Νηοπόλον νύχιον ποιήσατο δαίμονα δῖον·
Κούρην δ' αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος,
Αἰσονίδης, βουλῇσι θεῶν αἰειγενετάων
Ἦγε παρ' αἰήτου τελέσας στονόεντας ἀέθλους
Τοὺς, πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερήνωρ
Ὑβριστὴς πελίης καὶ ἀτάσθαλος ὀβριμοεργός·
Τοὺς, τελέσας ἐς ἰωλκὸν ἀφίκετο πολλὰ μογήσας
Ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἑλικώπιδα κούρην·
Αἰσονίδης, καί μιν θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν·
Καί ῥ' ἥγε δμηθεῖσ' ὑπ' ἰήσονι ποιμένι λαῶν,
Μήδειον τέκε παῖδα· τὸν, οὔρεσιν ἔτρεφε χείρων,
Φιλλυρίδης· μεγάλου δὲ διὸς νόος ἐξετελεῖτο·
Αὐτὰρ νηρῆος κοῦραι ἁλίοιο γέροντος·
Ἤτοι μὲν φῶκον ψαμάθη τέκε δῖα θεάων
Αἰακοῦ ἐν φιλότητι διὰ χρυσῆν ἀφροδίτην·
Πηλέϊ δὲ δμηθεῖσα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα,
Γείνατ' ἀχιλλῆα ῥηξήνορα θυμολέοντα·
Αἰνείαν δ' ἄρ' ἔτικτεν ἐϋστέφανος κυθέρεια,
Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου ἠνεμοέσσης·
Κίρκη δ' ἠελίου θυγάτηρ ὑπεριονίδαο

Ησιοδος

Γείνατ', ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότητι.
Ἄγριον ἠδὲ λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
Οἳ δή τοι μάλα τῆλε μυχῷ νήσων ἱεράων,
Πᾶσιν τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσον
Ναυσίθοον δ' ὀδυσῆι καλυψὼ δῖα θεάων
Γείνατο, ναυσίνοόν τε, μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι.
Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάναται γείνατο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Νῦν δὲ γυναικῶν φῦλον ἀείσατε ἡδυέπειαι
Μοῦσαι ὀλυμπιάδες, κοῦραι διὸς αἰγιόχοιο

ΤΈΛΟΣ ΤΗ͂Σ ἩΣΙΌΔΟΥ ΘΕΟΓΟΝΊΑΣ

ὙΠΌΘΕΣΙΣ ΤΗ͂Σ ἈΣΠΊΔΟΣ

Τάφιοι στρατεύσαντες ἐπὶ τὰς ἠλεκτρύωνος βοῦς, ἀνεῖλον τοὺς τῆς ἀλκμήνης ἀδελφούς, τῶν θρεμμάτων ὑπεραγωνιζομένους. τοῦ δὲ ἀμφιτρύωνος βουλομένου αὐτῇ συνελθεῖν, οὐ πρότερον αὐτῷ ὑπέσχετο, πρὶν ἢ τὴν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν κτόνου εἰσπράξηται τιμωρίαν. ὁ δὲ ἐπιστρατεύσας, ἀνεῖλεν αὐτούς. κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν νύκτα συνεγένοντο αὐτῇ ἀμφότεροι, ὅ τε ζεὺς καὶ ὁ ἀμφιτρύων. ὁ μὲν ἐκ τοῦ πολέμου ὑποστρέψας. ζεὺς δὲ βουληθεὶς τοῖς ἀνθρώποις βοηθὸν γεννῆσαι. ἡ δὲ κύει, ἐκ μὲν ἀμφιτρύωνος ἰφικλέα. ἐκ δὲ διὸς, ἡρακλέα. ὃς καὶ ἐπὶ κύκνον ἄρεος υἱὸν, ἡνίοχον ἔχων ἰόλαον, στρατεύεται. ὃς τὰς δεκάδας ἄγοντας εἰς πυθὼ, ἐσύλα. σκεπασθεὶς τῇ ὑφ' ἡφαίστου τευχθείσῃ ἀσπίδι, πρόσεισιν εἰς μάχην πρὸς κύκνον. συμβαλὼν δὲ τῷ κύκνῳ, αὐτὸν μὲν ἀναιρεῖ. τὸν δὲ ἄρην ὑπερασπίζοντα τοῦ υἱοῦ, κατὰ μηρὸν τιτρώσκει. καὶ οὕτως ἔρχεται πρὸς κήϋκα. ἦν γὰρ ὁ κύκνος, γαμβρὸς κήϋκος, ἐπὶ θυγατρὶ θεμιστονόμῃ.

ἩΣΙΟΔΟΥ ΠΟΙΗΜΑ ΠΕΡῚ ΤῆΣ ἈΣΠΙΔΟΣ ΤΟΥ̃ ἩΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ἢ ΟἽΗ Προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν,
Ἤλυθεν ἐς θήβας μετ᾽ ἀρήιον ἀμφιτρύωνα,
Ἀλκμήνη θυγάτηρ λαοσσόου ἠλεκτρύωνος·
Ἥ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων,
Εἶδεΐ τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὔτις ἔριζε
Τάων, ἃς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι·
Τῆς, καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ᾽ ἄπο κυανέων.
Τοῖον ἄηθ᾽ οἷόν τε πολυχρύσου ἀφροδίτης·
Ἣ δὲ καὶ ὣς κατὰ θυμὸν ἑὸν τίεσκεν ἀκοίτην·
Ὡς οὔπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων
Ἦ μὴν πατέρ᾽ ἐσθλὸν ἀπέκτανεν ἶφι δαμάσσας,
Χωσάμενος περὶ βουσί· λιπὼν δ᾽ ὅ γε πατρίδα γαῖαν.
Ἐς θήβας ἱκέτευσε φερεσσακέας καδμείους
Ἔνθ᾽ ὅ γε δώματ᾽ ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι
Νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου· οὐ γάρ οἱ ἦεν
Πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι ἐϋσφύρου ἠλεκτρυώνης,
Πρίν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
Ἧς ἀλόχου· μαλερῷ δὲ καταφλέξαι πυρὶ κώμας
Ἀνδρῶν ἡρώων ταφίων ἰδὲ τηλεβοάων.
Ὣς γάρ οἱ διέκειτο· θεοὶ δ᾽ ἐπιμάρτυροι ἦσαν·
Τῶν, ὅ γ᾽ ὀπίζετο μῆνιν· ἐπείγετο δ᾽ ὅττι τάχιστα.

Ησιοδος

Ἐκτελέσαι μέγα ἔργον· ὅοι διόθεν θέμις ἦεν.
Τῷ δ' ἅμα ἱέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε
Βοιωτοὶ πλήξιπποι ὑπὲρ σακέων πνείοντες
Λοκροί τ' ἀγχέμαχοι καὶ φωκῆες μεγάθυμοι.
Ἕσποντ'· ἦρχε δὲ τοῖσιν ἐὺς παῖς ἀλκαίοιο
Κυδιόων λαοῖσι· πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσὶν ὄφρα θεοῖσι
Ἀνδράσι τ' ἀλφηστῇσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσαι.
Ὦρτο δ' ἀπ' οὐλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων
Ἱμείρων φιλότητος ἐυζώνοιο γυναικός.
Ἐννύχιος· τάχα δ' ἷξε τυφαόνιον· τόθεν αὖθις
Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα ζεύς.
Ἔνθα καθεζόμενος, φρεσὶ μήδετο θέσκελα ἔργα.
Αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου ἠλεκτρυώνης.
Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη· τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ.
Αὐτῇ δ' ἀμφιτρύων λαοσσόος ἀγλαὸς ἥρως
Ἐκτελέσας μέγα ἔργον ἀφίκετο ὅνδε δόμονδε.
Οὐδ' ὅ γ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας.
Ὦρτ' ἰέναι πρὶν ἧς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῆς.
Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγοι κακότητα
Νούσου ὑπ' ἀργαλέης ἢ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ,
Ὣς ῥα τότ' ἀμφιτρύων χαλεπὸν πόνον ἐκτολμήσας,
Ἀσπασίως τε φιλίως τε ἑὸν δόμον εἰσαφίκανε.
Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι
Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου ἀφροδίτης.
Ἡ δὲ θεῷ δμηθεῖσα καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ.
Θήβῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε.
Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντι κασιγνήτω γε μὲν ἤστην
Τὸν μὲν χειρότερον τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα.

Δεινόν τε κρατερόν τε βίην ἡρακληείην·
Τὸν μὲν ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέι κρονίωνι·
Αὐτὰρ ἰφικλῆα γε δορυσσόῳ ἀμφιτρύωνι
Κεκριμένην γενεὴν, τὸν μὲν βροτῷ ἀνδρὶ μιγεῖσα,
Τὸν δὲ διὶ κρονίωνι θεῶν σημάντορι πάντων·
Ὅσ καὶ κύκνον ἔπεφνεν ἀρητιάδην μεγάθυμον
Εὗρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου ἀπόλλωνος
Αὐτὸν καὶ πατέρ' ὃν ἄρην ἆτον πολέμοιο
Τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὣς πυρὸς αἰθομένοιο
Ἑσταότ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι,
Νύσσοντες χηλῇσι· κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει
Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι καὶ ποσὶν ἵππων,
Ἅρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον
Ἵππων ἱεμένων· κεχάρητο δὲ κύκνος ἀμύμων
Ἐλπόμενος διὸς υἱὸν ἀρήιον ἡνίοχόν τε,
Χαλκῷ δηιώσειν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν·
Ἀλλά οἱ εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε φοῖβος ἀπόλλων·
Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε βίην ἡρακληείην·
Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς ἀπόλλωνος παγασαίου,
Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ·
Πῦρ δ' ὥς, ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο· τίς κεν ἐκείνου
Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι
Πλὴν ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμου ἰολάου·
Κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν·
Ὅς ῥα τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερὸν ἰόλαον
Ἥρως ὦ ἰόλαε βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων·
Ἦ τι μέγ' ἀθανάτους μάκαρας, τοὶ ὄλυμπον ἔχουσιν
Ἤλιτεν ἀμφιτρύων· ὅτ' ἐϋστέφανον ποτὶ θήβην
Ἦλθε λιπὼν τίρυνθον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον·

Ησιοδος

Κτείνας Ἠλεκτρύωνα βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων
Ἵκετο δ' ἐς Κρείοντα καὶ Ἡνιόχην τανύπεπλον·
Οἵ ῥά μιν ἠσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον,
Ἣ δίκη ἐσθ' ἱκέτῃσι· τίον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον·
Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν ἐϋσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ,
Ἣι ἀλόχῳ· τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Γεινόμεθ' οὔτε φρένας ἐναλίγκιοι, οὔτε νόημα,
Σός τε πατὴρ καὶ ἐγώ· τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς.
Ὃς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας
Ὤιχετο τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα·
Σχέτλιος· ἦ που μάλα μετεστοναχίζετ' ὀπίσω
Ἣν ἄτην ἀχέων· ἡ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν·
Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους
Ὦ φίλος· ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινικόεντα,
Ἵππων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων
Ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἅρμα καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων
Μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο
Ὃς νῦν κεκληγώς, περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος·
Φοίβου Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος·
Ἦ μὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄατοι πολέμοιο
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος·
Ἠθεῖ' ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Τιμᾷ σὴν κεφαλὴν καὶ ταύρεος Ἐννοσίγαιος
Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόληα,
Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
Σὰς ἐς χεῖρας ἄγουσιν ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι·
Ἀλλ' ἄγε δύσεο τεύχε' ἀρήια ὄφρα τάχιστα
Δίφρους ἐμπελάσαντες Ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε,
Μαρνώμεσθ' ἐπεὶ οὔ τοι ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν
Οὐδ' Ἰφικλείδην δειδίξεται· ἀλλά μιν οἴω

Φράζεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος ἀλκείδαο
Οἵ σφι σχεδόν εἰσι λιλαιόμενοι πολέμοιο
Φυλόπιδα στήσειν· τάσφιν πολὺ φίλτερα θοίνης·
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ βίη ἡρακληείη
Θυμῷ γηθήσας μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἥρως ὦ ἰόλαε διοτρεφὲς οὐκέτι τηλοῦ
Ὑσμίνη τρηχεῖα· σὺ δ' ὡς πάρος ἦσθα δαΐφρων,
Ὣς καὶ νῦν μέγαν ἵππον ἀρείονα κυανοχαίτην,
Πάντῃ ἀναστρωφᾶν καὶ ἀρηγέμεν ὥς κε δύνηαι·
Ὣς εἰπὼν κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ
Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε
Καλὸν χρύσειον πολυδαίδαλον ὅν οἱ ἔδωκε
Παλλὰς ἀθηναίη κούρη διὸς ὁππότ' ἔμελλε
Τὸ πρῶτον στονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους·
Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον
Δεινὸς ἀνήρ· κοίλην δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην,
Κάββαλετ' ἐξόπιθεν πολλοὶ δ' ἔντοσθεν ὀϊστοὶ
Ῥιγηλοὶ θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες·
Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦρον
Μέσσοι δὲ ξεστοὶ περιμήκεες· αὐτὰρ ὄπισθεν
Μόρφνοιο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν
Ἧσαν· ὁ δ' ὄβριμον ἔγχος ἀκαχμένον αἴθοπι χαλκῷ
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε·
Δαιδαλέην ἀδάμαντος ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν
Ἥ τ' εἴρυτο κάρη ἡρακλῆος θείοιο·

Θ
Θ Θ Θ
Θ

Ησιοδος

~· ἈΡΧῊ ΤΗ͂Σ ἈΣΠΊΔΟΣ ·~

Χερσί γε μὲν σάκος εἷλε παναίολον, οὐδέ τις αὐτὸ,
Οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε θαῦμα ἰδέσθαι·
Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι
Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην χρυσῷ τε φαεινῷ
Λαμπόμενον· κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο·
Ἐν μέσσῳ δὲ δράκοντος ἔην, φόβος οὔτι φατειός
Ἔμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς·
Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων
Δεινῶν ἀπλήτων, ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου,
Δεινὴ ἔρις πεπότητο κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν
Σχετλίη, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἵλετο φωτῶν·
Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν.
Τῶν καὶ ψυχαὶ μὲν χθόνα δύνουσ' ἄϊδος εἴσω
Αὐτῶν· ὀστέα δέ σφιν περὶ ῥινοῖο σαπείσης,
Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ·
Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο
Ἐν δ' ὅμαδός τε φόβος τ' ἀνδροκτασίη τε δεδήει
Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθύνεον, ἐν δ' ὀλοὴ κὴρ
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον
Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν·
Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν
Δεινὸν δερκομένη καναχῇσί τε βεβρυχυῖα,
Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν οὔτι φατειῶν
Δώδεκα, ταὶ φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν
Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν εὖτε μάχοιτο
Ἀμφιτρυωνιάδης· τὰ δ' ἐδαίετο θαυματὰ ἔργα·
Στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι

Κυάνεοι κατὰ νῶτα μελάνθησαν δὲ γένεια.
Ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν, ἠδὲ λεόντων
Ἐς σφέας δερκομένων, κοτεόντων τε μεμαώτων τε.
Τῶν, καὶ ὁμιληδὸν στίχες ἤισαν οὐδέ νυ τοίγε
Οὐδέτεροι τρεέτην· φρίσσοντε μὲν αὐχένας ἄμφω.
Ἤδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῖς, ἀμφὶ δὲ κάπροι
Δοιοὶ ἀπουράμενοι ψυχάς· κατὰ δέ σφιν κελαινὸν
Αἷμ᾽ ἀπελείβετ᾽ ἔραζ᾽ οἱ δ᾽ αὐχένας ἐξεριπόντες,
Κείατο τεθνειῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι
Τοὶ δ᾽ ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην κοτέοντε μάχεσθαι
Ἀμφότεροι χλοῦναί τε σύες χαροποί τε λέοντες.
Ἐν δ᾽ ἦν ὑσμίνη λαπίθων αἰχμητάων
Καινέα τ᾽ ἀμφιάνακτα δρύαντά τε πειρίθοόν τε
Ὁπλέα τ᾽ ἐξάδιόν τε φάληρόν τε πρόλοχόν τε
Μόψον τ᾽ ἀμπυκίδην τιταρήσιον ὄζον ἄρηος
Θησέα τ᾽ αἰγείδην ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν
Ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῒ τεύχε᾽ ἔχοντες.
Κένταυροι θ᾽ ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο,
Ἀμφὶ μέγαν πετραῖον ἠδ᾽ ἄσβολον οἰωνιστήν.
Ἄρκτον θ᾽ οὐρειόν τε μελαγχαίτην τε μίμαντα,
Καὶ δύο πευκίδας περιμήδεά τε δρύαλόν τε,
Ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Καί τε συναΐκτην ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες,
Ἔγχεσιν ἠδ᾽ ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.
Ἐν δ᾽ ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἕστασαν ἵπποι
Χρύσεοι· ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὔλιος ἄρης
Αἰχμὴν ἐν χείρεσσιν ἔχων, πρυλέεσι κελεύων,
Αἵματι φοινικόεις ὡσεὶ ζωοὺς ἐναρίζων,
Δίφρῳ ἐπεμβεβαώς· παρὰ δὲ δεῖμός τε φόβος τε
Ἕστασαν, ἱέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.

Ησιοδου

Ἐν δὲ διὸς θυγάτηρ ἀγελείη τριτογένεια,
Τῇ ἰκέλη, ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
Ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶ χρυσείην τε τρυφάλειαν,
Αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις, ἐπὶ δ' ᾤχετο φύλοπιν αἰνήν·
Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορός· ἐν δ' ἄρα μέσσῳ,
Ἱμερόεν κιθάριζε λητοῦς καὶ διὸς υἱός,
Χρυσείῃ φόρμιγγι· θεῶν δ' ἕδος, ἁγνὸς ὄλυμπος·
Ἐν δ' ἀγορὴ περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο
Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς
Μοῦσαι πιερίδες λιγὺ μελπομέναις εἰκυῖαι·
Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
Κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο πανέφθου κασιτέροιο,
Κλυζομένῳ ἴκελος πολλοί γε μὲν ἀμμέσον αὐτοῦ
Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες,
Νηχομένοις ἴκελοι· δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες·
Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐφοίτων ἔλλοπας ἰχθῦς
Τῶν, ὑπὸ χάλκειοι τρέον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς,
Ἧστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον ἀπορρίψοντι ἐοικώς·
Ἐν δ' ἦν ἠϋκόμοιο δανάης ἱππότα περσεύς·
Οὔτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν οὔθ' ἑκὰς αὐτοῦ·
Θαῦμα μέγα φράσσασθ' ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο·
Τὼς γάρ μιν παλάμαις τεῦξε κλυτὸς ἀμφιγυήεις,
Χρύσεον· ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα·
Ὤμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο·
Χάλκεον ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ' ὥς τε νόημ' ἐποτᾶτο·
Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου·
Γοργοῦς· ἀμφὶ δέ μιν κύβισις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι·
Ἀργυρέη· θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοί,
Χρύσειοι· δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἄνακτος·

Κεῖτ' ἄϊδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα·
Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι, καὶ ἐρρίγοντι ἐοικώς,
Περσεὺς δαναΐδης ἐτιταίνετο· ταὶ δὲ μετ' αὐτόν,
Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταὶ ἐρρώοντο,
Ἱέμεναι μαπέειν· ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
Βαινουσέων, ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ,
Ὀξέα καὶ λιγέως· ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντες·
Δοιὼ ἀπῃωρεῦντ', ἐπικυρτώοντε κάρηνα·
Λίχμασον δ' ἄρα τώ γε· μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας
Ἄγρια δερκομένω· ἐπὶ δεινοῖσι δὲ καρήνοις
Γοργείης, ἐδονεῖτο μέγας φόβος· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
Ἄνδρες ἐμαρνάσθην, πολεμήϊα τεύχε' ἔχοντες·
Τοὶ μὲν, ὑπὸ σφετέρης πόλιος, σφετέρων τε τοκήων
Λοιγὸν ἀμύνοντες· οἱ δὲ, προθέειν μεμαῶτες·
Πολλοὶ μὲν, κέατο· πλέονες δ' ἔτι δῆριν ἔχοντες,
Μάρναντ', αἱ δὲ γυναῖκες ἐϋδμήτων ἐπὶ πύργων·
Χάλκεον ὀξὺ βόων, κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς,
Ζωῇσιν ἴκελ' ἔργα κλυτοῦ ἡφαίστοιο·
Ἄνδρες δ' οἳ πρεσβῆες ἔσαν, γῆράς τ' ἐμέμαρπτεν·
Ἀθρόοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν· ἂν δὲ θεοῖσι·
Χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέκεσσι,
Δειδιότες· τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον· αἱ δὲ, μετ' αὐτούς·
Κῆρες κυάνεαι λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας·
Δεινωποὶ, βλοσυροί τε, δαφοινοί τ' ἄπλητοί τε,
Δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων· πᾶσαι δ' ἄρ' ἵεντο,
Αἷμα μέλαν πιέειν· ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν
Κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
Βάλλ' ὄνυχας μεγάλους· ψυχὴ δ' ἄϊδος δὲ κατεῖεν
Τάρταρον ἐς κρυόενθ'· αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο·
Αἵματος ἀνδρομέου· τὸν μὲν, ἔρριπτασκον ὀπίσω·

Ησιοδου

Αἱ δ' ὅμαδον καὶ μῶλον ἐθύνεον αὖτις ἰοῦσαι
Κλωθὼ καὶ Λάχεσίς σφιν ἐφέστασαν· ἡ μὲν ὑφήσσων
Ἄτροπος· οὔ τι πέλει μεγάλη θεός· ἀλλ' ἄρα ἥ γε
Τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τε
Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἑνὶ φωτὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο
Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὄμμασι θυμήνασαι.
Ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασείας ἰσώσαντο.
Πὰρ δ' Ἀχλὺς εἱστήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή.
Χλωρὴ αὐσταλέη λιμῷ καταπεπτηυῖα,
Γουνοπαχής· μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν
Τῆς, ἐκ μὲν ῥινῶν, μύξαι ῥέον· ἐκ δὲ παρειῶν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε· ἡ δ' ἄπλητον σεσαρυῖα.
Εἱστήκει· πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους
Δάκρυσι μυδαλέη· παρὰ δ' εὔπυργος πόλις ἀνδρῶν·
Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι·
Ἑπτὰ πύλαι· τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
Τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ ἐυσσώτρου ἐπ' ἀπήνης,
Ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
Χερσὶν ἐνὶ δμῳάων· ταὶ δ' ἀγλαΐαις τεθαλυῖαι
Πρόσθ' ἔκιον· τῇσι δὲ χοροὶ παίζοντες ἕποντο·
Τοὶ μὲν, ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἵεσαν αὐδὴν
Ἐξ ἁπαλῶν στομάτων· περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ·
Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα·
Ἔνθεν δ' αὖ ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ·
Τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ
Τοί γε μὲν αὖ γελόωντες ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος
Πρόσθ' ἔκιον· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε·
Ἀγλαΐαι τ' εἶχον· τοὶ δ' αὖ προπάροιθε πόληος

Νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες, ἐθύνεον· οἱ δ' ἀροτῆρες
Ἤρεικον χθόνα δῖαν· ἐπιστολάδην χιτῶνας·
Ἔσταλτ' αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον· οἱ γε μὲν ἤμων
Αἰχμῆς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα
Βριθόμενα σταχύων ὡσεὶ δημήτερος ἀκτήν·
Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον καὶ ἐπίπλον ἀλωήν·
Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητήρων
Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας μεγάλων ἀπὸ ὄρχων
Βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃς ἑλίκεσσιν·
Οἱ δ' αὖτις ταλάροις ἐφόρευν· παρὰ δέ σφισιν ὄρχος·
Χρύσεος ἦν· κλυτὰ ἔργα περίφρονος ἡφαίστοιο
Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέοισι κάμαξι
Τῶν γε μὲν οὖν παίζοντες ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος·
Βριθόμενος σταφυλῇσι μελάνθησαν γε μὲν αἵδε·
Οἱ γε μὲν ἐξάπεον· τοὶ δ' ἤρυον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Πύξ τε καὶ ἑλκηδόν· τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὼς ἥρευν,
Ἄνδρες θηρευταὶ καὶ καρχαρόδοντε κύνε πρὸς
Ἱέμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἱέμενοι ἀπαλύξαι·
Πὰρ δ' αὐτοῖς ἱππῆες ἔχον πόνον· ἀμφὶ δ' ἀέθλῳ
Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον· ἐϋπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
Ἡνίοχοι βεβαῶτες, ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους
Ῥυτὰ χαλαίνοντες· τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο
Ἅρματα κολλήεντ' ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἀΰτευν·
Οἱ μὲν ἄρ' ἀΐδιον ἔχον πόνον οὐδέ ποτέ σφιν
Νίκη ἐπηνύσθη ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἄεθλον·
Τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος
Χρύσειος· κλυτὰ ἔργα περίφρονος ἡφαίστοιο·
Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς·
Πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον· οἱ δὲ κατ' αὐτὸν

Ἡσιοδος

Κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυον· οἵ ῥά γε πολλοί,
Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ· πὰρ δ' ἰχθύες δονέοντο·
Θαῦμα ἰδεῖν καὶ ζηνὶ βαρυκτύπῳ· οὗ διὰ βουλάς,
Ἥφαιστος, ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
Ἀρσάμενος παλάμῃσι· τὸ μὲν διὸς ἄλκιμος υἱός,
Πάλλεν ἐπικρατέως, ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου
Ἴκελος ἀστεροπῇ πατρὸς διὸς αἰγιόχοιο
Κοῦφα βιβάς· τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς ἰόλαος
Δίφρῳ ἐπεμβεβαὼς ἰθύνετο καμπύλον ἅρμα·
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη
Καί σφεας φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Χαίρετε λυγκῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο
Νῦν δὴ ζεὺς κράτος ὔμμι διδοῖ μακάρεσσιν ἀνάσσων
Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι
Ἄλλο δέ τοί τι ἔπος ἐρέω μέγα φέρτατε λαῶν·
Εὖτ' ἂν δὴ κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς,
Τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο·
Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
Ἔνθα γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς ἔνθ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἂψ δ' ἀναχωρήσασθαι ἐπεὶ οὔ νύ τοι αἴσιμόν ἐστιν·
Οὔθ' ἵππους ἑλέειν, οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο·
Ὣς εἰποῦσ' ἐς δίφρον ἐπιβήσετο δῖα θεάων
Νίκην ἀθανάτῃσι χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα,
Ἐσσυμένως· τότε δή ῥα διόγνητος ἰόλαος·
Σμερδαλέον θ' ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς·
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα κονίοντες πεδίοιο·
Ἐν γάρ σφιν μένος ἧκε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη,
Αἰγίδ' ἀνασσείσασα· περὶ στενάχησε δὲ γαῖα·
Τοὶ δ' ἅμυδις προγένοντ' ἴκελοι πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ·

Κύκνος θ' ἱππόδαμος καὶ ἄρης ἀκόρητος ἀϋτῆς
Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν.
Ὀξεῖα χρέμισαν· περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ.
Τὸν, πρότερος προσέειπε βίη ἡρακληείη.
Κύκνε πέπον· τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους.
Ἀνδράσιν οἵ τε πόνου καὶ ὀϊζύος ἴδριές εἰμεν.
Ἀλλὰ παρὲξ ἔχε δίφρον ἐΰξοον ἠδὲ κελεύθου
Εἶκε παρὲξ ἰέναι τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω,
Ἐς κήϋκα ἄνακτα· ὁ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ,
Τρηχῖνος προβέβηκε· σὺ δ' εὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐτός.
Τοῦ γὰρ ὀπυίεις παῖδα θεμιστονόην κυανῶπιν.
Ὦ πέπον οὐ μὲν γάρ τοι ἄρης θανάτοιο τελευτὴν,
Ἀρκέσει· εἰ δὴ νῶϊ συνοισόμεθα πτολεμίζειν.
Ἤδη μέν τέ ἑ φημὶ καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
Ἔγχεος ἡμετέρου· ὅθ' ὑπὲρ πύλου ἠμαθόεντος,
Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο μάχης ἄμοτον μενεαίνων.
Τρὶς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς, ἠρείσατο γαίῃ
Οὐταμένου σάκεος· τὸ δὲ τέτρατον ἤλασα μηρὸν,
Παντὶ μένει σπεύδων· διὰ δὲ μέγα σάρκος ἄραξα,
Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὁρμῇ.
Ἔνθα κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα.
Ὣς ἔφατ' οὐδ' ἄρα οἱ κύκνος ἐϋμμελίης ἐμενοίνα,
Τῷ ἐπιπειθόμενος ἐχέμεν ἐρυσάρματας ἵππους.
Δὴ τότ' ἀπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἶψ' ἐπὶ γαῖαν
Παῖς τε διὸς μεγάλου καὶ ἐνυαλίοιο ἄνακτος
Ἡνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους.
Τῶν δ' ὑπὸ σευομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθών.
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Πέτραι ἀποθρώσκωσιν ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι

Ἡσίοδος

Πολλαὶ δὲ δρῦς ὑψίκομοι, πολλαὶ δέ τε πεῦκαι
Αἴγειροί τε τανύρριζοι ἐρήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
Ῥίμφα κυλινδομένων εἷος πεδίον δ' ἀφίκονται.
Ὣς οἳ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.
Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτή τ' Ἰαωλκὸς
Ἄρνη τ' ἠδ' Ἑλίκη Ἄνθειά τε ποιήεσσα.
Φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων, μεγάλ' ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλητῷ
Θεσπεσίῳ σύνισαν· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς.
Κὰδ δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας
Σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μέγα θαρσεῖ παιδί.
Οἷος δ' ἐν βήσσῃς ὄρεος χαλεπὸς προϊδέσθαι.
Κάπρος χαυλιόδων· φρονέει δὲ θυμῷ μαχέσασθαι.
Ἀνδράσι θηρευτῇς θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα
Δοχμωθείς· ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι.
Λείβεται, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην.
Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας ἀμφί τε δειρήν.
Τῷ ἴκελος Διὸς υἱὸς ἀφ' ἱππείου θόρε δίφρου.
Ἦμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ
Ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν,
Ἄρχεται· ᾧ τε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση
Καί τε πανημέριός τε καὶ ἠῷος χέει ἀοιδήν
Ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ ὁπότε χρόα Σείριος ἄζει,
Τῆμος δὴ κέγχροισι περὶ γλῶχες τελέθουσι
Τούς τε θέρει σπείρουσιν ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται
Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος,
Τὴν ὥρην μάρναντο· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ὡς δὲ λέοντε δύο ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο
Ἀλλήλοις κοτέοντε ἐπὶ σφέας ὁρμήσωσι
Δεινὴ δέ σφ' ἰαχὴ ἀραβός θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων,
Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχῆλαι

Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην
Αἰγὸς ὀρεσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο.
Πίονος, ἥν τ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήιος ἀνήρ
Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς· αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλῃ
Χώρου ἄϊδρις ἐών· οἱ δ' ὀξαλέως ἐνόησαν
Ἐσσυμένως δέ οἱ ἀμφὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο.
Ὣς οἱ κεκληγότες, ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ἔνθ' ἤτοι κύκνος μὲν ὑπερμενέος διὸς υἱὸν
Κτεινέμεναι μεμαώς, σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος.
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο.
Ἀμφιτρυωνιάδης δὲ βίη ἡρακληείη,
Μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἔγχεϊ μακρῷ
Αὐχένα γυμνωθέντα θοῶς ὑπένερθε γενείου,
Ἤλασ' ἐπικρατέως· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε
Ἀνδροφόνος μελίη· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός.
Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ὅτε πέτρη
Ἠλίβατος πληγεῖσα διὸς ψολόεντι κεραυνῷ.
Ὣς ἔριπ'· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε διὸς ταλακάρδιος υἱός.
Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν ἄρηα προσιόντα δοκεύσας,
Δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι λέων ὥς, σώματι κύρσας.
Ὅς τε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι
Σχίσας ὅττι τάχιστα μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα.
Ἐμμενέως δ' ἄρα τοῦ γε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ
Γλαυκιόων δ' ὄσσοις δεινὸν πλευράς τε καὶ ὤμους
Οὐρῇ μαστιόων ποσσὶ γλάφει· οὐδέ τις αὐτὸν
Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν οὐδὲ μάχεσθαι.
Τοῖος ἄρ' ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος ἀϋτῆς
Ἀντίος ἔστη ἄρηος ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
Ἐσσυμένως· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ

Ἡσίοδος

Ἀμφότεροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισ' ὄρουσαν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλου πέτρη πρηῶνος ὀροῦσα.
Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, ἡ δέ τε ἠχὴ
Ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν,
Ὑψηλὸς, τῷ δὴ συνενείκεται, ἔνθα μιν ἴσχει,
Τόσσῃ ὁ μὲν ἰαχῇ βρισάρματος οὔλιος ἄρης·
Κεκληγὼς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο.
Αὐτὰρ ἀθηναίη κούρη διὸς αἰγιόχοιο,
Ἀντίη ἦλθεν ἄρηος ἐρεμνὴν αἰγίδ' ἔχουσα.
Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄρες ἐπίσχε μένος κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπτους.
Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι
Ἡρακλέα κτείναντα διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο.
Ὣς ἔφατ'· ἀλλ' οὐ πεῖθ' ἄρεος μεγαλήτορα θυμόν.
Ἀλλὰ μέγ' ἰάχων φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων,
Καρπαλίμως ἐπόρουσε βίῃ ἡρακληείῃ
Κακτάμεναι μεμαὼς καὶ ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος
Σπερχνὸν παιδὸς ἑοῦ κοτέων πέρι τεθνειῶτος.
Ἐν σάκει μεγάλῳ· ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Ἔγχεος ὁρμὴν ἔξαπ' ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου.
Δριμὺ δ' ἄρηα ἄχος εἷλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξὺ
Ἔσσυτ' ἐφ' ἡρακλῆι κρατερόφρονι· τὸν δ' ἐπιόντα
Ἀμφιτρυωνιάδης δεινῆς ἀκόρητος ἀυτῆς.
Μηρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο,
Οὔτασ' ἐπικρατέως· διὰ δὲ μέγα σάκος ἔραξε,
Δούρατι νωμήσαν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάββαλε μέσσῃ.
Τῷ δὲ φόβος καὶ δεῖμος εὔτροχον ἅρμα καὶ ἵππους.
Ἤλασαν αἶψ' ἐγγὺς καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
Ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ' ἔπειτα.

Ἵππους μαστίζον· ἵκοντο δὲ μακρὸν ὄλυμπον.
Υἱὸς δ' ἀλκμήνης καὶ κύδιμος ἰόλαος.
Κύκνον συλήσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλά.
Νίσοντ'· αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν τραχῖνος ἵκοντο.
Ἵπποις ὠκυπόδεσσι· ἀτὰρ γλαυκῶπις ἀθήνη
Ἐξίκετ' οὔλυμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.
Κύκνον δ' αὖ κήυξ θάπτεν καὶ λαὸς ἀπείρων
Οἵ ῥ' ἐγγὺς ναίων πόλιας κλειτοῦ βασιλῆος,
Ἄνθην· μυρμιδόνων τε πόλιν κλειτήν τ' ἰαωλκόν·
Ἄρνην τ' ἠδ' ἑλίκην, πολλὸς δ' ἠγείρετο λαός
Τιμῶντες κήυκα φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' ἀϊδὲς ποίησεν ἄναυρος·
Ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων· τὼς γάρ μιν ἀπόλλων,
Λητοΐδης ἤνωξ' ὅτι ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας·
Ὅς τις ἄγοι πυθοῖδε, βίῃ σύλασκε δοκεύων:~

~·ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΗΣΙΟΔΟΥ ΑΣΠΙΔΟΣ:~

ΤΗΣ ἀσπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ' καταλόγῳ φέρεται μέχρι στίχων ν' καὶ ς'. ὑπώπτευκε δ' Ἀριστοφάνης οὐχ ὁ κωμικός, ἀλλά τις ἕτερος γραμματικὸς ὡς οὐκ οὖσαν αὐτὴν Ἡσιόδου, ἀλλ' ἑτέρου τινὸς τὴν ὁμηρικὴν ἀσπίδα μιμήσασθαι προαιρουμένου. Μεγακλῆς δὲ ὁ ἀθηναῖος γνήσιον μὲν οἶδε τὸ ποίημα, ἄλλως δὲ ἐπιτιμᾷ τῷ ἡσιόδῳ, ἄλογον γάρ φησι ποιεῖν ἥφαιστον τοῖς τῆς μητρὸς ἐχθροῖς ὅπλα παρέχοντα. ἀπολλώνιος δὲ ὁ ῥόδιος ἐν τῷ γ' φησὶν αὐτοῦ εἶναι, ἔκ τε τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἐκ τοῦ τὸν Ἰόλαον ἐν τῷ καταλόγῳ εὑρίσκειν ἡνιοχοῦντα τῷ ἡρακλεῖ. ὡσαύτως δὲ καὶ Στησίχορός φησιν ἡσιόδου εἶναι τὸ ποίημα.

✶ΤΕΛΟΣ✶

Ησιοδος

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

ΜΟΥ͂σαι πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι,
Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.
Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε
Ῥητοί τ' ἄρρητοί τε· διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει.
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει.
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν καὶ ἀγήνορα κάρφει.
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν ἀίων τε δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας
Τύνη· ἐγὼ δέ κε πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην
Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος· ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας.
Ἣ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἣ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει
Σχετλίη· οὔτις τήν γε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν
Τὴν δ' ἑτέρην προτέρην μὲν ἐγείνατο νὺξ ἐρεβεννή
Θῆκε δέ μιν κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων
Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω.
Ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων

Πλούσιον, ὅς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι, ἠδὲ φυτεύειν·
Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων·
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ', ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι·
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει· καὶ τέκτονι τέκτων·
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει· καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ πέρση· σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ·
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκε' ὀπιπεύοντ' ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα·
Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε
Ὧτινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει δημήτερος ἀκτήν·
Τοῦ κε κορεσσάμενος, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις· σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
Ὧδ' ἔρδειν ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος
Ἰθείῃσι δίκαις αἵ τ' ἐκ διός εἰσιν ἄρισται·
Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθα ἄλλα τε πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις μέγα κυδαίνων βασιλῆας
Δωροφάγους· οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι·
Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ·
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι·
Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο
Ὥστε σ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἐόντα
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν·
Ἀλλὰ ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ᾗσιν
Ὅττι μιν ἐξαπάτησε προμηθεὺς ἀγκυλομήτης·
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά·
Κρύψε δὲ πῦρ, τὸ μὲν αὖθις ἐῢς πάϊς ἰαπετοῖο,
Ἔκλεψ' ἀνθρώποισι διὸς παρὰ μητιόεντος

Ἐν κοίλῳ

Ησιοδος

Ἐν κοίλῳ νάρθηκι λαθὼν δία τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα ζεύς·
Ἰαπετιονίδη πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας; ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας;
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπονται κατὰ θυμὸν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὣς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν, ὅττι τάχιστα
Γαῖαν ὕδει φύρειν· ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν,
Καὶ σθένος ἀθανάτης δὲ θεῆς εἰς ὦπα ἐίσκειν
Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον, αὐτὰρ ἀθήνην
Ἔργα διδασκῆσαι πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν.
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν ἀφροδίτην.
Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας.
Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος.
Ἑρμείην ἤνωγε διάκτορον ἀργειφόντην.
Ὣς ἔφατ'· οἱ δ' ἐπίθοντο διὶ κρονίωνι ἄνακτι
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Ἀμφὶ δέ οἱ χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ τήν γε,
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε παλλὰς ἀθήνη.
Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος ἀργειφόντης
Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνὴν
Θῆκε θεῶν κῆρυξ, ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα,
Πανδώρην, ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
Δῶρον ἄγοντα θεῶν ταχὺν ἄγγελον. οὐδ' Ἐπιμηθεὺς
Ἐφράσαθ' ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
Δέξασθαι πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
Ἐξοπίσω. μήπου τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος ὅτε δὴ κακὸν εἶχ' ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Νόσφιν ἄτερ κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵ τ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.
Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
Ἐσκέδασ', ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι ἐλπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισιν
Ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσι, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη. πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο
Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν. πλείη δὲ θάλασσα.
Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ, αἳ δ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς.
Οὕτως οὔτι που ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι
Εἰ δ' ἐθέλεις ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
Εὖ καὶ ἐπισταμένως. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἳ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν.

Ὥστε

Ησιοδος

Ὥστε θεοὶ δ' ἔζωον ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀιζύος· οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
Θνῆσκον δ' ὥσθ' ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα,
Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἥσυχοι ἔργ' ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν·
Αὐτὰρ ἐπεί κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε.
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς,
Ἐσθλοὶ ἐπιχθόνιοι φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν
Πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλήιον ἔσχον·
Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν, ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα,
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Στρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
Ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο·
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίαις· ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον· οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς
Ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα· τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς κρονίδης ἔκρυψε χολούμενος, οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἳ ὄλυμπον ἔχουσι·
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε.
Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι· ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ·

Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Χάλκειον ποίησ' οὐκ ἀργυρέῳ οὐδὲν ὅμοιον
Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον, οἷσιν ἄρηος
Ἔργ' ἔμελε στονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
Ἤσθιον· ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν·
Ἄπλαστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν·
Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα· χάλκεοι δέ τε οἶκοι·
Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος·
Καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες,
Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ ἀΐδαο·
Νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας
Εἷλε μέλας· λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο·
Αὐτὰρ, ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Ζεὺς κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος· οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι, προτέρη γενεὴ κατ' ἀπείρονα γαῖαν·
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
Τοὺς μὲν, ἐφ' ἑπταπύλῳ θήβῃ καδμηΐδι γαίῃ
Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' οἰδιπόδαο·
Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Εἰς τροίην ἀγαγὼν, ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο·
Ἔνθ' ἤτοι μὲν, θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε·
Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας
Ζεὺς κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης·
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' ὠκεανὸν βαθυδίνην
Ὄλβιοι ἥρωες· τοῖσι μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς τοῦ ἔτους θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα·

Μηκέτ'

Ησιοδος

Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ἀνδράσιν· ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου καὶ ὀιζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσι.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίιος· οὐδέ τι παῖδες.
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ.
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται ὡς τὸ πάρος περ.
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσσι
Σχέτλιοι· οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· οὐδέ μεν οἵ γε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν.
Χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται· οὔτε δικαίου.
Οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς
Οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων· ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀιζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσει στυγερώπης.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν.
Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτην προλιπόντ' ἀνθρώπους.
Αἰδὼς καὶ νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.
Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Ὕψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων ὀνύχεσσι μεμαρπώς
Ἡ δ' ἐλεὸν γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι.
Μύρετο· τὴν δ' ὅ γ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·
Δαιμονίη, τί λέληκας· ἔχει νύ σε πολλ' ἀρείων
Τῇ δ' εἶς ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν.
Δεῖπνον δ' αἴ κ' ἐθέλω ποιήσομαι ἠὲ μεθήσω·
Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν·
Νίκης τε στέρεται· πρὸς τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει·
Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ τανυσίπτερος ὄρνις.
Ὦ πέρση· σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε·
Ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
Ῥηϊδίως φερέμεν δύναται βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς·
Ἐγκύρσας ἄτῃσιν· ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν
Κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει.
Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα· παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω·
Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσιν·
Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι
Δωροφάγοι· σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας·
Ἡ δ' ἕπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν
Ἠέρα ἑσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα·
Οἵ τέ μιν ἐξελάουσι καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν·
Οἳ δὲ δίκας ξένοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσι
Ἰθείας καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου.
Τοῖσι τέθηλε πόλις· λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ
Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος· οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα ζεύς·
Οὐδέ ποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ·
Οὐδ' ἄτη· θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται·
Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· οὔρεσι δὲ δρῦς·
Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους· μέσση δὲ μελίσσας

Ησιοδος

Εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι.
Τίκτουσι δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν.
Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές, οὐδ' ἐπὶ νηῶν
Νίσσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα,
Τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς.
Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ
Ὅστις ἀλιταίνει καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
Τοῖσι δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
Οὐ δὲ γυναῖκες τίκτουσιν, μινύθουσι δὲ οἶκοι
Ζηνὸς φραδμοσύνῃσιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἢ τῶν γε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν ἢ ὅ γε τεῖχος.
Ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν.
Ὦ βασιλεῖς· ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
Τήνδε δίκην· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
Ἀθάνατοι λεύσσουσιν, ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσι
Ἀλλήλους τρίβουσι θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τρὶς γὰρ μύριοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι Ζηνὸς φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα
Ἠέρα ἑσσάμενοι· πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ δίκη Διὸς ἐκγεγαυῖα
Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων
Αὐτίκα πὰρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον ὄφρ' ἀποτίσῃ
Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων· οἳ λυγρὰ νοεῦντες
Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες.
Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες ἰθύνετε μύθους

Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῳ κακὰ τεύχων·
Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας·
Καί νυ τάδ' αἴ κ' ἐθέλῃσ' ἐπιδέρκεται· οὐδέ ἑ λήθει·
Οἵην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει.
Νῦν δ' ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
Εἴην μήτ' ἐμὸς υἱὸς· ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον
Ἔμμεναι· εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει.
Ἀλλὰ τάγ' οὔπω ἔολπα τελεῖν Δία τερπικέραυνον.
Ὦ Πέρση· σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν
Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων·
Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς
Ἔσθειν ἀλλήλους· ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς.
Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην· ἣ πολλὸν ἀρίστη
Γίνεται· εἰ γάρ τίς κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
Γινώσκων· τῷ μέν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς·
Ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας
Ψεύσεται· ἐν δὲ δίκην βλάψας· νήκεστον ἀάσθη·
Τοῦ δέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται·
Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων·
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω μέγα νήπιε Πέρση.
Τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδὸς μάλα δ' ἐγγύθι ναίει·
Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν·
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται·
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει χαλεπή περ ἐοῦσα·
Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει

Ησιοδος

Φρασσάμενος, τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν ἀμείνω·
Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται·
Ὃς δέ κε μήτ' αὐτῷ νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὃ δ' αὖτ' ἀχρήιος ἀνήρ.
Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς,
Ἐργάζευ πέρση δῖον γένος, ὄφρα σε λιμὸς
Ἐχθαίρῃ· φιλέῃ δέ σ' εὐστέφανος δημήτηρ
Αἰδοίη· βιότου δὲ τεὴν πιμπλῆσι καλιήν·
Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί·
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
Ζώῃ κηφήνεσσι κοθούροις ἴκελος ὀργήν
Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοί
Ἔσθοντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν
Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί
Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε·
Καί τ' ἐργαζόμενος πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
Ἔσσεαι, ἠδὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς·
Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος· ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.
Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
Πλουτοῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ·
Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα· τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον
Εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν
Εἰς ἔργον τρέψας μελετᾷς βίου, ὥς σε κελεύω·
Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει·
Αἰδὼς, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησιν·
Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ·
Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά, θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω
Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται,
Ἢ ὅ γ' ἀπὸ γλώσσης ληίσσεται, οἷά τε πολλὰ
Γίνεται, εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ

Ἀνθρώπων· αἰδῶ δέ τ᾽ ἀναιδείη κατοπάζῃ,
Ῥεῖα τέ μιν μαυροῦσι θεοί· μινύθουσι δ᾽ οἶκοι
Ἀνέρι τῷ· παῦρον δέ τ᾽ ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
Ἶσον δ᾽ ὅς θ᾽ ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει.
Ὅς τε κασιγνήτοιο ἑοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνοι,
Κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχου παρακαίρια ῥέζων,
Ὅς τέ τευ ἀφραδίῃς ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα,
Ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Νεικείῃ, χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν,
Τῷ δ᾽ ἤτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν
Ἔργων ἀντ᾽ ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ᾽ ἀεσίφρονα θυμόν.
Καδδύναμιν δ᾽ ἔρδειν ἱέρ᾽ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ᾽ ἀγλαὰ μηρία καίειν.
Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θυέεσσί τε ἱλάσκεσθαι
Ἠμὲν ὅτ᾽ εὐνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὥς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν,
Ὄφρ᾽ ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.
Τὸν φιλέοντ᾽ ἐπὶ δαῖτα καλεῖν· τὸν δ᾽ ἐχθρὸν ἐᾶσαι.
Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμα ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον· ζώσαντο δὲ πηοί.
Πῆμα κακὸς γείτων· ὅσσον τ᾽ ἀγαθὸς μέγ᾽ ὄνειαρ.
Ἔμμορέ τοι τιμῆς, ὅστ᾽ ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.
Οὐδ᾽ ἂν βοῦς ἀπόλοιτ᾽ εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος· εὖ δ᾽ ἀποδοῦναι.
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον αἴκε δύνηαι.
Ὡς ἂν χρηΐζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς.
Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ᾽ ἄτῃσιν.
Τὸν φιλέοντα φιλεῖν καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι.

Ησιοδου

Καὶ δόμεν ὅς κεν δῷ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῷ.
Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.
Δὼς ἀγαθή· ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα.
Ὃς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅγε κἂν μέγα δώῃ
Χαίρει τῷ δώρῳ, καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν.
Ὃς δέ κεν αὐτὸς ἕληται ἀναιδείηφι πιθήσας.
Καί τε σμικρὸν ἐόν, τό γ' ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ
Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρὸν καταθεῖο,
Καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.
Ὃς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὁ δ' ἀλύξεται αἴθοπα λιμόν.
Οὐδὲ τό γ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.
Ἐσθλὸν μὲν παρεόντος ἑλέσθαι, πῆμα δὲ θυμῷ
Χρηίζειν ἀπεόντος, ἅ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι.
Μεσσόθι φείδεσθαι, δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.
Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.
Μὴ δὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω
Αἱμύλα κωτίλλουσα, τεὴν διφῶσα καλιήν.
Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅ γε φιλήτῃσι
Μουνογενὴς δὲ πάϊς σώζοι πατρώϊον οἶκον
Φερβέμεν· ὣς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων.
Ῥεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.
Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.
Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ᾗσι,
Ὧδ' ἔρδειν, ἔργον δ' ἔπι ἔργῳ ἐργάζεσθαι.

Πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
Ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων.
Αἳ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα
Κεκρύφαται, αὖτις δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
Φαίνονται, τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἵ τε θαλάσσης
Ἐγγύθι ναιετάουσ', οἵ τ' ἄγκεα βησσήεντα,
Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι πίονα χῶρον
Ναίουσι· γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν·
Γυμνὸν δ' ἀμάασθαι, εἴ χ' ὥρια πάντ' ἐθέλῃσθα
Ἔργα κομίζεσθαι δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα
Ὥρι' ἀέξηται· μήπως τὰ μεταξὺ χατίζων,
Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους καὶ μηδὲν ἀνύσσῃς.
Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἔμ' ἦλθες, ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
Οὐδ' ἐπιμετρήσω· ἐργάζευ νήπιε πέρση·
Ἔργα τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο
Μή ποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχεύων,
Ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας· οἳ δ' ἀμελῶσιν.
Δὶς μὲν γὰρ καὶ τρὶς τάχα τεύξεαι· ἢν δ' ἔτι λυπῇς,
Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις,
Ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός· ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν

Ἡσίοδος

Οἶκον μὲν πρώτιστα γυναῖκά τε βοῦν τ᾽ ἀροτῆρα.
Κτητὴν οὐ γαμετὴν, ἥτις καὶ βουσὶν ἕποιτο,
Χρήματα δ᾽ εἰν οἴκῳ πάντ᾽ ἄρμενα ποιήσασθαι.
Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον· ὁ δ᾽ ἀρνῆται· σὺ δὲ τητᾷ.
Ἡ δ᾽ ὥρη παραμείβηται· μινύθῃ δέ τοι ἔργον.
Μηδ᾽ ἀναβάλλεσθαι ἔς τ᾽ αὔριον ἔς τ᾽ ἔννηφιν.
Οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιήν.
Οὐδ᾽ ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ᾽ ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει
Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο
Καύματος ἰδαλίμου μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος
Ζηνὸς ἐρισθενέος· μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρὼς,
Πολλὸν ἐλαφρότερος· δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστὴρ
Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων
Ἔρχεται ἠμάτιος, πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ
Ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
Ὕλη· φύλλα δ᾽ ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει.
Τῆμος ἄρ᾽ ὑλοτομεῖν μεμνημένος ὥριον ἔργον
Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν
Ἄξονα δ᾽ ἑπταπόδην· μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενος οὕτω.
Εἰ δέ κεν ὀκταπόδην ἀπὸ καὶ σφῦραν κε τάμοιο.
Τρισπίθαμον δ᾽ ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ
Πόλλ᾽ ἐπικαμπύλα κᾶλα· φέρειν δὲ γύην ὅτ᾽ ἂν εὕρῃς
Εἰς οἶκον κατ᾽ ὄρος διζήμενος ἢ κατ᾽ ἄρουραν
Πρίνινον· ὃς γὰρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν
Εὖτ᾽ ἂν Ἀθηναίης δμῶος ἐν ἐλύματι πήξας
Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆι.
Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ οἶκον
Αὐτόγυον καὶ πηκτόν· ἐπεὶ πολὺ λώιον οὕτω·
Εἴ χ᾽ ἕτερον γ᾽ ἄξαις, ἕτερόν γ᾽ ἐπὶ βουσὶ βάλοιο.

Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες
Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύην. καὶ δ' ἐνναετήρω
Ἄρσενε κεκτῆσθαι· τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν
Ἥβης μέτρον ἔχοντε, τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω
Οὐκ ἂν τώγ' ἐρίσαντες ἐν αὔλακι κάμμιν ἄροτρον
Ἄξειαν, τὸ δ' ἔργον ἐτώσιον αὖθι λίποιεν·
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο
Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον ὀκτάβλωμον
Ὅς κ' ἔργου μελετῶν ἰθεῖαν αὔλακ' ἐλαύνοι
Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας· ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
Θυμὸν ἔχων· τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
Σπέρματα δάσσασθαι· καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι·
Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται·
Φράζεσθαι δ' εὖτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης
Ἥ τ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει καὶ χείματος ὥρην
Δεικνύει ὀμβρηροῦ· κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω
Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας
Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἄμαξαν
Ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι, πάρα δ' ἔργα βόεσσιν
Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πήξασθαι ἄμαξαν·
Νήπιος· οὐδὲ τό γ' οἶδ'· ἑκατὸν δέ τε δούρατ' ἀμάξης
Τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκήια θέσθαι·
Εὖτ' ἂν δὴ πρώτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανείη
Δὴ τότ' ἐφορμηθῆναι ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς
Αὔην καὶ διερὴν ἀρόων ἀρότοιο καθ' ὥρην
Πρωῒ μάλα σπεύδων, ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι·
Ἔαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει
Νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν
Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα

Εὔχεσθαι δὲ διὶ χθονίῳ δημήτερι θ' ἁγνῇ.
Ἐκτελέα βρίθειν δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν.
Ἀρχόμενος τὰ πρῶτ' ἀρότου ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
Χειρὶ λαβὼν ὅρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι
Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβων, ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν
Δμωὸς ἔχων μακέλην, πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη.
Σπέρματα κατακρύπτων· εὐθυμοσύνη γὰρ ἀρίστη
Θνητοῖς ἀνθρώποις· κακοθυμοσύνη δὲ κακίστη.
Ὧδέ κεν ἁδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε.
Εἰ τέλος αὐτὸς ὄπισθεν ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι.
Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια· καί σε ἔολπα
Γηθήσειν βιότοιο ἐρύμμενον ἔνδον ἐόντος.
Εὐοχέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους
Αὐγάσεαι, σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.
Εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπῆς ἀρόῃς χθόνα δῖαν
Ἥμενος ἀμήσεις· ὀλίγον περὶ χειρὸς ἐέργων
Ἀντία δεσμεύων κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων
Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ· παῦροι δέ σε θηήσονται.
Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος ζηνὸς νόος αἰγιόχοιο.
Ἀργαλέος δ' ἄνδρεσσι καταθνητοῖσι νοῆσαι.
Εἰ δέ κεν ὀψ' ἀρόσῃς· τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη.
Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι,
Τὸ πρῶτον τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
Τῆμος ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἤματι μηδ' ἀπολήγοι.
Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν μήτ' ἀπολείπων
Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει.
Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο· μηδέ σε λήθοι
Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιὸν μήθ' ὥριος ὄμβρος.
Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην
Ὥρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος ἀνέρας ἔργων

Ἰσχάνει· ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλει.
Μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ.
Σὺν πενίῃ, λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζοις.
Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων,
Χρηΐζων βιότοιο κακὰ προσελέξατο θυμῷ.
Ἐλπὶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει.
Ἥμενον ἐν λέσχῃ τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.
Δείκνυε δὲ δμώεσσι θέρευς ἔτι μέσσου ἐόντος
Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται, ποιεῖσθε καλιάς.
Μῆνα δὲ ληναιῶνα κάκ' ἤματα βούδορα πάντα,
Τοῦτον ἀλεύασθαι καὶ πηγάδας· αἵτ' ἐπὶ γαῖαν,
Πνεύσαντος βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσι.
Ὅστε διὰ θρήκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ὤρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη.
Πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας,
Οὔρεος ἐν βήσσῃς πιλνᾷ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἐμπίπτων· καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.
Τῶν καὶ λάχνῃ δέρμα κατάσκιον· ἀλλά νυ καὶ τῶν
Θῆρες δὲ φρίσσουσ' οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο.
Ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων.
Καί τε διὰ ῥινοῦ βοὸς ἔρχεται· οὐδέ μιν ἴσχει.
Καί τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα, πώεα δ' οὔ τι.
Οὕνεκ' ἐπηεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
Ἲς ἀνέμου βορέαο· τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι.
Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν.
Ἥτε δόμων ἔντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνει.
Οὔπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου ἀφροδίτης.
Εὖ τε λοεσσαμένη τέρενα χρόα καὶ λίπ' ἐλαίῳ,
Χρισαμένη νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου
Ἤματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει.

ἔντ'

Ἡσιοδοσ

Ἔν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἐν ἤθεσι λευγαλέοισιν.
Οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ, νομὸν ὁρμηθῆναι
Ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
Στρωφᾶται. βράδιον δὲ πανελλήνεσσι φαείνει.
Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται
Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρύα βησσήεντα.
Φεύγουσιν. καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμηλεν.
Οἳ σκέπα μαιόμενοι πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι
Καὶ γλάφυ πετρῆεν. τότε δὴ τρίποδι βροτῷ ἶσοι.
Οὗ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται.
Τῷ ἴκελοι φοιτῶσιν ἀλευόμενοι νίφα λευκήν.
Καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροὸς ὥς σε κελεύω,
Χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.
Τὴν περιέσσασθαι ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι.
Μηδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο
Ἄρμενα δήσασθαι πίλοις ἔντοσθεν πυκάσας.
Πρωτογόνων δ' ἐρίφων ὁπόταν κρύος ὥριον ἔλθοι.
Δέρματα συρράπτειν νεύρῳ βοός. ὄφρ' ἐπὶ νώτῳ
Ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλέην, κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν.
Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ.
Ψυχρὴ γάρ τ' ἠὼς πέλεται βορέαο πεσόντος.
Ἠῷος δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Ἀὴρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις,
Ὅς τε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἄπο αἰὲν ναόντων,
Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεὶς ἀνέμοιο θυέλλῃ.
Ἄλλοτε μέν θ' ὕει ποτὶ ἕσπερον. ἄλλοτ' ἄησι
Πυκνὰ θρηικίου βορέου νέφεα κλονέοντος.
Τὸν φθάμενος ἔργον τελέσας, οἶκόνδε νέεσθαι.

Μή ποτέ σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ·
Χρῶτα τε μυδαλέον θήῃ κατά θ' εἵματα δεύσῃ·
Ἀλλ' ὑπαλεύασθαι, μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος
Χειμέριος· χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις·
Τῆμος θὤμισυ βουσὶν ἐπὶ δ' ἀνέρι τὸ πλέον εἴη,
Ἁρμαλιῆς· μακραὶ γὰρ ἐπίῤῥοθοι εὐφρόναι εἰσί·
Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
Ἰσοῦσθαι νύκτας τε καὶ ἤματα εἰσόκεν αὖθις
Γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ·
Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο
Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα, δή ῥα τότ' ἀστὴρ
Ἀρκτοῦρος προλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο
Πρῶτον παμφαίνων, ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος·
Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδών,
Ἐς φάος ἀνθρώποις ἔαρος νέον ἱσταμένοιο·
Τὴν φθάμενος, οἴνας περιταμνέμεν· ὣς γὰρ ἄμεινον
Ἀλλ' ὁπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ
Πληϊάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνῶν,
Ἀλλ' ἅρπας τε χαρασσέμεναι καὶ δμῶας ἐγείρειν·
Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θώκους καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον,
Ὥρῃ ἐν ἀμήτου, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει·
Τημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἴκαδε καρπὸν ἀγείρειν·
Ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη
Ἠὼς γὰρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν
Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ· προφέρει δὲ καὶ ἔργου·
Ἠώς, ἥ τε φανεῖσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου
Ἀνθρώπους· πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τίθησιν·
Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ καὶ ἠχέτα τέττιξ
Δενδρέῳ ἐφεζόμενος, λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν
Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρῃ·

Τῆμος

Ησιοδος

Τῆμος πιόταταί τ' αἶγες καὶ οἶνος ἄριστος·
Μαχλόταται δὲ γυναῖκες· ἀφαυρότατοι δέ τοι ἄνδρες
Εἰσίν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα σείριος ἄζει.
Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος· ἀλλὰ τότ' ἤδη
Εἴη πετραίη τε σκιὴ καὶ βίβλινος οἶνος,
Μάζα τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων,
Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας, μήπω τετοκυίης·
Πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον
Ἐν σκιῇ ἑζόμενον κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς
Ἀντίον ἀκραέος ἀνέμου τρέψαντα πρόσωπα·
Κρήνης τ' αἰενάου καὶ ἀπορρύτου, ἥτ' ἀθόλωτος
Τρὶς ὕδατος προχέειν· τὸ δὲ τέτρατον ἱέμεν οἴνου·
Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Δινέμεν· εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὠρίωνος,
Χώρῳ ἐν εὐαεῖ καὶ ἐυτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ,
Μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν· αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου·
Θῆτά τ' ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
Δίζεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος·
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν, μὴ φείδεο σίτου·
Μή ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἕληται·
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετὸν, ὄφρα τοι εἴη .
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν· αὐτὰρ ἔπειτα,
Δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα, καὶ βόε λῦσαι·
Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανόν, ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος ἠώς
Ὦ πέρση, τότε πάντας ἀποδρέπτειν οἴκαδε βότρυς·
Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα ἤματα καὶ δέκα νύκτας·
Πέντε δὲ συσκιάσαι· ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι·
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος· αὐτὰρ ἐπὴν δὴ

Πληϊάδες θ᾽ ὑάδες τε τό, τε σθένος ὠρίωνος
Δύνωσιν, τότ᾽ ἔπειτ᾽ ἀρότου μεμνημένος εἶναι,
ὡραίου· πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη.
Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρεῖ,
Εὖτ᾽ ἂν πληϊάδες σθένος ὄβριμον ὠρίωνος,
Φεύγουσαι, πίπτωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν ἀῆται·
Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ·
Γῆν δ᾽ ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω·
Νῆα δ᾽ ἐπ᾽ ἠπείρου ἐρύσαι· πυκάσαι τε λίθοισι,
Πάντοθεν ὄφρ᾽ ἴσχωσ᾽ ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Χείμαρον ἐξερύσας ἵνα μὴ πύθῃ διὸς ὄμβρος·
Ὅπλα δ᾽ ἐπάρμενα πάντα τεῷ ἐνὶ κάτθεο οἴκῳ·
Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο·
Πηδάλιον δ᾽ εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι·
Αὐτὸς δ᾽ ὡραῖον μίμνειν πλόον εἰσόκεν ἔλθῃ·
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ᾽ ἑλκέμεν· ἐν δέ τε φόρτον
Ἄρμενον ἐντύνασθαι, ἵν᾽ οἴκαδε κέρδος ἄρηαι·
Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σὸς μέγα νήπιε πέρση,
Πλωΐζεσκ᾽ ἐν νηυσὶ βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ·
Ὅς ποτε καὶ τῇδ᾽ ἦλθε πολὺν διὰ πόντον ἀνύσας
Κύμην αἰολίδα προλιπὼν, ἐν νηῒ μελαίνῃ,
Οὐκ ἄφενος φεύγων οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,
Ἀλλὰ κακὴν πενίην· τὴν ζεὺς ἄνδρεσσι δίδωσι
Νάσσατο δ᾽ ἄγχ᾽ ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Ἄσκρῃ· χεῖμα κακῇ· θέρει ἀργαλέῃ· οὐδέ ποτ᾽ ἐσθλῇ·
Τύνη δ᾽ ὦ πέρση ἔργων μεμνημένος εἶναι
Ὡραίων πάντων· περὶ ναυτιλίης δὲ μάλιστα
Νῆ᾽ ὀλίγην αἰνεῖν· μεγάλῃ δ᾽ ἐνὶ φορτία θέσθαι
Μείζων μὲν φόρτος, μεῖζον δ᾽ ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος·

ἔσσεται

Ἡσίοδος

Ἔσεται, εἴκ᾽ ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας·
Εὖτ᾽ ἂν ἐπ᾽ ἐμπορίην τρέψας ἀεσίφρονα θυμὸν,
Βούληαι δὲ χρέα τε προφυγεῖν καὶ λιμὸν ἀτερπῆ,
Δείξω δή τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
Οὔτε τι ναυτιλίης σεσοφισμένος οὔτε τι νηῶν·
Οὐ γάρ πω ποτε νηΐ γ᾽ ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος· ᾗ ποτ᾽ Ἀχαιοὶ
Μείναντες χειμῶνα πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς, Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
Ἔνθα δ᾽ ἐγὼν ἐπ᾽ ἄεθλα δαΐφρονος ἀμφιδάμαντος·
Χαλκίδα τ᾽ εἰσεπέρησα, τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ
Ἄθλ᾽ ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορος· ἔνθα μέ φημὶ
Ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ᾽ ὠτώεντα.
Τὸν μὲν ἐγὼ μούσῃς ἑλικωνιάδεσσ᾽ ἀνέθηκα,
Ἔνθα με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς·
Τόσον τοι νηῶν γε πεπείραμαι πολυγόμφων·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο·
Μοῦσαι γάρ μ᾽ ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν·
Ἤματα πεντήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο,
Ἐς τέλος ἐλθόντος θέρεος καματώδεος ὥρης·
Ὡραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος, οὔτε κε νῆα,
Καυάξαις οὔτ᾽ ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα·
Εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἢ ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι·
Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε·
Τῆμος δ᾽ εὐκρινέες τ᾽ αὖραι καὶ πόντος ἀπήμων
Εὔκηλος· τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας,
Ἑλκέμεν ἐς πόντον· φόρτον δ᾽ ἐς πάντα τίθεσθαι·
Σπεύδειν δ᾽ ὅττι τάχιστα πάλιν οἶκονδε νέεσθαι
Μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον

ε·c IIII

Καὶ χειμῶν᾽ ἐπιόντα νότοιό τε δεινὰς ἀήτας
Ὅς τ᾽ ὤρινε θάλασσαν ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ.
Πολλῷ ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.
Ἄλλος δ᾽ εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν.
Ἦμος δὴ τὸ πρῶτον ὅσον τ᾽ ἐπιβᾶσα κορώνη,
Ἴχνος ἐποίησεν τόσσον πέταλ᾽ ἀνδρὶ φανείη
Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ, τότε δ᾽ ἄμβατός ἐστι θάλασσα.
Εἰαρινὸς δ᾽ οὗτος πέλεται πλόος· οὔ μιν ἔγωγε
Αἴνημ᾽ οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν
Ἁρπακτός· χαλεπῶς κε φύγοις κακόν· ἀλλά νυ καὶ τὰ
Ἄνθρωποι ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο.
Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Δεινὸν δ᾽ ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν, ἀλλά σ᾽ ἄνωγα.
Φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν ὡς ἀγορεύω.
Μηδ᾽ ἐν νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι.
Ἀλλὰ πλέω λείπειν· τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθαι.
Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι.
Δεινὸν δ᾽ εἴ κ᾽ ἐπ᾽ ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας
Ἄξονα καυάξαις· τὰ δὲ φορτί᾽ ἀμαυρωθείη.
Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι.
Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ᾽ ἀπολείπων,
Μήτ᾽ ἐπιθεὶς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος.
Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ᾽ ἡβώη, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο.
Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν· ὥς κ᾽ ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς.
Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει,
Πάντα μάλ᾽ ἀμφὶς ἰδών, μὴ γείτοσι χάρματα γήμῃς.
Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ᾽ ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ᾽ αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο
Δειπνολόχος· ἥ τ᾽ ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα

Εὕει ἄτερ δαλοῦ καὶ ὠμῷ γήραϊ δῶκεν·
Εὖ δ' ὄπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένον εἶναι.
Μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον·
Εἰ δέ κε ποιήσῃς, μή μιν πρότερος κακὸν ἕρξῃς·
Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν· εἰ δέ κεν ἄρχῃ
Ἤ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον ἠὲ καὶ ἕρξας
Δὶς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος, εἰ δέ κεν αὖθις
Ἡγῆτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλῃσι παρασχεῖν
Δέξασθαι· δειλός τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
Ποιεῖται· σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος·
Μηδὲ πολύξεινον μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι·
Μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα·
Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων·
Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
Φειδωλῆς· πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης·
Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις·
Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι·
Ἐκ κοινοῦ πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη·
Μηδέ ποτ' ἐξ ἠοῦς Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Χερσὶν ἀνίπτοις, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
Οὐ γὰρ τοί γε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς·
Μηδ' ἄντ' ἠελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν·
Αὐτὰρ ἐπεί κε δύῃ, μεμνημένος ἔς τ' ἀνιόντα.
Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς·
Μηδ' ἀπογυμνωθείς, μακάρων τοι νύκτες ἔασιν·
Ἑζόμενος δ' ὅ γε θεῖος ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδώς
Ἢ ὅ γε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς·
Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου
Ἑστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.

Μὴ δ᾽ ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
Σπερμαίνειν γενεὴν, ἀλλ᾽ ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
Μηδέ ποτ᾽ ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ
Ποσσὶ περᾶν, πρὶν εὔξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα.
Χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.
Ὃς ποταμὸν διαβῇ κακότητι δὲ χεῖρας ἄνιπτος.
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.
Μὴ δ᾽ ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ
Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ.
Μηδέ ποτ᾽ οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθεν
Πινόντων· ὀλοὴ γὰρ ἐπ᾽ αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
Μὴ δὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν.
Μή τι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη.
Μὴ δ᾽ ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα
Ἔσθειν, μὴ δὲ λόεσθαι, ἐπεὶ καὶ τοῖς ἔνι ποινή.
Μὴ δ᾽ ἐπ᾽ ἀκινήτοισι καθίζειν, οὐ γὰρ ἄμεινον,
Παῖδα δυωδεκαταῖον· ὅτ᾽ ἀνέρ᾽ ἀνήνορα ποιεῖ
Μὴ δὲ δυωδεκάμηνον· ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.
Μὴ δὲ γυναικείῳ λουτρῷ χρόα φαιδρύνεσθαι
Ἀνέρα· λευγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔστ᾽ ἐπὶ καὶ τῷ
Ποινή· μὴ δ᾽ ἱεροῖσιν ἐπ᾽ αἰθομένοισι κυρήσας
Μωμεύειν ἀΐδηλα· θεός τοι καὶ τὰ νεμεσσᾷ.
Μηδέ ποτ᾽ ἐν προχοῇ ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων
Μὴ δ᾽ ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν, μάλα δ᾽ ἐξαλέασθαι,
Μὴ δ᾽ ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὔ τοι λώϊόν ἐστιν,
Ὧδ᾽ ἔρδειν· δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.
Φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται· κούφη μὲν ἀεῖραι
Ῥεῖα μάλ᾽· ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ᾽ ἀποθέσθαι.
Φήμη δ᾽ οὔ τις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥν τινα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζουσι, θεός νύ τίς ἐστι καὶ αὐτή.

Ἡσίοδος

✶ΗΣΙΟΔΟΥ ΗΜΕΡΑΙ✶

Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος εὖ κατὰ μοῖραν
Πεφραδέμεν δμώεσσι. τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἠδ' ἁρμαλιὴν δατέασθαι.
Εὖτ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες, ἄγωσιν.
Αἵδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς παρὰ μητιόεντος.
Πρῶτον ἔνη τετράς τε καὶ ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ.
Τῇ γὰρ ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.
Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε δύω γε μὲν ἤματα μηνὸς
Ἔξοχ' ἀεξομένοιο, βροτήσια ἔργα πένεσθαι.
Ἑνδεκάτη δὲ δυωδεκάτη τ' ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί
Ἡ μὲν, ὄϊς πείκειν. ἡ δ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι.
Ἡ δὲ δυωδεκάτη τῆς ἑνδεκάτης μέγ' ἀμείνων.
Τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης
Ἤματος ἐκ πλείου. ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται.
Τῇ δ' ἱστὸν στήσαιτο γυνὴ, προβάλοιτό τε ἔργον.
Μηνὸς δ' ἱσταμένου τρισκαιδεκάτην ἀλέασθαι
Σπέρματος ἄρξασθαι. φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.
Ἕκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσι.
Ἀνδρογόνος δ' ἀγαθή. κούρη δ' οὐ σύμφορός ἐστιν
Οὔτε γενέσθαι πρῶτ' οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβολῆσαι.
Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἕκτη κούρῃ γε γενέσθαι
Ἄρμενος. ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πώεα μήλων

Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήιον ἤπιον ἦμαρ
Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος· φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν
Ψεύδεα θ' αἱμυλίους τε λόγους κρυφίους τ' ὀαρισμούς
Μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον
Ταμνέμεν· οὐρῆας δὲ δυωδεκάτῃ ταλαεργούς·
Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ πλέῳ ἤματι ἴστορα φῶτα
Γείνασθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν·
Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος δεκάτῃ· κούρῃ δέ τε τετράς
Μέσση· τῇ δέ τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα καὶ οὐρῆας ταλαεργούς
Πρηΰνειν, ἐπὶ χεῖρα τιθείς· πεφύλαξο δὲ θυμῷ
Τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε
Ἄλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ
Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθαι δ' εἰς οἶκον ἄκοιτιν
Οἰωνοὺς κρίνας οἳ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι
Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί·
Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν ἐριννύας ἀμφιπολεύειν
Ὅρκον τιννυμένας τόν, ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις·
Μέσσῃ δ' ἑβδομάτῃ δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Εὖ μάλ' ὀπιπτεύοντα ἐυτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ
Βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήια δοῦρα
Νήιά τε ξύλα πολλά, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται
Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς·
Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπὶ δείελα λώιον ἦμαρ·
Πρωτίστη δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισιν,
Ἐσθλὴ μὲν γάρ θ' ἥδε φυτευέμεν ἠδὲ γενέσθαι
Ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ οὔποτε πάγκακον ἦμαρ
Παῦροι δ' αὖτ' ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἄρξασθαί τε πίθου· καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι

Ἡσιοδος

Νῆα πολυκληΐδα θοὴν εἰς οἴνοπα πόντον
Εἰρύμεναι· παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσιν
Τετράδι δ' οἶγε πίθον· περὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ
Μέσση· παῦροι δ' αὖτε μετεικάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἠοῦς γινομένης, ἐπὶ δείελα δ' ἐστὶ χερείων·
Αἵδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ·
Αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι, οὔ τι φέρουσαι·
Ἄλλος δ' ἀλλοίην αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν·
Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ·
Τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὃς τάδε πάντα
Εἰδὼς, ἐργάζηται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν
Ὄρνιθας κρίνων καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων:~

ΤΈΛΟΣ ΤΩ͂Ν ΤΟΥ͂ ἩΣΙΌΔΟΥ
ἘΡΓΩΝ ΚΑῚ ἩΜΕΡΩ͂Ν·

Θ

~Θ Θ Θ~

Θ

α a

ἩΣΙΌΔΟΥ

Ὑμνεῦσαι

Οἵ τε ἐκ τῶν

Ἔργον

β b

Μῆτιν

Πλεῖον

Τῆς, γὰρ

Μνησάμενοι

γ c

Παῖδας

Γείνατ᾽

Ἐκτελέσαι

Κτείνας

Ἀρχὴ

δ d

ἩΣΙΌΔΟΥ

Ἐν κοίλῳ

Ὥστε θεοὶ

Μηκέτ᾽.

ε e

Εὔχεσθαι

Ἔντ᾽ ἀπύρω.

Τῆμος.

Ἔσεται

Impressum Venetiis characteribus ac studio Aldi Manucii Ro
mani cum gratia &c. .M.CCCC.XCV. Mense februario

In hoc uolumine continentur hæc

Hesiodi Ascræi poetæ Theogonia. hoc ẽ de generatione deorũ opusculum.

Eiusdẽ Aspis. hoc est de scuto Herculis opusculum.

Eiusdẽ Georgicorum libri duo dicti Erga & Himeræ. idest opera & dies.

703

ALDUS
1495